AYLIK TEORİK SOSYALİST DERGİ

NÛPEL

YIL : 1 SAYI : 2 TARİH:MAYIS-HAZİRAN '99 FİYATI : 500.000 TL

DEĞİŞEN DÜNYADA
YENİ ARAYIŞLAR
D. KURUN

ÖZGÜRLEŞMEK
B . MEDLER

ULUSAL BİRLİK
S . YALÇIN

SİYASİ BUNALIM
VE ÇÖZÜM
M. MÜFİT

DEVRİM PARTİSİNİ
OLUŞTURMAK
K. MÛŞî

ÖZGÜCE GÜVENMEK
H. YILDIRIM

ÖRNEK DEVRİMCİ
HÜSEYİN AYDIN
M. KALMAN

ÇAVÊ LI DERİYA
ROJHAT

2

mayıs-haziran '99

www.arsivkurdi.org

nÛPEL

AYLIK TEORİK SOSYALİST DERGİ

Sor Basın Yayıncılık İnşaat Turizm
Tekstil Ticaret Ve Limited Şirketi Adına
İmtiyaz Sahibi
Sehrabi Güreş

Yazıişleri Müdürü
Gürbüz Doğan

Hukuk Müşaviri
Ercan Sezgin

Yönetim Yeri: Klodfarer Caddesi , Oğuz Han. No: 25 Kat4/ 12.
Sultanahmet / İstanbul

Tlf: (0212) 638 69 48

Baskı:
Kayhan Matbaası

Dizgi ve Teknik hazırlık : Pel Ajans
Ön Kapak Tasarım : Pel Ajans
Arka Kapak Resim : Sekizler Grubu
"Toplu Göç"

www.arsivakurdi.org

SUNU

Değerli okuyucularımız

Dergimizin birici sayısı her zaman olduğu gibi yine yasalara takılarak toplatıldı. Düşünme ve ifade etme özgürlüğü yasalarla sınırlandırılmış bir ülkede yayın yapmanın güçlükleri biliniyor. Kaldı ki düşünce özgürlüğü salt insani bir sorun değil aynı zamanda siyasal bir sorundur. Siyasal yaşamın demokratik olmadığı bu ülkede siyasal rejime muhalif her ses susturulmaktadır. Ayrıca süren şiddet ortamının ağırlığı her alanda kendini göstermektedir. Aynı zamanda psikolojik savaşın sürdürüldüğü bir zeminde basın - yayın en çok tepki gören kurumların başında gelir. "Düşük yoğunluklu savaş"ın önünde basın, en büyük engel olarak görülür. Savaşta yaşananların, çirkinliklerin bilinmesi istenmez. Savaş kurmayı periodik aralıklarla basının ileri gelenlerini toplayarak nasıl davranmaları, neleri yazıp - yazmamaları konusunda emir ve talimatlar veriyor. Türk basını bugüne kadar itaat etmede kusur işlemedi. Kazara talimatların dışına çıkanlar ya da ölçüyü birazcık kaçıranlar büyük yaptırımlarla karşılaştılar.

Siyasal yaşam demokratikleşmedikçe, barış ve huzur gelmedikçe ve savaş hem insan hem de ekonomik kaynakları tüketmeye devam ettikçe basın üzerindeki baskılarda sürecektir. Bu durum sessiz kalmamızı gerektirmez. Biz bu halkların çıkarları uğruna gerçeklerin bilinmesi için, doğrunun, haklının sesi olmaya devam edeceğiz. Kürt ve Türk insanı bu yaşama layık değildir. Gelecek güzel günler için çabamız sürecektir.

İlk sayımız her ilkte olduğu gibi birçok eksikliklerle doluydu. Okuyucu ve yazarlarımızdan bu yönlü tepkiler aldık. Haklı eleştirilerdi. Okur ve yazarlarımızdan özür dilemek yeterli değil, biz daha iyisini yaparak bunları gidereceğiz. İkinci sayımızı bunları dikkate alarak hazırlamaya çalıştık. Umarız bu sayımız daha iyi eleştiriler alacaktır.

Bizim sde istemlerimiz var.

Öncelikle yazarlarımızdan isteğimiz; Yazarlarımız çoğunlukla "içlerini döktük"leri yazılar kaleme almaktadır. Bu da yazıları daha dağınık daha içeriksiz kılıyor. Dil sorunu da dahil pek çok aksaklık var. Yazılar çalakalem yazılmak yerine herbirin emek harcandığı okura yansıyabilmeli. Tartışan - tartıştıran içerikte, döneme ışık tutan ve yol gösteren özellikte olmalı. Ayrıca yazılar vaktinde elimize ulaşmıyor. İkinci sayımız bu nedenle geçikmeli çıktı. Bundan böyle her ayın birinde baskıya gireceğimiz için yazılar en geç ayın 15'ine kadar elimize ulaşmalı.

Okurlarımızdan da beklentilerimiz var. Bir yayın okuyucuların katkıları olmadan yayın hayatını sürdüremez. Okurlarımız gereken ilgiyi göstermeli, dergiyi okuyup okutmalı. Ayrıca her okurumuz aynı zamanda yazarımız olma şansına sahiptir, bu yönlü katkılarını da bekliyoruz. dah iyi daha güzelde buluşmak dileği ile saygılar....

Nûpel

İÇİNDEKİLER

Sunu.....1

Değişen Dünyada Eski Anlayışlar ve Yeni Arayışlar.....Davut KURUN 3

Siyasi Ahlak.....Hîva ZERYA 11

Özgürleşmek Geri Olana Tabi Olmak Değildir.....Bedri MEDLER 14

Ulusal Birlik ve Ulusal Kongre Üzerine .....Seydo YALÇIN 17

Ulusal Hareketin Bunalımı ve Çözüm Yolları.....Mehmet MÜFİT 19

Dr. Şivan, Süleyman Mûînî ve Arkadaşlarının Katledilişi. Hasan CÛNî..... 25

Ulusal Görev: Özgüce Güvenmek Ve Üç Bileşende Direnmektir .....H. Hüseyin YILDIRIM 30

Seçim Sonuçları Ve Sorunlara Halkın Yaklaşımı... .....Hıdır ARDIÇ 33

Örgütsüz Olmanın Dayanılmaz Hafifliği....Rıza MÛNZÛR 35

Merkezi Görev Devrim Partisini Oluşturmaktır.....Kalmem MÛŞî 38

Örgüt ve Kadrolar Sorunu .....Meran ROJîN 45

Birayetî û Rastî.....Rojhat MERWAN 54

Önek Bir Devrimci kişilik: Hüseyin Aydın.....M. KALMAN 56

Çavê li Derîya Xwelî li Serîya .....Rojhat MERWAN 59

Çe Muloçuku.....Dr. Ali KILIÇ 61

Okuyucu Mektubu..... 64

www.arsivakurdi.org

Halil İbrahim Çoban

www.arsivakurdi.org

Değişen Dünyada Eski Anlayışlar ve Yeni Arayışlar

Yirminci yüzyılı geride bırakacağımız bir dönemde, Kürt ülkesi sorunu ve ulusal kurtuluş hareketleri de yeni bir sürece girmektedirler. Hızlı gelişmelerin olduğu dinamik bir döneme giriyoruz. Ülkemizde, bölgemizde ve dünyamızda yeni çatışmalar, yeni saflaşmalar yaşanmaktadır. Yirmibirinci yüzyıla adım atarken, geleceğe ilişkin bir perspektif koyarken, yirminci yüzyılın bu son dönemlerinin verilerini doğru kavramak ve yeni şartlara uygun politikalar geliştirmek gerekir. Politik ve ideolojik yapılanmasını 1970'lerin şartlarına dayanan '76'dan bu yana 23 yıldır pratik ve örgütsel faaliyet içinde olan geleneğimiz, yeni dönemdeki görevlerini ve hattını çizerken, geçmişin değerlendirilmesini mutlaka ve köklü bir biçimde yapmalıdır. Doğrularımızı ve yanlışlarımızı yanyana koyarak, eleştiri ve özeleştirimizi yapmalıyız. Amaç geleceğe daha iyi hazırlanmak, daha az hata yapmaktır.

Hareket noktamız, '70'lerin şartlarıyla 2000'li yılların şartları arasındaki farkları, gelişmelerin yönü, buna uygun politikalar ve pratik görevler belirlemek olmalıdır.

Bütün savaşlar, ne kadar kanlı olursa olsun, ne kadar uzun olursa olsun, mutlaka çıkış noktasına dönmek, çözülmek zorundadır. Ülkemizdeki savaş da çıkış noktasına dönmekte; nedenleri ve sonuçları tartışılmakta ve çözüm senaryoları üretilmektedir.

Haksız savaşın sürdürücüsü olan taraf, seksen yıldır ülkemizde askeri çözüm için savaşıyor ve kendi çözümünü ulusal kurtuluş güçlerine dayatıyor. Ne var ki, Kürt halkı bu çözüme karşı direniyor ve her fırsatta inkar ve imha politikasına karşı askeri olarak da karşı koymasını biliyor. Gelinen bugünkü durumda, Sömürgecilerin askeri çözümü gerçekleştirmesinin olanaksızlığı daha net olarak anlaşılmaktadır. Ne var ki, Kürt ulusal devrimcileri de kendi güçleriyle bir çözümü sağlayacak durumu yakalayamamışlardır. Yani askeri çözüm, savaşan iki taraf için de giderek kısa dönem için olanaklı görünmüyor. Askeri çözümün olanaklı olması, savaşan taraflardan birinin kesin zaferiyle sağlanacak, onun inisiyatifiyle gerçekleşecektir. Sömürgeci devlet, zafer sağlasa da "Kürt Sorunu"na siyasi bir çözüm bulamayacağı için barışı sağlayamaz ve daha büyük savaşlara yolaçar. Ancak görünen o ki, sömürgeci devlet verili durumda bir zafer sağlayamayacak ve Kürt halkının silahlı direnişi, kendisine yönelik imha ve inkar politikaları değişmediği sürece devam edecektir. Kürt coğrayasında süren bugünkü savaşın çıkmaza girdiği ve Türkiye ile Kürt coğrafyası halklarının bu savaşın yükünü artık çekmek istemediği, barış taleplerini daha çok kararlı bir biçimde öne çıkaracağı bir dönem yaşıyoruz. Bu dönemde, yani askeri çözümün gündemden çıkarılması durumunda geriye iki ihtimalli bir çözüm yolu kalıyor.. Birincisi; ya savaşan tarafların anlaşmasıyla bir çözüm ya da ikincisi; savaşan militarist güçlerin dış-

Davut KURUN

www.arsivakurdi.org

lanması ile toplumun yeni dinamikleriyle yeni bir çözüm şekli ortaya çıkarması.

Kürt ülkesi sorununun çözümü sadece Türkiye ve Kürt coğrafyasındaki güçlerle sınırlı değil. Yani sorunun doğrudan tarafı olan güçlerle ya da savaşan güçlerle sınırlı değil, dünya çapındaki bir saflaşmayla çözülebilecek girift bir sorundur. Dolayısıyla hesaplaşma da uluslararası çapta olmak durumundadır. Öyle ki sorun daha bugünden bölge ve Avrupa başkentlerinin gündemine oturmuş ve çözüm yolları buralarda aranıyor. Ancak bu oturmuşluk, Kürt coğrafyası halkının çıkarları doğrultusunda değil, tersine bütün gerici güçlerin sorunu kendi çıkarları doğrultusunda çözmek için bir çaba içinde olduğudur.

Sorunun uluslararasılaşması bir kazanım mıdır? Bu soruya evet demek her zaman olanaklı değil. Bazıları bugün herkes Kürtleri ve ülkelerini konuşuyor, sorun uluslararasılaştı, sorunu dünyanın gündemine oturttuk diyebiliyorlar. Ancak bu söylemi, KUKM'ne ne gibi katkılar yaptığı konusu üzerinde düşünülmeden söylenmiş sözler olarak kabul etmek gerekir. Birincisi sorunun uluslararasılaşması yeni değil, birinci emperyalist paylaşım savaşından bu yana uluslararası bir sorun olarak dünyanın gündemindedir ve çözüm hep emperyalist başkentlerinde planlanmıştır. Örneğin Lozan Konferansı uluslararası çıkarlar doğrultusunda yapılmıştır. Bu anlamda, sorunun, bugün de aynı biçimde batılı başkentlerde tartışılıyor olması yeni bir olgu ve kazanılmış bir mevzi, Kürtlerin bir başarısı değil, çoğu zaman aleyhimize işleyen bir gelişmedir.

Uluslararası çapta örgütlü olan ittifaklarını geliştiren taraf Kürtler değil, onların haklarını gaspeden devletlerdir. Sorunun uluslararasılaşması ya da savaşın uluslararası düzeyde sürmesi Kürt halkı lehine gelişen bir süreç olmamıştır ve ulusal kurtuluş güçleri bu süreci iyi kullanmasını beceremediler. Sosyalist sistemin uluslararası düzeyde çöktüğü bir dönemde sosyalist Kürt ulusal kurtuluş hareketinin uluslararasında müttefik bulması, hemen hemen olanaksızlaşmıştır. Diğer tarafta, Türk devleti uluslararasında kurmuş olduğu ittifaklarını Kürt ulusal kurtuluş hareketine karşı harekete geçirebilmiştir. Çünkü şartlar onların lehinedir ve sosyalizm uluslararası düzeyde itibar ve güç yitirmiş ve uluslararası çapta burjuvazinin yoğun saldırıları altındadır. Kürt hareketi de bu saldırıları göğüsleyebilecek güçte değildir. Abdullah ÖCALAN'ın yakalanması ve Türkiye'ye teslim edilmesi Türk devletinin dünyanın her yerinde gerici güçleri Kürt hareketine karşı harekete geçirmesi, KUK hareketine karşı uluslararası bir saldırının sözkonusu olduğunu göstermektedir. Bu, Kürt coğrafyası sorununun uluslararasılaşmasının bir sonucudur. Kürt hareketinin uluslararası düzeyde müttefikleri olabilecek güçler, yıkıntı halindedirler ve Kürt ülkesine karşı başlatılan saldırıları göğüsleyebilecek durumda değildirler. Burada Türkiye sosyalist ve demokratik hareketi de busaldırılar karşısında baraj oluşturma gücü ve yeteneğinden yoksun olduğu ve kendi ayakları üzerinde durmaya çalıştığını belirtmek gerekir. Kürt ulusal kurtuluş hareketi ve halkı, uluslararası karşı devrimin şiddetli saldırılarına karşılık olabilecek uluslararası devrimci dayanışmadan, bir devrim cephesinin yardımlarından yoksun olarak çözüm aramaya çalışıyor. Kürtlerin giderek yalnızlık duygusuna kapıldığı ve bu dünyada bize yer yok mu diye haykırdığı, yeni arayışlara girdiği bir dönemi yaşıyoruz. Aynı çıkmazı Türk devleti de yaşıyor. Uluslararası gerici burjuvazi ve emperyalist güçler Türk devletine karşılıksız yardımlarını sunmuyorlar ve bu yardımlar karşılığında Türkiye'de ekonomik ve siyasi otoritelerini güçlendiriyorlar. Türk devleti Kürt ulusal kurtuluş hareketi karşısında ayakta kalabilmek için muhtaç olduğu ekonomik, siyasi ve askeri yardımları emperyalistlerden almak için onlara büyük hizmetler sunmayı kabul etmiş durumdadır. Ne var ki emperyalist güçler Türk devletinin vaadettiği çözümü bir türlü sağlayamaması, yani Kürt hareketini askeri yollardan bitirememesi, emperyalistleri yeni araşıylara itiyor. Emperyalistler için önemli olan Ortadoğu'da istikrarsızlık unsuru olan ulusal kurtuluş hareketini sisteme dahil etmek, diyalog kurma ve böylece istikrarsızlık yaratmaktan alıkoyma yolunu seçme durumunda bırakmıştır.

Ancak sisteme dahil etme ve sistem içi bir çözüme ne ulusal kurtuluş hareketi ne de Türk devleti hazırdır. Türk devleti Kürt ulusal güçlerini ortak olarak sistemin içinde görmek istemiyor ve Kürt coğrafyasına ait ne varsa yok etme ilkesini benimsediği için bu öneriyi kabul etmiyor, ulusal kurtuluş güçleri ise sosyalist nitelikleri, bağımsızlıkçı özellikleri, anti emperyalist tavır ve ilkeleri sisteme karşı radikal duruşları ile emperyalistlerin ve burjuvazinin sistem içinde, Türk devleti ile ve devletin sınırları içinde bir çözüm arayışyarına karşı bugüne kadar ilgisiz kaldılar. Ancak bugünkü şartlarda Türk devleti de ulusal kurtuluş güçleri de bir yol ayrımındadırlar. Bu yol ayrımında takınılacak tavırlar ya devletle Kürt ulusal güçlerini ortak bir zemine getirecek ya da zıt kutuplara itecektir. Bu yol ayrımında tavırları belirleyen bir çok faktör vardır. Bu noktada ulusal kurtuluş güçleri ve geleneğimiz açısından önemli olan ülkemizin, bölgemizin ve dünyamızın içinde bulunduğu koşulları iyi değerlendirerek, uygun politikalar ve tavırlar geliştirmektir. Geçmişte bu hususlarda önemli eksikliklerimiz ve hatalarımız olmuştur. Bu hatalarımızı bilince çıkarmak zorundayız. Bu anlamıyla geçmişin sağlıklı bir özeleştirisini yapmak zorundayız. Partimiz gerek kuruluşunda gerekse de hareket olarak çıktığı 76'dan beri Kürt coğrafyası sorununun iki tür çözümünü de

www.serxwebun.org

benimsemiştir. Ya Türkiye halkıyla birlikte, gönüllü birliğe dayanan eşitlikçi demokratik bir çözüm ya da ayrılma hakkını kullanarak bağımsız bir devlet olarak ortaya çıkmak. Teorik olarak her iki çözüm şekli de doğrudur. Sorunun çözümünde temel ilke, halkın asgari taleplerinin karşılanmasıdır. Geleneğimiz ve -PSK hariç- diğer ulusal kurtuluş güçleri bugüne kadar öne çıkardığı çözüm şekli ikincisi olmuştur. Yani bağımsız bir devlet talebi esas alınmıştır. Kürt halkının, bağımsız devlet kurma talebi her zaman ve her şart altında meşrudur ve haklıdır. Ancak haklı olmak ayrı, hakkını kullanma ehliyet ve gücüne sahip olmak ayrı şeylerdir ve Kürtler bugünkü dünya koşullarında ayrı bir devlet kurma yetisini ve gücünü elde edemediler ve bugün hâlâ bunun mücadelesini veriyorlar. Birinci çözüm şekli de batılı başkentlerde, Türkiye ve Kürt coğrafyasında bazı kesimlerce tartışılmasına karşın henüz ihtimal dahiline girememiştir. Ancak daha çok tartışılan ve öne çıkarılan kısmen emperyalistlerin de desteğini alan bir çözüm şeklidir. Yol ayrımı burada başlamaktadır.

Ulusal kurtuluş güçleri hangi çözüm şeklini öne çıkarmalıdır? Bugüne kadar savundukları, hayata geçirmeye çalıştıkları sistem dışı bir çözüm mü, sistem içi bir çözüm mü?

Aslında Kürt hareketleri 1993'ten bu yana, gerek taleplerinde gerek politikalarında yaptıkları değişikliklerle sisteme entegre olma çabası içine girmişler ve sistem içi bir çözümü zımnen kabul etmişlerdir. Sorunun çözümünü bağımsız devlet kurmadan federasyona, otonomiye, özerkliğe ve giderek kültürel hakların tanınması derekesine indirgemişlerdir. Uluslararası karşı devrim cephesinin şiddetli saldırıları karşısında, uluslararası ittifaklardan ve dayanışmadan yoksun olan Kürt hareketi, tutunabilmek için tavizler vermekte, geri adım atmaktadır. Ülkemiz sosyalist ve demokratik ulusal hareketi sadece hedeflerinde ve taleplerinde değil, ilkelerinde de önemli tavizler vererek uluslararası karşı devrim cephesinin kabul edebileceği sınırlara çekilmiş ve sistem içi çözüm arayışlarına yönelmişlerdir.

Ancak bu konuda da istikrarlı bir politika ve tavırdan yoksundurlar. Kendi içinde, tutarlı olmayan birçok anlayışı ve tavrı barındırmaktadırlar ve bu durum güvenirliği ve inandırıcılığı zedelemektedir. Bir taraftan programsal, ideolojik düzeyde bir değişime gitmeden emperyalist başkentlerde çözüm arayışları sürerken, bir taraftan emperyalist güçlerin Türkiye'ye baskı yapmasını talep edip bir beklenti yaratırken, diğer taraftan anti emperyalist olarak Türkiye'de anti emperyalist sosyalist hareketlerle ittifaklar geliştirmek, bir taraftan güneyli güçleri reformist ve otonomcu güçler, emperyalistlerle işbirliği yapan güçler olarak suçlayıp onlara savaş açarken, diğer taraftan kültürel hakları savunmak, emperyalist güçlerle ilişki içinde sistem içi çözüm üretmeye çalışmak ve çözümü Türkiye'nin demokratikleşmesinde aramak bir çelişkidir.

Bu çelişkili durumun gerçek nedeni ülkemiz sosyalist ve demokratik hareketleri, son otuz yıllık geçmişlerini ve dünyadaki son gelişmeleri birlikte ele alarak bir değerlendirmeye tabi tutmamış , doğru ve yanlışlarını ayrıştıramamış, sosyalist sistemin uluslararası çöküşün yarattığı sonuçları doğru kavrayamamış, uluslararası burjuvazinin saldırıları karşısında geri adım atmış, tavizler vermiş, ancak bunu da bilince çıkarmadığı için şaşkın bir şekilde el yordamıyla yol almaya çalışmaktadır. 1970'lerin sosyalist hareketi, o günün dünya şartlarında ideolojik ve politik kimlik kazanan hareketlerinin ikibin yılındaki değişimleri tahlil etmeden, değişen dünyayı kavramadan eski politikalarıyla yol almaları zordur. Ülkemiz sosyalist hareketinin kararsız ve çelişkili tavrı da bundan kaynaklanıyor. Ulusal kurtuluş hareketleri, öncelikle, günümüz dünyasının verilerini temel alarak dünyadaki koordinatlarını yeniden tesbit etmelidirler. Kimliklerini netleştirdikten sonra da uygun politikalarını, hedeflerini belirlemelidirler.

Dünyamız 1910'ların dünyası değildir. Lenin'in 1910'larda çok doğru olarak tesbit ettiği veriler ve bunlara dayanarak yaptığı tahliller, günümüz dünyasında geliştirilmelidir. Lenin'in 1910'ların dünyasında emperyalizm olgusunun temel özelliklerini sayarken öncelikli olarak ele aldığı, dünyanın emperyalist güçlerce paylaşılmış olduğu, dünyanın batı Avrupa ve ABD gibi devletlerce sömürgeleştirildiği, dünyanın temel özelliğinin de bu paylaşımın sonucu oluştuğu, dünyanın sömürgeci ve sömürgeler olarak ikiye ayrıldığıdır. Günümüzdeyse dünyanın siyasi haritası iyice değişmiştir.

1900'lerin başında dünyada onüç bağımsız devlet vardı. Dünyanın geri kalan ulusları altı büyük emperyalist devlet tarafından sömürgeleştirilmişken, bugün artık klasik sömürgecilik birkaç istisna hariç tarihe karıştı, eski sömürge uluslar Ekim Devrimi'nin yarattığı olanaklarla ulusal kurtuluş mücadelesini başarıya götürerek kendi ulusal devletlerini kurdular. İkibin yılına girdiğimiz şu dönemde eski sömürge ulusların kurduğu ikiyüzotuz devlet sözkonusudur ve dünyada ikiyüzkırkbeş devlet oluşmuştur. Burada çıkaracağımız sonuç şudur; Lenin'in birinci emperyalist paylaşım savaşı döneminde tesbit ettiği, sosyalist hareketin müttefiki olan bir avuç emperyalist devletlere karşı ulusal kurtuluş mücadelesi veren, nüfus ve yüzölçüm olarak büyük çoğunluğunu oluşturan sömürgelerin artık olmadığıdır. O dönemde sömürgeciliğe karşı ulusal kurtuluş mücadelesi veren uluslar, bugün kendi devletlerini kurmuş, kapitalist emperyalist sisteme entegre olma ve bu sistem içinde daha etkin bir yer, pay ve pazar kapma telaşı içindedirler ve

www.sosyalistler.org

sosyalist hareketin müttefiki olmaktan çıkmışlardır. Üçüncü dünya ülkeleri veya az gelişmiş, gelişmekte olan ülkeler şeklinde de adlandırılan bu ülkelerin dünya ekonomisini elinde tutan bir avuç emperyalist güçlerle sorunları bitmiş değil, ama bu sorunları sistem içi bir sorundur, sistemi daha adilane bir öze kavuşturma çabasıdır, yoksa anti emperyalist bir çabaları ve amaçları yoktur. Emperyalist sistem kapitalist dünya ekonomisini incelerken, eski sömürgelerde ortaya çıkan, giderek kapitalist sisteme entegre olan bu yeni devletleri yeri ve rolleri çok iyi bilince çıkarılmalıdır. Eski sömürge ilişkileri içinde oluşan işbirlikçi burjuvazi bu gün, yeni kurulmuş bu devletlerin egemen sınıflarıdır. Elinde devlet mekanizmasını geçiren bu sınıflar, klasik sömürge ilişkileri içinde efendilerinden öğrendiklerini bu gün kendi halkına uyguluyorlar. Öyle ki emperyalist ülkelerdeki işçi sınıfı ve demokratik güçlerin mücadelesi sonucu terkedilen vahşi kapitalizm yasaları bu ülkelerde uygulanmaya konmaktadır. Eski sömürge yeni devletler, ekonomileri zayıf olduğu için, daha çok kaba baskıya, şiddete başvuruyorlar. Bu ülkelerdeki burjuvazi, muhtaç olduğu pazarı, zayıf olduğu için rekabet yoluyla elde edemez, ancak şiddet ve baskıyla pazar ele geçirebilir, hammadde kaynaklarını elinde tutabilir. Sermayeleri ancak süngünün arkasına sığınarak dış pazarlara açılabilir. Bir an önce palazlanmak, sistem içinde önemli bir yer kapmak için çok hırçın, kaba çapulcu yöntemlerine başvurur. Hatta zoralımına başvurur, rakiplerini ve yerel ekonomik güçleri süngü zoru ile dize getirir. Türk burjuvazisinin Ermeni-Rum katliamı ile palazlanmasıyla, yine Türk ekonomisinin 1940'lara kadar süren Türk ordusunun katliam ve sindirmesinden sonra Kürt coğrafyasına girmesi gibi.

Bu ülkelerde, burjuva demokrasisinden, insan haklarından, azınlık haklarından behsedilemez. Gericiliğin kaleleri durumuna gelen bu ülkelerdeki hakim güçlerin emperyalistlerden daha fazla pay ve inisiyatif istemeleri ve bu temelde emperyalist güçlerle zaman zaman çatışık duruma girmelerinin ilericilikle, devrimcilikle hiç bir ilgisi yoktur. Sömürünün, baskı ve şiddetin en koyusunu uygulayan bu ülkelerdeki hakim güçler, çevresindeki komşularıyla da sürekli bir pazar kavgası içindedirler. Ve bölgesinde etkin güç olma, bölgesel güç olma isteğiyle yanıp tutuşmakta, bunun için emperyalistlere her türlü hizmeti yapmaktan da geri kalmamaktadırlar.

Kürt coğrafyasını sömürgeleştiren devletlerin geri, ırkçı, dinci faşizan diktatörlükler olması, istisnai değil, bu tür ülkelerde olağan ve tipik bir durumdur. Bu devletlerin zaman zaman, dünya hakimiyetini elinde tutan emperyalist güçlerle çatışması, onlara amti-emperyalist, devrimci bir nitelik kazandırmaz. İran, Irak, Suriye veya Türkiye'nin veya bunlar gibi Sudan, Mali, Afganistan vb. ülkelerin emperyalist devletlerle çıkar çatışmasına girmeleri, onların gerici faşist özelliklerini ortadan kaldırmaz. Bu nedenle Saddam'a anti-emperyalist vasıf atfederek destekleyenleri anlamak mümkün değildir. Ve sosyalist hareket adına affedilemez bir hatadır. Hatta denilebilir ki, bazan emperyalist devletler, bu ülkelerin baskı ve şiddetinin istikrarsızlık yaratması nedeniyle frenlemeye çalışmaktadırlar. Emperyalist devletler, kendi ülkelerindeki demokratik güçlerden dolayı, kendi işbirlikçileri kadar pervasız davranamıyor, hatta onları bu nedenle sınırlamaya, sisteme zarar vermelerini önlemeye çalışıyor. Tek cümle ile özetlersek, eskiden uluslararası sosyalist hareketin doğal müttefiki olan sömürgeler, bugün emperyalist sisteme entegre olmuş, emperyalistlerin yedek güçleri olan devletlere dönüşmüştür.

Uluslararası Sosyalist hareket sadece doğal müttefiklerini kaybetmekle kalmadı, 1917 ekim devrimi ile kazandığı, ikinci dünya savaşı döneminde doğu Avrupa'dan Çin Denizi'ne kadar olan bölgeye hakim olduğu egemenlik alanlarını da kaybetti. 1990'da sosyalist sistem toptan çöktü. Bu çöküşün dünyada ve Kürt ülkesinde henüz bilince çıkarmadığımız çok önemli sonuçları sözkonusudur. Tek cümle ile söylersek, bu, dünyayı şekillendiren temel çelişkinin ortadan kalkması demektir. Dünyanın çehresini değiştiren bu çelişkinin ortadan kalkmasının sonuçları, mutlaka bilince çıkarılmalı ve bu temelde yeni politikalar oluşturulmalıdır. Bilindiği gibi bize yol gösteren Lenin'in tezleri hem sömürgelerdeki ulusal kurtuluş hareketlerine hem de 1917 devrimi ile kurulan sosyalist iktidarın varlığına dayanıyordu ve bu temelde baş düşman olan emperyalist güçlere karşı "dünyanın bütün işçileri ve ezilen halkları birleşin" stratejik şiarını benimsemişti. Lenin'in temel tezlerine kaynaklık eden sosyalist iktidar ile sömürgelerin kurtuluş savaşları bugün artık yok. Sosyalist devletlerle kapitalist emperyalist devletler arasındaki çelişkinin yok olması demek emek sermaye çelişkisinin siyasal ifadesi olan sosyalizm ile kapitalizm arasındaki çelişkinin ortadan kalktığı anlamına gelmez. Kapitalizmin alternatifi sosyalizmdir ve anti-emperyalist mücadele, çağımıza damgasını vuran, sosyal kurtuluşun önünü açan, insanlığın arzuladığı barış, demokrasi, özgürlük, refah ve sömürüsüz savaşsız bir dünyayı amaçlamaktadır. Kapitalizm varoldukça, insanlığın bu arayışı ve mücadelesi varolacaktır. Sosyalist devletlerin yıkılışının sebeplerini, sosyalizmin yanlışlığında değil sosyalizm adına yapılan yanlışlarda aramak gerekir. Partimiz bu yanlışların üzerinde yeterince duramamış ve bu görev önümüzdeki dönemde mutlaka yerine getirilmelidir.

Sosyalist sistemin çöküşü, sosyalizmin dünya çapında itibar kaybetmesi, kapitalist emperyalizmin baskılarından kurtulmaya çalışan kesimleri yeni ara-

www.arsivakurdi.org

yışlara itti. Burjuvazi bu arayışlara sahte alternatifler sunarak mücadeleyi saptırmaya çalışıyor. Sosyalist sistemin çöküşünün yarattığı boşluk milliyetçilik, ırkçılık ve dini gericilikle ikame edilmeye çalışılıyor. Sosyalist iktidarın hakim olduğu eski ülkelerde ırkçılığın ve ulusların boğuşmasının, islam ülkelerinde islamın politik bir güç olarak ortaya çıkmasının temelinde yatan kitlelerin mücadelesini saptırmaktır. Bir diğer nedenle eskiden sosyalist sisteme sırtını dayayarak emperyalist güçlerin saldırıları karşısında ayakta kalmaya çalışan güçlerin, sosyalist sistemin çöküşü ile, kendi gerçek kimliği ile ortaya çıkışlarıdır ki, bu kimlik, burjuvazinin temel silahı olan milliyetçiliktir. Balkanlar'da, Kafkaslar'da ulusal savaşların yükselmesi ise, bu bölgedeki pazarlara hakim olmak için işbirlikçi burjuvazinin kitleleri peşine takmak için milliyetçilik motivasyonunu kullanmasıdır.

Kapitalizmin kitlelerin arayışına cevap olmadığı çok kısa bir zamanda görülmüştür. Daha şimdiden kapitalizmin insanlığın umudunu karşılayamadığı ve kurtuluşu sağlayamadığı eski sosyalist ülkelere savaşları, yoksulluğu, fuhuşu, gaspı, soygunu, şiddet ve umutsuzluğu getirdiği kitlelerce de görülmüş ve sosyalizme yöneliş bu nedenle güçlenmiştir.

Sosyalist sistem, sosyalist iktidarlar yıkılmıştır ama, sosyalizmin kazandığı mevziler yok edilememiştir. Bugün varolan sosyal haklar, demokrasi, insan hakları, ezilenlerin kazandıkları ekonomik, demokratik hakları bütünüyle yokedilememiştir.

Sosyalist devletler ile kapitalist-emperyalist devletler, başka bir ifade ile sosyalist sistem ile kapitalist sistem arasındaki çelişkiler şiddetlenerek sürüyor. Başlıca bu çelişmeler, işçi sınıfı ile burjuvazi arasındaki çelişki, ezilen halklar ve halâ istisna da olsa var olan sömürge uluslar ile sömürgeci güçler ve emperyalist güçlerl arasındaki çelişki, emperyalist güçlerin kendi aralarındaki çelişki...

Ortadoğu ve Kürt Coğrafyası

Ortadoğu'nun siyasal haritası bölge halklarının iradesi gözönünde tutulmadan birinci paylaşım savaşında galip gelen emperyalist güçler tarafından çizildi. Kürt coğrafyası yine bu güçler tarafından dört parçaya bölündü. emperyalistler bölgeden çekilince, yerine uşak yönetimler, uyduruk sunni devletler yarattılar. Bugün Ortadoğu'daki sorunların temelinde halkların iradesine uygun olmayan bu yapay siyasal gerici yapılanmaların oluşturulmasıdır. Ortadoğu dünyanın, Kürt coğrafyası da Ortadoğu'nun kalbidir. Dünya ekonomisinin can damarı olan petrol rezervlerinin büyük bölümü bu bölgededir.

Bölgemizin temel sorunlarını şu şekilde sıralamak mümkündür.

Filistin-İsrail sorunu, bölge ülkelerinini kendi aralarındaki sorunları, Kürt ülkesi sorunu.

Hiç şüphesiz Kürt ülkesi sorunu Ortadoğu'nun en temel sorunudur. Ortadoğu'nun diğer sorunları şu ya da bu şekilde ya çözüme kavuşturma ya da geçici çözümlerle yumuşatılma durumundadır. İran - Irak sorunu, Kuveyt, Lübnan, Filistin, Umman, Yemen sorunları Ortadoğu'nun temel statükosunu değiştirmeden çözülmesi istenen sorunlar olmasına karşılık, Kürt sorunu bölgenin statüsünü temelden değiştirmeden çözümü zor olan sorundur.

Kürt ülkesinde silahlar yüzyıldır hiç susmadı, savaş hiç durmadı, kâh kuzeyde kâh güneyde sürekli ayaklanma halini yaşadılar. Türk, Arap, Farslarla birlikte Ortadoğu'nun dört büyük uluslarından olan Kürtler, diğer uluslar gibi özgür yaşama, siyasi iradesini ortaya koyma imkanlarından yoksundur. Ortadoğu'nun en zengin ülkesi olan Kürt ülkesi, yine Ortadoğu'nun en yoksul ülkesidir. Çok büyük petrol yataklarına, su rezervlerine, maden yataklarına sahip olmasına, tarımsal üretim ve hayvancılığın merkezi olmasına rağmen, bölgenin en yoksul halkı Kürt halkıdır ve yokluktan kurtulamıyor.

Kürtler, kendi doğal zenginliklerline sahip çıkmak, emeğini kendi refahı için kullanmak ve emeğine, toplumsal zenginliğine sahip çıkmak için, kendi siyasal geleceği üzerinde de söz sahibi olmak için, büyük bedeller ödediler. Bu büyük bedellerle rağmen, Kürt ülkesinin halâ sömürge olmasının sebebini kendimize sormamız gerekiyor. Dış faktörler ve düşmanın barbar olması, ülklemizin dört taraftan kuşatılmış olması birer faktördür, ama sorunun asıl cevabını iç faktörlerden, toplumsal yapımızdan ve siyasal çarpıklık ve yanlışlarımızdan aramalıyız. Biz, dünyayı ileri götüren çağdaş akımları hep geriden izledik. Kısa yakın tarihimize bakarsak bunu açıkça görürüz. 1789 Fransız devrimine, 1877 Paris Komünü'ne, 1905 Rus devrimine, 1917 Ekim Devrimi'ne karşı Kürtlerin tavrına bakarsak, gerçekleri görürüz. Yine Kürtler, sosyalizmin çöküşe gittiği bir dönemde ulusal hareketi sosyalist bir temelde geliştirme mücadelesine giriştiler. Oysa 1917'den 1990 yılına kadar sosyalist devletlerin desteğinde 180 devlet kuruldu ama, Kürtler bu dönemde eski tip klasik burjuva harekette ısrar ettiler, sosyalist devletlerin çöktüğü dönemde de sosyalist hareketi geliştirdiler. Bugün dünyada esen güçlü anti-komünist rüzgarları tek başımıza göğüslemeye çalışıyoruz.

Sorunun Çözümü

Sorunun çözümünde belirleyici faktörler şunlardır.

Kürt ülkesi halkının toplumsal, ekonomik, kültürel düzeyi, siyasi ve askeri gücü, kitle desteği, hedefleri ve politikası, düşmanın dayandığı toplumsal taban, kitle desteği, siyasi, ekonomik, askeri gücü, toplumdaki demokratik muhalefet ve sınıf mücadele-

www.aslvakfi.org

sinin düzeyi, uluslararası güç dengeleri, uluslararası müttefik veya karşıtları.

Subjektif niyetimizi ve arzularımızı realitenin yerine koyar ve ona göre çözüm önerirsek, gerçekçi politikadan ayrılmış oluruz. İstemekle herşey olmuyor. İstem toplumsal realiteye uymuyorsa ütopya olur. Oysa Kürt ülkesi sorununun çözümü ütopya değil, güncel acil çözümü, zorunlu bir durumdadır. Ölüm ve kalım sorunudur. Bu nedenle hemen herkes Kürt ülkesi konusunda bir politika oluşturma, çözümü kaçınılmaz olan bu sorunu kendi çıkarları doğrultusunda sağlama çabasındadır. Sömürgeci devletler, Kürt coğrafyası halkını imha ederek çözmek istemekte, dünyaya hakim olan emperyalist devletler, statükoyu bozmayan sistem içi çözüm şekli önermektedirler. Kürt coğrafyası halkı ise bağımsızlık hakkının olduğunda ısrar ederek bu talebini dile getirmektedir. Bağımsızlık hakkının olması ayrı, bu hakkı bizzatihi kullanma gücü ve yetisinde olmak ayrı şeydir, güç sorunudur. Gelinen aşamada ne sömürgeciler Kürt coğrafyası halkını yokedebildiler, ne kendi sömürgecilik ilişkilerini sürdürebilecek zemini yaratabildiler, ne de Kürt coğrafyası halkı bağımsızlığı kazanabildi.

Savaş Kürt ülkesinde çıkmaza girmiş, sorunu karmaşıklaştırmıştır. Taraflardan birinin kesin hakimiyetinin olmadığı durumlllarda üçüncü tarafın tavrı tayin edici almaktadır ki, bu güçler emperyalist güçlerdir. Dolayısıyla bugün emperyalist güçlerin tavrı Kürt ülkesi sorununun çözümünde önemli bir rol oynayacaktır. Sorunun uluslararasılaşmasının anlamını daha önce koyduk. Bağlı olarak şunu belirtebiliriz. Emperyalist güçleri tavır almaya iten temel faktör, sahip olduğu pazarlarda istikrar ve güvendir, özellikle bu pazarlar Ortadoğu gibi stratejik bir bölge olunca, bu istikrar ve güven daha da önem kazanır. Kürt sorununun çözümsüzlüğü, bir istikrarsızlıktır ve emperyalistlerin çıkarını da zedelemektedir. Esas olan sorunun şu ya da bu şekilde çözülmüş olması değil, sorunun bir istikrarsızlık unsuru olmasından çıkarılmış olması önemlidir. Türk devleti emperyalistlerden istediği süre bir kaç defa uzadı ve emperyalistler Türk devletinin bu sorunu çözme kabiliyeti ve kapasitesinden şüphe eder duruma düştüler ve verdikleri taviz ve kredilerin de boşa harcandığını gördüler ve hesap ve planlarının boşa çıktığını anladılar. Dolayısıyla uzlaştırıcı çözümler önermeye başladılar. Almanya, Fransa ve ABD, Türkiye'ye verdikleri desteği sürdürmekte ve sorunun Türkiye'nin demokratikleşmesi temelinde kısmi haklarla çözülmesini önermektedirler. Rusya, İtalya, Yunanistan ve kısmen de İngiltere Kürtlerin kısmi kültürel haklarının verilmesi Türk ve Kürt taraflarının diyalogu temelinde siyasi çözümün aranmasını istemektedirler. Ortadoğu'da ise hiçbir devlet Kürtlerin haklarından bahsetmemektedirler. Sömürgeci devletlerle birlikte İsrail de Türk devletinin yanında Kürt ulusal kurtuluş hareketine tavır almış durumdadır. Diğer birçok irili ufaklı devletler de sorunun siyasal yollarla çözümünden bahsetmektedirler. Sömürgecilerin imha ve inkarda ısrar ettiği bir dönemde emperyalistlerin ve Türkiye üzerinde etkili olabilecek güçlerin siyasal çözüm ya da demokratik çözümden bahsetmelerini olumlu karşılamak gerekir ve bu güçleri bu önerilerine sahip çıkmaya ve Türk devletinin politikasına karşı tavır geliştirmeye zorlamak gerekir.

Türk egemen güçleri de yol ayrımındadırlar. Sorunu kendi yöntemleriyle çözmenin imkansızlığını bilmektedirler. Ancak milliyetçilik ve kemalizmin tetikçiliği, kapasitesizliği soruna çözüm üretmeye engeldir. Türkiye'de devletin kurucusu ordu, iktidara hakimdir. Seçimler, partiler, parlemento ordunun koyduğu sınırlar içinde misyonlarını, görevlerini yaparlar. TC'nin 76 yıllık tarihinde, 64 yılı olağanüstü hal ve sıkıyönetimle geçmiştir. Türk devletinin anayasalarını cuntacı genareller hazırlamışlardır. Türk ordusu her zaman, zapt u rapttan çıkan halkı disipline etmek için darbeler yapmıştır. Halktan demokratik istemler yükselince ordu hemen süngüyü göstermekte ve ezme hareketine girişmektedir. Bugün Türkiye'de siyasi mücadele demokrasi güçleriyle militarist güçler arasındadır. Türkiye'de siyasal faaliyet yürüten ve parlementoda varlığına izin verilen partilerin hepsi militarist güçlere, orduya sadık partilerdir. Çelişkinin diğer ucunda yer alan demokrasi güçleriyse örgütsüz ve dağınıktırlar. Bu kesimde en kararlı ve tavizsiz olan güçler sosyalist hareketlerdir, ki bunlar da Türk milliyetçiliğinin, gericiliğinin estirdiği şoven rüzgarlara karşı baraj oluşturamamaktadırlar. Sosyalist hareketin özellikle 1970'lerden sonra gelişmesi, güç toparlaması Türkiye'de kemalist diktatörlüğe oldukça bedel ödettirdi. 1980 karşı devrimin saldırısından sonra yeniden derlenme çabası içinde olan Türkiye sol ve sosyalist güçleri KUKM'nin doğal müttefikleridirler. Henüz bir iktidar alternatifi olmasalar da, faşizme karşı tavır geliştirmeleri, militarizme karşı duruşları, kapitalizmin alternatifi olan bir programa sahip olmaları önemli bir kazanımdır. Türkiye toplumu yeni yeni kendi tarihini, kemalizmi sorguluyor. Bu sorgulama geliştikçe, Türkiye devrimci demokratik güçleri gelişecektir. KUKM'si geliştikçe Türk egemen sınıfları arasındaki çelişki de şiddetlenecektir. Kürt coğrafyası halkına karşı uyguladığı yöntemler Türkiye çapında yaygınlaşacak ve Türk devletinin temel araçları haline gelecektir. Şimdiden devletin mafya ve çetelerin eline geçmesi Kürt coğrafyasındaki savaşın bir sonucudur. Böyle bir devletin devlet olarak hiç bir inandırıcılığı kalmayacaktır. Yargının, basının, idarenin, parlemento ve hükümetin hergün biraz daha inandırıcılığını yitirdiği ve şiddet mekanizmasına sahip güçlerin emrine girdiği, çıplak şiddete

www.partisavaskurum.org

herşeyin teslim edildiği bir devletin meşruluğu kalmayacaktır, ki Türk devleti çoktan siyasi ömrünü doldurmuş ve militarist güçlerine dayanarak varlığını sürdürmeye çalıştığı net bir şekilde görülmektedir. Türkiye'nin bir kanun devleti olduğunu, hukukun üstün sayıldığı bir ülke olduğunu artık Türk generallerinin dışında kimse iddia etmiyor. Dostları bile .

Kürt coğrafyasında sürdürülen savaş, Türk ekonomisini de yıkıma götürmektedir. Maliyeti daha da büyüyen savaşa kaynak yaratmak için halkın alın terine el koymakta ve emekçi halk daha da yoksullaşmaktadır. Diğer taraftan çeteler ve onlarla işbirliği yapan kimi ırkçı iş çevreleri savaş ekonomisiyle büyümektedirler. Türk burjuvazisi, hep savaş vurgunlarıyla palazlanmıştır. I. ve II. dünya savaşlarında savaş ekonomisi ve azınlıkların mallarını, sermayelerini gaspederek büyürken bugünkü savaşta Türk ve Kürt halkını çeteler aracılığıyla soyarak palazlanmaktadır. Son dönemlerde Türk burjuvazisinin bir kesiminin 'Susurluk araştırılmalıdır' diye tempo tutmasını, savaşta yeterince pay almayan kesimlerin sitemleri olarak kabul etmek gerekir. Türkiye halkı, savaşın faturasını çok ağır ödemekte ve bu yoksullaşmaya karşı koyacak alternatifleri de çok fazla yoktur. Ancak savaşın acı ve ıstırapları daha da arttıkça Türk halkı da Kürt halkı gibi ayağa kalkmasını bilecektir ve Türkiye'de demokrasi yükselecektir. Türkiye'de demokratik muhalefetin güçlenmesi Kürt ülkesinde de barış ihtimalini yükseltecektir.

Türkiye ve Kürt ülkesi devrimci demokratik güçleri henüz çok zorunlu olan birlik ve dayanışma zeminini yeterince oluşturamadılar. İki halkın, iki devrimin kaderlerinin iç içe olduğu bir coğrafyada bu birlik ve dayanışmanın yeterince gelişmemiş olması bir eksikliktir ve bu eksiklikte geleneğimizin hataları da olmaktadır. Unutmayalım ki, Kürt ülkesi devriminin en büyük müttefiki, ezen ulusun devrimci demokratik güçleridir, düşmanın kalelerini içerden zayıflatan güçlerdir.

Kürt ülkesindeki savaşın sonuçları ve tahripleri çok büyük olmuştur. Türk ordusu Kürt ülkesinde jenosidi uyguluyor, Kürtlük adına ne varsa imha etmeye çalışıyor. Kürt ülkesinde ekonomi, doğa, tarih, kültür insanlarıyla birlikte imha ediliyor. Savaş Kürt toplumunun sosyolojik yapısını değiştirmiştir. Toplum üretimden koparılmış, göçebe, yarı göçebe sürgün toplumu haline getirilmiştir. Kürt coğrafyası kentleri büyük bir tüketim merkezi haline getirilmiştir. Dokusu ve yapısı değişen toplum, klasik teorilerle açıklanamaz. Çünkü üretken ve yerleşik toplum olmaktan çıkmış, sınıflararası ilişki biçim değiştirmiş, toplumda yaşam hakkı, insan olma hakkı, barınma, ekmek bulma istemi toplumun ortak talebi haline gelmiştir. Savaşın yarattığı savaş ahlakı, savaş psikolojisi topluma hakim olmuştur. Toplumun ortak talebi, barış, demokrasi, yaşam hakkı, barınma, beslenme, yerine yurduna dönme, ayaklarını basacakları, geleceklerini üzerinde inşa edebileceği bir toprak parçasıdır.

Kürt ülkesinde sürdürülen savaşın galibi henüz belli değildir. T.C'nin savaşı kazanamayacağı gün gibi açıktır. Ancak, PKK de savaşı kazanamamıştır. Savaş, kazanan olmadığı, savaşan tarafların kaybettiği bir durum sözkonusudur ve bu nedenle savaş çıkmaza girmiştir. Savaşla birlikte, diğer yol ve yöntemlerin, yeni güçlerin, yeni mücadele araçlarının devreye sokulması kaçınılmaz olmuştur. Toplumsal taleplerin doğru tesbit edilmesi, kitle desteğinin aktif desteğe dönüştürülmesi, toplumsal ihtiyaçlara uygun kurumların yaratılması, uluslararası alanda T.C. izole edilirken, KUKH'ne daha fazla desteğin sağlanması, ulusal siyasal temsilin yaratılması, Türkiye'de sınıf mücadelesinin gelişmesi, demokratik taleplerin ve güçlerin gelişmesi, savaşın sonuçlanıp barışın gelmesi açısından tayin edici öneme sahip faktörlerdir. Kürtler savaş alanında yapabileceklerini yaptılar; yapabilecekleri, doğrusuyla yanlışıyla bu kadardır. Güçleri yetenekleri bu kadardır. Aslında savaş alanında küçümsenmeyecek başarılar da elde etliler ama bu, zafer için yetmedi. Bundan sonra ne yapılmalıdır sorusuna ciddi bir cevap aranmalıdır. Kürt ulusal kurtuluş hareketleri yakın tarihinde PKK'nin çok önemli hataları vardır ve bugün sorunun bu kadar ağır, çözümsüz ve sonuçlarının çok ağır olmasında PKK'nin payı çoktur. Bu hataları saymak durumu değiştirmez. Bu doğru ancak, gelecekte aynı hatalara düşmemek için mutlaka tüm yönleriyle araştırılarak açığa çıkarılmalı ve bilince sindirilmelidir. Dünyanın hiçbir ulusal kurtuluş hareketine nasip olmayan bir kitle desteğin, nasıl kullanıldığı bu tarihi imkanlar ve fırsatlar nasıl harcandığı açığa ve bilince mutlaka çıkarılmalıdır. Partimiz de dahil olmak üzere Kürt coğrafyasının kuzey parçası partileri PKK'nin askeri savaşını zımnen destekledi, hatalarına karşı düşman koz olarak kullanmasın mantığıyla ses çıkarılmadı, ama bugün artık çok geç. Mücadelenin kanunları bu hatalarımızdan dolayı, sonuçlarına katlanmamızı, kefaretini ödememizi istiyor ve ödettiriyor.

Kürtler tarihleri boyunca hep savaştılar, fakat siyasi mücadeleyi yeterince kavrayıp uygulayamadıkları için hep başkalarının hesabına savaştılar, başkaları tarafından pazarlandılar. Kazanmak için savaşmak yetmiyor. Kazanmak için yeniyi inşa etmek gerekir, sahip olduğun siyasetin önünü açmak, engelleri şiddetle ortadan kaldırmak, düşmanı yıkmak, yıpratmak için verilir. Yoksa savaşın kendisi bir politika ve eskinin alternatifi değildir. Yıktıklarının yerine yenisini koymayanlar, düşmanı yenseler bile kazanmış olmazlar. Kürtlerin yüzyıldır çok iyi savaştıkları, dünyanın en iyi gerillaları oldukları doğrudur ama neyin

www.arsivakurdi.org

gerillalarıdır, düşmanın kurumlarını zayıflatırken veya yıkarken, yerine ne koyuyorlar? Siyasette boşluk olmaz, yıkılanın bıraktığı boşluk doldurulmazsa başkaları doldurur. Savaş politikada sonuç almak için verilir, intikam almak, şehitlerin kanını yerde bırakmamak için, düşmana duyduğumuz kin ve nefretten dolayı savaş yapılmaz. Kürtler düşmandan intikam almak için savaşıyor. Bazı güçler de onların sırtından siyasi pazarlıklar yapıyorlar. Kürt ülkesi tarihinde özellikle sömürgecilerle ilişki kurup savaşanlar, hep bu sömürgeci güçler tarafından pazarlanmış, ihtiyaç duyduğu sürece kullanılmış, en sonunda da yok etmişlerdir. Partimizin ortaya çıktığı 1976'dan bu yana sömürgecilerle stratejik ilişkiyi reddetmekle ne kadar haklı olduğu son gelişmelerle daha iyi anlaşılmıştır. Suriye'nin PKK'ye yaptığı, İran'ın Barzani'ye yaptığı, Irak'ın doğu Kürtlerine yaptığı artık bir ders olmalıdır. Sömürgecilere dayanan bütün ilişkiler, felaketle sonuçlanmıştır.

Önümüzdeki dönem, KUKH için hayati öneme sahiptir. Bu dönem, çözüm dönemidir. Savaşın uzamasına ne savaşın taraflarının ne de bölgede çıkarı olanların tahammülü yoktur ve herkes kozlarını oynayarak kendi çözümünü dayatmaktadır. Artık pratik ve gerçekçi çözümler sözkonusudur. Dost da düşman da kısa vadeli politikalar geliştirmektedir. Bu durumda KUKM güçlerinin tavırları belirleyicidir. Bugün sözkonusu olan çözümler, taraflardan birinin kendi azami çözümleri değil, sözkonusu olan tarafların uzlaşarak bulacakları ara veya geçici çözümlerdir. Yani ne T.C. Kürtlere kendi çözümünü kabul ettirebilir ne de Kürt coğrafyası halkı savaşı kazanıp bağımsızlığı elde edebilir bir aşamadadır. Mevcut durum iç ve dış güç dengeleri taraflarından azami taleplerin gerçekleştirilmesine elvermiyor. Dolayısıyla tarafların kabule debilecekleri çözümler öne çıkmaktadır. Partimiz bu konuda asgari taleplerini belirlemiştir. Partîya Şoreş Kürt örgütlerinin oluşturduğu ulusal platformun kabul ettiği talepler listesine bir ek yapmayı uygun bulmuştur ki, bu da Kürt coğrafyası halkının kendi kaderini tayin hakkının tanınması ilkesidir. Diğer talep ise Türkiye'nin reddedemeyeceği taleplerdir. Bu talepler, Türkiye'de demokratikleşmenin sağlanması, Kürt dili, kültürünün geliştirilmesi, basın yayında ve eğitimde kullanılması, savaşın yarattığı tahribatların giderilmesi ve Kürt coğrayasına özel kalkınma planı uygulanması, Kürt partilerine yasal faaliyet hakkının tanınması, koruculuğun kaldırılması, OHAL'in kaldırılması gibi demokratik taleplerdir. Ancak T.C'nin bu çözümü kabul edebileceğine dair hiçbir emare yoktur. Ve kendimizi boş hayellerle de kaptırmayalım. Kemalizm esnemez, kırılır. Türk egemenlerinde tarihi uzlaşma, tolerans, saygı, karşılıklı antlaşma yoktur ya yener muhatabına diz çöktürürler ya da yenilir kendileri diz çökerler. Tarihlerinde uzlaşma yoktur. KUK güçleri onları uzlmaşmaya zorlayabilirler mi? Önümüzdeki dönemde göreceğiz. Ara çözümler nihai çözüme hizme tedebilir hatta kalıcılaşabilirler, eğer gerçek demokratik bir zemin yakalanabilirse. ❑

www.arsivakurd.org

Siyasi Ahlak

Bize sıcak evlerimizde, kahvelerimizi yudumlayarak savaşları "naklen" izleme olanağına kadar birçok olanağı sağlayan devasa teknolojik gelişmelere damgasını vuran bir yüzyılın son kulvarında, ikibine doğru koşarken adeta borsaya endeksli senetler gibi "yükselen" ve "düşen" değerlerimize bir göz atmak sanırım en zorunlu görevlerimizden biri. Bir toplumun belli bir döneminde bireysel ve toplumsal davranış kuralları bütünü ya da bir toplumda gelenek, görenek ve alışkanlıklarla belirlenmiş toplumsal kurallar bütün olarak tanımlanan ahlaki değerler, kanımca her geçen gün puan kaybederek "düşen" değerlerimiz arasında ilk sırada yer almaktadır. "Ahlak" kavramı insanlık tarihinin en eski kavramlarından biri. Buna parlel olarak "ahlaki değerler" dediğimiz ve bir toplumun bütün bireyleri tarfından kabul edilen örf, adet ve davranış biçimlerini, moral değerlerini ifade eden de toplumların yaşamlarında belirleyici bir rol oynarlar. Değişen çağlara, gelişmelere ve değişik toplumlara göre farklı özlere bürünse de, ahlak kavramı insanlık tarihinin ilk çağlarından günümüze kadar toplumların yaşamındaki belirleyici temel işlevini hiç bir zaman yitirmedi.

İlkel toplumlardan, her şeyin belirli normlara kural ve yasalara bağlandığı günümüz modern devletlerine kadar belirleyici rolünden hiç bir şey kaybetmeyen "ahlaki değerlerin" en önemli özelliği belli kalıplara sıkıştırılıp, yazılı kanunlar haline getirilmediği halde, genel olarak herkesin kendiliğinden kabul ettiği bir "gizli toplum sözleşmesi" olmasıdır.

Örneğin bir insanın yüzüne karşı hapşırmak hiçbir toplumda kabul görmeyen uygunsuz bir davranıştır. Ama hiçbir toplumda bu davranışa denk düşen yazılı bir suç tanımlaması ve bu tanımlamaya denk düşen cezai bir uygulama yoktur. Tek tek bireylerden toplumsal katmanlara kadar otokontrol mekanizmasıyla korunup denetim altına alınan ve yine aynı yöntemle yaptırım gücü uygulanan bir durum sözkonusudur. Elbette bu durum, ister istemez günlük yaşamın her alanında "göreceli" bir takım farklı tavır ve davranışların sergilenmesine, kısacası "keyfi davranış" dediğimiz davranışlarla toplumsal yaşamın kendiliğinden hüküm süren iç huzurunun parçalanmasına sebep olacaktır. Bazen bu parçalanma öyle büyük oranlara varır ki, artık o noktada çürüme başgösterir ve bu çürümenin salgıladığı kokuların taaruzu altında en sağlam bir hücre bile direnç noktalarını kaybedip yok olup gider.

İkibin yılına doğru geri sayımın başladığı bir süreçte giderek robotlaşan insanlık değerlerimizin belirli reaksiyonlar göstermesi gerekliliği artık tartışılmaz bir gerçeklik olarak önümüzde duruyor.

Öyleyse, dünya sorunuları ilgi alanımızda kalma şartıyla yenilgi sürecinin derin tahribatlarla südüğü ulusal kurtuluş mücadelesi arenasında ahlak ve vefa kavramını sorgulamakla işe başlayabliriz.

Dün, daha güzel, daha onurlu ve insanca bir yaşam için yola çıkarken işe "ilkel" ve "gerici" buldu-

Hîva ZERYA

www.arsivkurdi.org

ğumuz değerlerimize savaş açarak başlamıştık. Çünkü gelişememizin önündeki temel neden olarak bu değerleri tanımlıyorduk. Doğrusunu söylemek gerkirse savaşta epey "başarılı" olduk.

Birşeyleri yoketmek her zaman en kolay işti... Oysa asıl mesele yıktığımız şeylerin yerine yenilerini koymakta gizliydi. Çünkü bilinir, vazgeçtiğimiz ve yıktığımız şeylerin yerine yenilerini koyamadığımız noktada çöküş başlar.

Kanımca bugün KUKM'de yaşanan yenilgi sürecini besleyen en temel kaynaklardan biri siyasi ahlakta yaşanan çürümedir. Bu nedenle çürümenin nedenleri, tereddüt göstermeden masaya yatırılmalıdır. Açıktır ki, mücadele tarihlerinde başarılar kadar yenilgiler de doğal. Sorun bu başarı ve yenilgilere bakış tarzımızda düğümleniyor. Eğer her başarıdan kendimize pay biçme sorumluluğunu yenilgiler karşısında da gösterebilme ahlakına, cesaret ve alçak gönüllülüğüne sahip olsaydık, yenilgi dönemlerinde bu kadar sancılı ve derin tahribatlarla sarsılmaz, likididasyona zemin açmazdık.

Ne yazık ki, KUKM'nin değişik tarihsel momentlerinde kazandığımız küçüksenmeyecek ve nihai hedefimize doğru yavaş ama emin adımlarla yaklaştıracak başarılarımızı siyasi bir ahlak ve vefa borcuyla değerlendiremediğimiz için hep başa dönmek zorunda kaldık... Acı olan ise, tüm bunların borsada düşen ve yükselen değerler gibi işimize gelen değerlere sarılarak, işimize gelmeyen değerlere de saldırararak yaptık. Dün işimize geldiği için "ahlak"lı olan şeyler, bugün işimize gelmediği için "ahlaksız" oluverdi. Birçok değerin harcanmasına sebep olan siyasetteki bu keyfi "ahlak", bir türlü bilimsel ve genel kabul gören bir değerler sistematiğine kavuşturulamadı. Bu noktada yaşanan aymazlık öyle sınırlara ulaştı ki bırakın KUKM'nın değişik kulvarlarında değişik program ve adlarla mücadele eden tüm Kündistani güçleri bağlayan temel siyasi ahlak ya da aynı örgütün bütün bireyleri tarafından kabul gören siyasi ahlak ete kemiğe büründürülemedi.

Nedenlere gelince...

Birincisi ve en önemlisi; KUKM'ye damgasını vuran "liderler"in karakteristik yapıları... Dört sömürgeci devlet tarafından parçalara bölünerek, ekonomik, siyasi ve toplumsal gelişmesi sekteye uğratılarak, doğal gelişim süreci bozulan sömürge bir ülkenin gerçekliği ışığında bu liderlerin durumunu bilimsel bir tahlile tabi tuttuğumuzda, 35 milyonluk bir coğrafyada yaşanan "liderler enflasyonu"nun da sebeplerine ulaşmış olacağız.

Bütün dünyada hızlı bir kapitalist gelişmenin boy verdiği 20. yy'ın başlarında, dört parçaya bölünerek sömürgeleştirilen Kürt coğrafyasında, her parçanın kaderi de sınırları içerisinde kaldığı sömürgeci ülkenin eline bırakıldı. Sömürgeci ülkelerin ekonomik, siyasi ve kültürel değerlerine bağlı olarak, nüans farkları olsa da, Kürt ülkesinin her parçasında, altyapıda yeraltı ve yerüstü zenginlikleri sömürgeci ülke metropollerine kaydırılarak doğal kapitalist gelişmesi yavaşlatılırken, üst yapıda da feodal değer yargıları korunarak bir bütün olarak toplumsal gelişmesi dumura uğratıldı. Tarihsel süreç içerisinde bilinen genel sömürge ülke kavramıyla da tanımlanamayan bir kompleks durum ortaya çıktı böylece. Her sömürgeci ülkenin kendi normlarına göre şekillendirdiği dört ayrı sömürge ülke kişiliği ortaya çıktı. Fakat bu dört parçanan da insanlarına şekil veren özellikler aşağı yukarı birbirine benzer özelliklerdir. İşte bu kompleks yapıdan çıkan liderler de bu özelliklerle KUKM sahnesine çıktılar. Feodal toplumun aşiret tipi örgütlemesinin lider özellikleriyle burjuva toplumun şekillendirdiği lider özelliklerinin bir karışımı olan bu lider tipi, ne yazık ki, mücadelenin gerektirdiği bir karaktere bürünemedi. En önemlisi de parçacı mantık bu liderlerin temel özelliği oldu. Benim olsun küçük olsun anlayışı, her biri KUKM'nin güvencesi olan örgütleri küçülttükçe küçülttü., katı kurallar içerisinde birbirinin mezar kazıcıları haline getirdi. Sömürgeci şiddet ve baskının tahakkümü altında hak, adalet ve demokrasiye hasret büyüyen insanlar, parti mekanizmalarıyla birden bire kendilerini geniş ve haklar içinde bulunca, deyim yerindeyse "kraldan daha kralcı" bir mantıkla hareket etmeye başladılar. Sosyal ve psikolojik olarak hazır olmadıkları bir yönetim erkine sahip oldukları noktada da, yıllarca kendilerine uygulanan baskı ve şiddet araçlarını, "baskıyı" ve "şiddeti" ortadan kaldırma adına kendi denetimleri altındaki insanlara uygulamaya başladılar. Böylece sömürgeci kişiliklerine sıkmayı göze alamadıkları kurşunları, "zap u rapt" altına alamadıkları kendi insanlarına sıkmaya başladılar. Liderler içte kendi koltuklarını kaybetmemek için her aykırı sesi siyasi ahlakın sınırlarına sığmayan yöntemlerle sustururken, kendi dışındaki örgütlerden de yine aynı mantıkla ne küfürü, ne de kurşunu eksik etmediler. Ne kurşun adres soruyordu, ne de siyasi ahlak değerleri hüküm sürüyordu. Yıllarca çarşaf çarşaf yayınlanan siyasi programların hemen hemen ortak noktaları olan siyasi mücadele, devrimci eleştiri, birlik, demokrasi gibi kavramlar yer, zaman ve kişilere göre sık sık içeriklerini kaybediyorlardı. Dün en "dürüst" mücadeleye en "bağlı", "partiyi en iyi temsil eden" kişiyi, işkenceye en "kahramanca" direnen kişi birden bire "üçkağıtçı", "mücadele kaçkını", "örgüt düşmanı", "korkak" ve "teslimiyetçi" olarak her an farklı bir kimlikle karşımıza çıkabiliyordu, çıkıyor... Ve dün bizden en iyi devrimci, en cesur, en fedakâr, en direngen insan olarak tanımlayıp saygı duymamızı bekledikleri insanları bugün hain olarak ilan edip küfürnamelere boğmamızı ve beyinlerine kurşun sıkmamızı bekliyorlar. O halde tesbit etmeliyiz ki, "balık baştan kokar" misali, bu mantığın hüküm sürdüğü Kürt ülkesi siyasetinde ahlaki çürüme tepeden başlıyor ve besleniyor.

Siyasetteki ahlaki çürümenin alt kadrolara yansıyan boyutu daha da vahim durumdadır elbette. Tepedeki yöneticiler kendi ayrıcalıklarını kaybetmemek

www.arsivakurdi.org

için genellikle başarıları kendilerine, başarısızlıkları da kendi yetki sınırları içerisinde istediği uygulamayı yapmakta özgür olduğu alt kadrolara bağlarlar. Siyasi ahlaktaki çürümenin ikinci ayağını böylece, istense de istenmese de kadrolar oluşturuyor. Kişilik ve bilinç durumu ne olursa olsun, son tahlilde saf duygular ve inançlarla mücadele saflarına katılan her bir kadro aynı manzarayla karşılaşıyor. Başlangıçta kendi deneyim ve bilincinin yetersizliğine olan inancıyla söylenen her şeyi onaylayan, istenen her şeyi yapan yeni kadronun temel dayanak noktası, yöneticilerin deneyim ve tecrübelerine bağlı olarak herşeyi doğru yaptıklarına olan sarsılmaz saf inançtır. Eğer bu inanç devam ederse, o kadro en iyi kadro olma özelliğini hiçbir zaman yitirmez. Ama süreç içerisinde edindiği deneyim ve bilinç oranında sebep-sonuç ilkesine bağlı olarak gelişme ve uygulamalara eleştirel bakmaya başladığı andan itibaren, zorlu bir mücadeleyle karşı karşıya kalır. Bazen fazla "baş ağrısı" yapmasına izin verilmeden, "ajan", "provakatör" vs. suçlamalarla kurşuna dizilerek "siyasi ahlakın gerekleri yerine getirilirken, çoğu zaman da eşi, namusu, giyim kuşamı, yaşam tarzı tartışma konusu yapılarak psikolojik savaş taktikleriyle yıpratma, yanlızlaştırma yöntemleriyle mücadelenin dışına atılır...

Oysa amaç, daha onurlu, daha mutlu, insanın insanca yaşadığı bir dünyaya kulaç açmaktır. Despotizme, baskı ve zulme karşı ölüme dahi birlikte yürüyenlerin, ahlak ve vefa ölçülerini kaçırarak, daha baskıcı, daha zulümkâr ve daha despot araçlar, deyim yerindeyse korunaklar oluşturmalarının ardında işte bu yozlaşma ve çöküntü durmaktadır.

Bilinmelidir ki, terbiye olmak, siyasi ahlakta sınavı başarıyla vermekten geçiyor. Tek tip elbise, tek tip düşünce, tarihin derinliklerinde mahkum olalı çok oldu... Eğer ak ve kara mantığı da bilimsel bir tarz değilse, renkler arasındaki uyum, çeşitlilik ve zevklere tahammül, insanı olduğu gibi kabullenme ve fakat pratik içinde birlikte yaşayarak dönüştürme ilkeleşmelidir artık.

T.C. gibi her tarafından kan ve irin akan bir ülkenin, bir siyasi partisinin, bir lideri seçimlerde başarısızlığa uğradığında, istifa ederek hatasının ve yenilgisinin faturasını, siyasi ahlakın normlarına göre ödeyebiliyorsa; gül bahçesi vaadeden biz ulusal kurtuluşçuların alternatif ve daha üst boyutlu bir ahlak normuna ulaşabilmemiz gerekiyor... Yoksa bir adım ötemizde duran derin ve kayalıklı uçurumu, cennet olarak görme saplantısına devam ederiz. Geniş bir yelpazeyi içinde barındıracak KUKM'nin motor gücü cephesel bir taarruz merkezine yürüyebilmenin ön şartı böylece kendiliğinden ortaya çıkmaktadır. Önce kendisiyle barışık, sonra çevresiyle ve daha sonra da ulusuyla barışık, geniş ve rahat düşünebilen insan tipinin ahlak devrimi... Bu böyle bilinmeli...

DÜZELTME VE ÖZÜR

A) 1. paragraf, 1. satır; *"Belki de hayatımızda en çok kullandığımız ve duyduğumuz bir cümledir "yeni bir sayfa" açmak."*

B) 2. paragraf 1. satır; *"Hayatımızda yüzlerce yeni sayfa açarız."*

C) 2. paragraf 10. satır; *"Çoğu zaman işin kolayına kaçmak ve sorumluluklar altına girmemek için..."*

D) 4. paragraf 7. satır; *"İşte o zaman belki de hayatımızda ilk defa yeni bir sayfa açmadan,"*

E) 5. paragraf tümü; *"Ve yeni bir sayfa açmak için tek bir canlı hücre kalmamıştır ameliyat masasında neşter altına yatırılan eski sayfanın irin bağlamış kanserli hücrelerinden kurtarılacak."*

F) 7. paragraf son satır; *"..., aracı mutlaklaştırmıyoruz."*

G) 8. paragraf 1. satır; *"Tam da aracın mutlaklaştırılmasına olan derin kaygılarımızdan,..."*

H) 8. paragraf 11. satır; *".., siyaset alanında da bizi kendi özgür bilinç ve...."*

I) 9. paragraf 13. satır; *" 'Çin Seddi' gibi setler çekip yeni sayfalar açarak..."*

J) 13. paragraf 10. satır; *"Bu hedefe doğru yürürken kendimizi her türlü pratiğimizin merkezine oturtup..."*

K) 14. paragraf 4.-7. satırları; *".., yüz metrelik koşu yarışmaları gibi, bu maratonun değişik kulvarlarında ve değişik formlarla..."*

L) Son paragraf 6. satır; *"...onlar bize biçtikleri sayfayı..." şeklinde olacaktır.*

Yazarımızın ismi geçen sayıda HİVA ZEYDA olarak çıkmıştır. Doğrusu ***HİVA ZERYA*** *olacak. Düzeltir yazarımızdan ve okurlardan özür dileriz.*❑

www.arsivakurdi.org

Özgürleşmek Geri Olana Tabi Olmak Değildir

Bedri MEDLER

1990'larda Rusya'nın başını çektiği revizyonist kampın çöküşüyle dünya arenası ABD'ye terk edildi. Tartışmasız ABD, tek başına dünyanın jandarması oldu. Koyu bir gericilik yılları başladı. Revisyonist sistemin çöküşü salt pro- Sovyetik güçleri etkilemedi, bir bütün olarak tüm sosyalist ve ilerici güçleri de çok olumsuz bir biçimde etkiledi. Sosyalizme inançsızlık fetişleştirildi. Felsefi idealizm ayyuka çıkarıldı. kürtlere yansıması ise kendisini yüksek bir boyutta gösterdi. Kürt örgüt ve partileri bunda en çok etkilenen güçler oldu. İdeolojide, siyasette örgütlenmede, daha ötesi mücadelenin tüm boyutlarında bir geri yaklaşıma teslim olundu. Sosyalizme inançsızlık,bağımsızlığın terki en belirgin özelliği oldu.

12 Eylül 80 askeri darbesiyle büyük bir yenilgi alan Kürt örgüt ve partileri reviyonist sistemin çökmesiyle de bir kimlik bunalımına girdi. Eski değer yargıları toptancı bir yaklaşımla red ve inkara gidildi. Bir "yenileşme" modası aldı başını yürüdü. Yenileşmeden ne anlaşılması gerektiğini ise hiç kimse içini dolduramadı. Eskilerin reddi, yerine yeni bir şeyin konulamayışı doğal olarak bireyleri, örgütleri ve partileri çok geri bir konuma itti.

Denildi ki, dünya değişti, biz de değişmek zorundayız. Bilinir ki, değişmek sırat köprüsünden geçmek gibi bir şeydir. Hafif bir savrulma teslimiyete ve hatta ihanete bile götürebilr.Değişelim derken tepe üstü gitmemek gerekir. Degişmek geriye tabi olmak değidir.Değer yargılara, doğrulara, nihayi kurtuluş yolunu gösteren perspektif ve ona ulaşmanın yol ve araçlarına küfür etmek, ya da yadsımak değildir. Ki dönem bunlara daha da sarılmayı öngörmektedir.

Devletin, bayraksız, ulusal kimliksiz olarak 21. asra girme utancının yaşandığı bu dönem de herkesten çok kürtlerin değişmeye ihtiyacları vardır.Değişme geriye tabi olma ,merkezi otorite ile nasıl ince kanallar örülebilinir yönde olmamalıdır. Oysa devrim sorunlarının çözüme,ileriyi yakalama halkımızın en temel haklarına ulaşma yönünde olmalıdır.Değişme gurupsal çıkarlar girdabında çıkma ulusal çıkarlar esas alınarak ulusun temsil edecek kurumlara uluşma yönününde olmalıdır.Kürdistanı sömürgeleştiren dört ülke (Türkiye, İran, Irak ve Suriye) ile her türlü ilişkinin koparılmasıdır. Değişme bağımsızlıktan yana, birleşik ülkeye ulaşma yönünde ötesi yol ve araçları kutsama ve gereğinin yapılmasıdır. Değişme reformlara evrilme değil, devrimsel olmasıdır.

Kürt orijinli örgüt ve partiler bu yaklaşımıdan çok uzaktırlar. Daha da uzaklaşmak için birbirleriyle bir yarış içindedirler. Merkezi otorite ile kim daha ince ilişki ağlarını kurma telaşı içindedirler. Halkın bilincini kırmak için yarışmaktadırlar . Bu güçler arkalararına bakıp ne yaptıklarının muhasebesini yapma cesaret ve kabiliyetlerini yitirmişlerdir. Bunca tahribat ve verilen zararlardan sonra herke-

www.arsivkurdi.org

sin bir durum değerlendirmesi yapma zorunluluğu vardır. 18 nisan seçimlerinden çıkarılması gereken çok ders vardır. Türk ve kürtlerin ayrı ayrı verdiği mesajlar vardır. Bunlar iyi değerlendirilirse, hiç süphesiz doğrulara ulaşma çok kolay olacaktır.Bu nedenle 18 Nisan seçimleri çok iyi değerlendirilmelidir.

Bu seçimin galipleri ve mağdurları daha önce kontr - gerilla merkezince belirlendi.HADEP'e peşman mağlup ilan edilenlirin başında yer verildi.Özel harb dairesi emir buyurdu. HADEP seçime sokulacak ,fakat sandıkta boğdurulacak .Böylelikle bir taçta iki kuş vurulacaktı. HADEP'in aldığı oy az olmamakla beraber KUKM potansiyelinin çok altındadır. Bu potansiyelin sandığı yansaması engelendi.

Bunun için TC her yol ve yönteme başvurdu. HADEP yöneticileri ya tutuklanarak ya da dışarda yargılanmaya tabi tutuldu. Bir çoğu aranma durumuna düşürüldü. HADEP büroları özel timin işgaline uğradı.Binlerce üyesi gözaltına alındı, İşkencelerden geçirildi. Tüm bu ve benzeri uygulamalara rağmen, ölümüne sandık başına gidenlerin engellenmeleri, açık oy kullanmaya zorlanmaları, oyların gizli sayılması, geçersiz kılınması, yakılması vs. uygulamalara rağmen sandığa yansıyan Kürt oyları bir başarıdır, Kürt halkının kaderini belirleme yönündeki tavrının açığa vurulmasıdır. Bu çok önemlidir. Fakat su yaklaşım Kürt cephesinin yaklaşımıdır. TC ise HADEP'in barajı aşamamsını bir zafer olarak değerlendirmektedir ve Kürt halkının bir beraberlik yönünde tavrını belirlediğini söylemektedir. Ve bunu yüksek bir düzeyde psikolojik olarak savaş malzemesi olarak kullanmaktadır.

Bu saldırı hattı seçim kararının alınmasıyla belirlendi. HADEP seçime sokulacak fakat sandıkta boğdurulacaktı. Kürtler bunu görerek ve bilerek seçime katıldı. Bu karar doğru muydu, yanlış mıydı, daha çok tartışılacaktır. Başka alternatif var mıydı? Kuşukusuz vardı. Yerel yönetim seçimleri için bir yol bulunarak genel seçimler boykot edilebilinirdi. Şüphesiz, en doğru yaklaşımda bu olurdu.

18 Nisan milletvekili genel seçimlerinde Kürtlerin tavrı boykot olmalıydı, Özel Harp dairesinin diktirdiği, giydirilmeye çalıştığı yenilgi gömleğini Kürtler giymek zorunda değildi. Fakat Kürt örgüt ve patileri bu yenilgi gömleğini Kürtlere giydirdiler. Böylelikle seçime meşruiyet ve "demokratik" boyut kazandırıldı. Görülerek, bilinerek sandıkta faşizmin ve savaşın tırmanmasına hizmet edilmiştir. Bu TBMM'ine birkaç kişinin gönderilmesi pahasına yapılmıştır. Kürtler kurtuluşa gitmek istiyorlarsa TBMM'ne seçim komedilerini yeniden değerlendirmelidirler. Merezi otorite ile kanal döşeyeceklerine, ayrılık noktaları tespit edilmeli, izlenmesi gereken politika bunun üzerine inşa edilmelidir.

Özel Harp Dairesi deyip geçememek gerekir. Devleti idare eden, daha doğrusu devletin kendisidir.Ordu, Polis ve burokrasiyi koordine eden, çalışma programını ve uygulama ilkelerini belirleyenidir. Bu politika sonucudur ki, Türk toplumu "özel hareketçi bir toplum" haline getirilmiştir. 18 Nisan seçimlerinde sandıkta faşizmin ve savaşın çıkması tesadüfi olmayıp bu bu toplumun eseridir. Türk toplumunun resmi budur. Nesili tükenen kelaynaklar misali ortalıkta bir kaç Türk dostunun varolması bu gerçeği değiştirmiyor.Özel Harp Dairesi 18 Nisan seçim sandığında faşizm ve savaşı çıkarttı. TC'nin tavrı açık ve nettir. Peki Kürtlerin tavrı belli midir? Kuşukusuz hayır. Ekletisizm Kürtlerin politikası olmaya devam ediyor. Umarız geçmiş bir yana, ama son seçimler, TC'nin siyasal yaklaşımı ve Türk toplumunun yapısal karekteri hakkında bir değerlendirme yapma şansı yaratmıştır. Umarız ikide bir "kardeşlik" adına TC'ye "barış" ve "çözüm" çağrıları yapanlar yeni bir durum değerlendirmesi yaparlar. Herkesin bu süreçte çıkaracağı çok ders vardır. Seçimin Kürt parti ve örgütlenme sunduğu veriler, Ankara eksenli değilde Diyarbakır eksenli değerlendirilirse çok olumlu sonuçların çıkarılacağı kanısındayız, Yok bu değilde tersi yapılırsa bilinmelidirki bu yaklaşım davaya çok zarar verecektir. Kuşkusuz görünen köy klavuz istemez, politik güçlerimizde huyundan vazgeçmezler.

Diğer Kürt örgüt ve partileri bir yana PKK son seçimlerde de eklektik politikasının gereğini yaptı. Genel başkanları A. Öcalan'ın esir alınmasıyla birlikte herkesi sandık başına kiltledi. Bu politikadan genelde Kürtler, özelde de başta PKK olmak üzere tüm politik güçler zarar görecektir.

PKK dışındaki Kürt örgüt ve partilerin milletvekili seçimlerini boykot çağrıları siyasi mesaj olarak önemliydi. Ciddi bir yaklaşım ve en doğru politik tavır olacaktı. Gerçi fiili olarak bir etkisi olmazdı. Ama PKK'nin tavrı boykottan yana olsaydı çok şey değişirdi.

Türk savaş Kurmayının hesapları boşa çıkarılırdı. Bu yapılmadı, yapılmalıydı.PKK dışındaki örgüt ve partilerde kendilerini PKK politikasına endeksledi. TC'ye karşı Kürtlerin birlikteliği önemliydi. Fakat yapılacak ortak hattalarında hiç kimseye bir yararı olmayacağı bilinmelidir. Bundan böyle yapılması gereken bundan des-çıkarılarak doğru sonuçlara varmaktır.TC'nin HADEP'i seçimlere girmesine müsade etmesiyle dünyaya kendi çıkarları açısında önemli iki mesaj verdi. Birincisi; Türkiye demokratik bir ülkedir.bir hukuk devletidir, HADEP dahil herkes seçimlere katılabilir. İkincişi ; işte gördünüz HADEP seçimlere girdi halkın desteğini alamadı ve seçimleri kaybetti. Bu politika Özel Harp Dairesi tarafından belirlendi, uygulandı. Uygulayıcıları ise tüm Kürt örgüt ve partileri oldu. Bu politikanın davaya sayısız zararları olacaktır. Hep birlikte bunu görüp yaşayacağız

Kürtler istese de istemese de uzun süreli çe-

www.kurdishstudies.org

tin bir savaşı vermek zorundadırlar. Başka da bir tercihleri yoktur. Mevcut durumun Kürtlere dayattığı tek seçenek budur. Bu seçenek nihai kurtuluşu gerçekleştirecek Kürdün yegane seçeneğidir. Çünkü Kürde dayatılmak istenen başka seçeneklerde vardır. Kürt örgüt ve partilerin reform dayatmaları bir yana, TC Kürde teslimiyet seçeneği sunmaktadır.PKK genel başkanı A. ÖCALAN'nın esir alınmasıyla TC. tarafından yeniden yeniden yüksek sesle dillendirilmeye başladıkları 28. Kürt isyanının tarihe gömdük, sıra 29. Kürt isyanını da. Histerik ulumalarla dozu artırılan teslim ol çağrılarıyla Kürtler teslim alınmak isteniyor.

Kürdün buna cevabı net olmalıdır. Bu da ya bağımsız bir vatan, ya da ölüm olmalıdır. Kürtler ya savaşarak bağımsızlaşacaklar, ya da teslim olup tarihte yok olacaklar. Başka bir seçenek de yoktur.

Bir çok yazar - çizer, aydın poltikacımız Kürtlerin 18 nisan seçimlerinde sandıktan "kardeşlik ve barış" çıkardıklarını yazacaklardır. Bu özne etrafında "birlik ve berabeirlik" teorilerini sıcak tutacaklar. "Vatan ve milletin bölünmez bütünlüğü"nün Kürt yorumunu yapacaklar. Kürtlerin meclise girmesini engelemekle TC'ye sayısız zararların olacağını sayıp dökecekler. Yanısıra TC'ye akıl hocalığı telallığına soyunacaklar.

Bu bir yaklaşımdır.. Tehlikeli, tuzaklı birlikçi Kürdün yaklaşımıdır. Sorunun çözümünü TC'ye havale etme mantığıdır.Sorunun çözümü Türklerin insafına bırakılacaktır. Türk'ün de paşa gönlü ne zaman isterse o zaman çözecektir. Türk kendi politikasıyla sorunu zaten çözüyor. Kürdü inkar ve imha ederek. Sormak gerekir, birlikçi kürdü mantığı daha ne zamana kadar sürecek?

Bir "kardeşlik" nakaratı almış başını yürüyor. Kim kimin kardeşi? Kürtlerin de ne kadar çok kardeşi varmış meğer! Türk mü dersin, Arap mı dersin, Acem mi dersin saymakla bitmiyor. Kürdün anası 7 kocalı hürmüze dönüştürülmüş te, evlendirilmiş, Türk doğurtulmuş, Arap doğurtulmuş, Acem doğurtulmuş,..... Türk, Arap ve Acem kardeş bölücülük yaparken, Kürt kardeş, kardeşlerin bölünmez bütünlüğü adına hürriyetni kaybetme feragatında bulunmuştur. Olsun bundan ne çıkar. Türk, Arap ve Acem kardeş için her seferinde bu sonuçlara katlanmak Kürdün kaderi olmuştur.

Ne Koltuk değneği, ne de akılsız Kürt olmak istiyorum. Ne türk, ne Arap, ne Acemkardeşim var. Hepsinin canı ceheneme. Bu gün hepsi düşman. Bunu belirleyen onlar, biz değiliz. Kardeş olamaz mıyız? Hayır olamayız. Peki dost olamaz mıyız? Ülkemizden def olup gittikleri zaman, Ulusal birliğimizi ve egemenliğimizi kabullendikleri zaman, hayırlı bir komşu oldukları zaman niye dost olmayalım!

Kürtler bu bilince varmadıkları sürece esaret altında kalacaklar. Bu yaklaşımla hareket etmedikleri müddetçe kurtulamazlar. Kütler, kardeşlik ve birlik safsatalarını tarihin çöplüğüne atmalıdırlar. Türk, Arap ve Acem'den kurtulmanın yol ve yöntemleri öne çıkarılmalı, onlarla tüm ilişkiler dinamitlenmeli, külleri Fıratın derin ve akıcı sularına atılmalıdır. Kürtler bağımsız olmak istiyorlarsa bunu yapmak zorundadırlar.

Deniliyor ki, Kürtler 18 nisan seçimlerinde "Kardeşlik ve birlik mesajı verdi." Bu kesinlikle doğru değildir. Bu yaklaşım TC ve birlikçi Kürdün hayal kuruntusudur. Oysa Kürtler 18 Nisan seçimlerinde bağımsız dedi. Tüm engellemelere, baskı , tehdit tutklama ve işkencelere rağmen Kürtler sandık başına gittiler, kendi adaylarına oy verdiler. Bunu sadece birilerini TBMM'sine gitmeleri için yapmadılar. Oysa kendilerini ulusal kimlikleriyle ifadelendirdiler, Kürtlüğünü haykırdılar. Bağımsızlıkların ilan ettiler.

Türk resmi kaynaklarına göre Kürdistan da kullanılan oyların % 30'unu HADEP almıştır. Siz bunu üçle çarpın, eder % 90. %90 bağımsızlık demiştir. Sandıkların asker, polis, korucu tarafından kuşatılmadığı,seçimlerin gizli oy, açık sayımla yapıldığı , keyfiyete dayalı geçersiz oy kaybının önlendiği, oyların kaybettirilmesi yakılması ve daha başka yöntemlerle yok sayılan oyların geçerli kılındığı, yani en doğru bir tanımlamayla demokratik bir seçim ortamında kürtlerin % 90 bağımsızlık diyecekleri 18 nisan seçimleri teyit etmiştir.

18 Nisan Seçimlerinde tüm olumsuz koşullara rağmen Kürtlerin tavrı takdire şayandır. Burada şu sonuca varmak mümkündür. Kürtler, artık korkmadan, çekinmeden ulusal ve uluslararası alanda referandumu gündemleştirebilirler. Demokratik bir ortamda referanduma gidildiğinde kimsenin kuşkusu olmasınki, kürtler bağımsızlık diyecektir. Bu hak kullanılmadan halk adına aydın hafifliği tavrıyla Kürtler, sandıkta "kardeşlik, barış ve birlik dedi" demek saçmalıktır. Bundan öte Kürdün iradesine saygısızlıktır.

18 Nisan seçimleri yapıldı. Tüm engellemelere rağmen Kürtler seçimlere katıldı İmkânları dahilinde iradelerini belirleyip vekillerini seçtiler. Seçilmişler 30'u aşmış bir sayıyı oluşturuyor. Niceliğin üstünde fazla durup yanlış teoriler üretmekten uzak seçilmişleri yok sayamayız. TBMM'sine niye gönderemedik diye hayıflanmanın bir anlamı yoktur. Seçilmişleri Kürt halkının vekilleri olarak kabüllenip bir yapılanmaya gidilmelidir. 1995 seçim sonrası yapılan hata tekrarlanmamalıdır. Çıkardığı iradeyi iyi değerlendirip resmileştirlmelidir. Diyarbakır merkezli bir ulusal meclise gidilmelidir. TC'nin dünyaya muhatabımız yok kozu ellerinden niye alınmasın? Kürtler bunu yapabilirler. Bu Kürtlere çok şey ya bir meşruyet kazandırır. Bakalım görelim Kürtler, bu meşruyeti yaratabilecek mi? ❑

www.serxwebun.org

Ulusal Birlik Ve Ulusal Kongre Üzerine

Ulusal birlik üzerine çok yazıldı, çizildi. Program ve tüzükler oluşturuldu. Doğrusu pratik ileri adımlar da atıldı. Ama her seferinde bu çabalar yarım kaldı, istenilen amaca ulaşılmadı ve sekteye uğradı . Ülkemizin genelinde olduğu gibi, ama daha çok Kuzey açısından söylüyorum. 93'teki ulusal birlik ve çephe çalışmalarını anımsıyorum. Ciddi ve iyi bir atmosferde birlik çalışmaları yürütüldü. Belki de ilk kez Kuzey Örgütleri birlik yönünde iyi ve ileri bir halkayı yakaladılar. Birlik rüzgârı esmeye başladı. Halkımızda bu birlik çalışmasına inandı ve umut bağladı. Ne var ki program ilan edilmek üzereyken, ansızın, ilan tarihi uzatıldı, çalışmalar giderek durdurudu.Ve sonuçta bu çaba kesintiye , uğradı, uğratıldı. Hangi el çaba ve neden bu girişimi etkisiz kıldı kavramış ve çözmüş değilim.

Geçen zamana ve çabaya hayıflanıyorum. 93'ten bugüne geçen zaman hep aleyhimize işledi. Ulusal kurtuluş mücadelemiz bu yönüyle kendisinden gün ve gün birşeyler kaybetmeye başladı. Sözün özü.

Kuzeyli politik güçlerimiz altın değerinde bir fırsatı ve ortamı değerlendiremedi. Kim suçlu kim güçlü polemiğine girmek istemiyorum . Az ya da çok her birimiz ya da her parti ve ögütümüz, bunda bir payı, sorumluluğu daha doğrusu, sorumsuzluğu olmuştur. Çünkü bazı farklılıklara rağmen program ve tüzükte birlik sağlanmıştı. Köstekleyici olan parti ve örgüt çıkarları olmuştur. Genel ulusal çıkarlarımız, parti ve örgütlerin çıkarlarına yenik düştü. Ben hala şu inancımı koruyorum; eğer o dönem Ulusal cephe kurulup hayata geçmiş olsaydı şimdi mücadelemizin boyutu ve kazanımları çok daha ileri noktalarda olacaktı. Ama ne oldu, Ulusal birlik ve cephe oluşturulamadı. Her parti ve örgüt kendi doğrultusunda birlik adına birşeyler yapmaya çalıştı. Ulusal diplomasi dahil bu gözle ele alınıp yürütüldü . Oluşturulan bazı kurumlar esas itibariyle bu çerçeveyi aşmadı. Şimdi ise bu dar çabaların yetmezliği daha açık görülüyor. Ulusal kurtuluş güçlerimizle TC arasında en uç noktalarda yoğunlaşan mücadele Ulusal birliğin hava gibi, su gibi gerekliğini dayatıyor. Ve bu mücadelemizin en büyük handikaplarından biri olarak önümüzde duruyor. En uç noktalarda yoğunlaşan mücadele, bunun da birliğe duyulan hayati istem, örgütleri de partileri de zorluyor, kıvrandırıyor. Ve bu alanda yeni bir adım atmanın gerekliliğini dayatıyor.

Ulusal Birliği Hangi Anlayışla Ele Almalıyız?

Öncelikle her parti ve örgüt külâhını önüne koyup, ciddi ve samimi bir şekilde durum muhasebesi yapıp, bu alandaki hata ve zaaflarını teslim etmeleri gerekiyor. Özellikle içinde geçtiğimiz kritik tarihi süreç bunu zorunlu kılıyor. Öyleyse ulusal birlik sağlanmadıysa, bunun sebebi ve sorumlusu siyasi parti ve örgütlerimizdir. Açıkça görülüyor ki, genel, örgütlülük mücadelenin ihtiyaçlarına yanıt verecek onun önünü açacak bir seviyede değildir. Genel örgütlülük mücadelenin gerisine düşmüştür. Ülkemizde bu boşluğu kapatacak ve mücadelenin ihtiyaçlarına yanıt verecek, temel araç ulusal bazda yaratılacak örgütlülük ve BİRLİKTİR. Mevcut durumda ne Sürgünde Kürdistan Parlemontosu, ne de bir başka kurum yalnız başına, genel bir örgütlülüğü ve o anlamda bir temsil gücünü sağlayacak düzeyde değildir. Kuzeyde yeni ve acil olarak tüm parti ve örgütlerin içinde yer aldığı, bu zeminde daha değişik ulu-

Seydo YALÇIN

www.arsivekurdi.org

sal kesim ve kurumların da bulunacağı bir birlik ve birlik üzerinde temsil ve yetki gücü olan bir üst kurum yaratılmalı, yaratmalıyız. İsim o kadar önemli değil. Örneğin buna ULUSAL KONSEY denilebilir. Burada önemli ve asıl olan halkımızın ve mücadelemizin çıkarlarını uygun düşen azçok bir temsil gücünün yaratılmasıdır. En uygun metod, hiç kuşkusuz Kuzeyde ULUSAL KONGRE toplayacak ve buradan hareketle, ULUSAL TEMSİLİN yaratılmasıdır. Ne varki dönemin hassasiyeti birlik yönünde ve en üst temsil gücünun yaratılması konusunda acil pratik davranmamızı zorunlu kılıyor. O nedenle sorunu zamana yayarak, uzatmamak gerekiyor. Bu alanda ulusal güçler ortak , uygun bir çözümü ve yolu bulabilirler. Ülkemizin kuzey parçası Örgütleri platformu bu konuda asıl rol oynayabilir ve oynamalıdır. Kuzeyde Ulusal Birlik ortak irade ve temsil gücü bu platform üzerinden yükselebilir, yükselmelidir. Bu platform ulusal birliği örgütlemenin, onu ileriye taşıma ve temsil gücünün yaratılmasını nasıl motoru olmalıdır. Bütün yetersizliğine, geriliğine rağmen ulusal birliğe ve ortak iradeyi yaratmanın yolu, kuzeyli Örgütler Platformuna rağmen ulusal birliği ve ortak iradeyi yaratmanın yolu, platforma gerçek manada bir işlerlik kazandırmaktan geçer. Kuzeyli Örgütler Platformu görüldüğü ve izlediğimiz kadarıyla politik, örgütsel ve pratik çalışmada geri ve etkisiz bir konumdadır. Örneğin platforma temel teşkil eden politik görüşler yetersiz ve belirsiz bir şekildedir. Bu görüşler ülke gerçekliğimizi dile getirmekten, halkımızın ve ulusal kurtuluş mücadelemizin temel taleplerini ifade etmekten uzaktır. Öyle ki, genel ve temel bir ilke olan ulusların kendi kaderlerini tayin etme hakkı, içi boşaltılarak belirsiz bir hale sokulmuştur. Kısacası platformun görüşlerine eğemen olan anlayışlar, reformcu görüslerdir. Bu görüşlerde bağımsızlık fikri olmadığı gibi, misak-ı milli sınırlarını kutsayan eğilimler de bulunmaktadır. Benzer, ama değişik noktalarda daha başka hata ve eksiklikler üzerinde buluşup, anlaşabilmeleridir. Bu ortak payda yakalanabilinir de. Esasında bu alanda yaratılan ortak bir değer bulunmaktadır. 1993 yılında kuzeyli her örgütün üzerinde anlaştığı bir program bulunmaktadır. Bu program bugün yaratacağımız birliğin görüşlerine temel teşkil edebilir ve etmelidir. Zaman açısından, mücadelenin acil yakıcı ihtiyaçları bakımından en uygun en pratik yol budur. Ulusal kurtuluş devrimimizle, sömürgeci karşı-devrim arasındaki mücadele en üst noktalarda yoğunlaşarak daha da sertleşiyor. TC ve onun iplerini elinde tutan ordu yerel ve genel seçimleri dayatarak yaptırdı. Kendisine daha yakın olan sivil faşist MHP'yi ve Kürt düşmanı, ırkçı DSP'yi destekleyerek ön palana çıkardı. Ve şimdi sözde "en büyük " ve "en yüce" olan TBMM daha koyu ırkçı faşist kesimler tarafından doldurulduğu. Ordu ve MGK tavsiye kararına dahi gerek duymadan bu parlamento tıpış tıpış dörtnala kendisini takip edecektir. Türk şovenizmi ve ırkçılık daha bir kuduracak, Kürdü imha ve inkâr politikası daha da azgınlaşacaktır. TC'nin ana amacı ne pahasına olura olsun ulusal kurtuluş mücadelemizi yenilgiye uğratmaktır. Tüm planlar bu yönde yapılmaktadır. Generaller tarafından zorla gündeme alınan ve yaptırılan sözde genel ve yerek seçimlerin asıl amacı da ciddi ve seri bir şekilde davranarak tüm hazırlıklarını yapmak zorundadır. Her düzeyde ve her alanda, ortak bir hatta birlikte hareket etmenin zamanıdır. Mükemmeliyetçi birlik arama, kendini ve partisini tatmin etme tutumları, afedilmeyecek tutumlar olacaktır. Diğer yandan ister politik, ister pratik alanda, teslimiyet düzeyine varan yalaşımların çözüm ve çıkış olmadığı olmayacağı, son gelişmelerde bir kez daha görülmelidir. Sömürgeci barbarlığı gerileten, onların kanlı planlarını etkisiz kılan ve kılacak olan, mücadelemizin kendisidir. Gün ulusal birlik kurtuluş mücadelemizin kazandığı mevzilerde direnmek, saldırıları püskürtmek ve daha ileri atılımlar için hazırlık yapmaktadır. Başarı ya da başarısızlık, bugün sorunları doğru ele almamıza, mücadelenin ihtiyaçlarına uygun araç ve yöntemleri yaratmaya ya da var olanları doğru bir tarzda kullanmamıza bağlıdır.

Genel Ulasal Kongre'nin Koşulları Yoktur

Ulusal birliğin hem ülkemiz genelinde, hem de tek tek parçalarda oluşturmanın büyük önemi ve vazgeçilmezliği ortadadır. Aslında genel ulusal birlik her parçada halkımızın acil ve temel talebidir. Ülkemizi bölen resmi sınırlar, kutsal olmadığı gibi pratikte her mücadele genel taleplerin ötesinde, işin gerçekliğinde sınırları kutsayan ve mücadaleyi bu sınırlar içinde tutmaya çalışan bazı siyasi parti ve örgütlerimizdir. Az ya da çok güçlü ya da güçsüz, her parçada bu nitelikte siyasi parti ve örgütlerimiz bulunmaktadır. Siyasal örgütlülük genelde mücadelenin dinamik ve ulusal istemlerin gerisine düşmüş, hatta yer yer genel ulusal çıkarlara yönelik dinamikleri tahrip edici bir rol oynamaktadır. Asgari müştereklerde bir araya gelmeyen, dahası birbirlerine karşıt durarak savaş ve çatışmalar içine giren bazı politik partilermizin durumu bunun ifadesi değil midir? Bu olumsuz, birbirine karşıt ve gergin ortamın hala aşılmadığını da görüyoruz. Bu durum aşılmadan, ya da aşılması için ciddi adımlar atılmadan, genel Ulusal Kongreyi doğrudan ve pratik olarak gündeme alma, doğru olmadığı gibi, pratikte bunun zararları da görülecektir. Çünkü genelde Ulusal Kongre demek, ülkenin bütününde ulusal iradenin ifadesi demektir. Belirttiğim gibi öznel ortam bu iradeyi sağlayacak ve ortaya çıkaracak durumda değildir. Bir görüş olarak ve ilerde ulaşılması gereken bir hedef olarak genel Ulusal Kongreyi düşünmek ve şimdiden bu hedefe uygun adımlar atmak elbette doğru ve gereklidir. Ne va rki bazı arkadaşlarımız onu böyle ele almadıkları, Ulusal Kongre'yi hemen gündeme aldıklarını görüyoruz. Yanlış gördüğümüz ve eleştirdiğimiz yön budur. Mevcut durumda öncelikle her parçada ulusal güçlerimiz bir araya gelerek orta iradeye ve ortak temsile kavuşmalıdır, elzemdir. Kuşkusuz sorun sadece her parçadaki güçlerin bir araya gelerek, birlikteliği kurma sorunu değil. Bununla atbaşı olarak parçalar arasındaki ulusal güclerin birliğinin sağlanması yönünde adımlarda atılmalı, atmalıyız. Bir Ulusal Kongre düzeyinde olamasa da, en azından , farklı parçalardaki ulusal güçler arasında dostluk va dayanışma düzeyinin yaratılması gerekiyor. Sadece gerekiyor değil, bunun zorunluluğu da ortada . Bu bir olgu. Ulusal Kongre ise daha farklı bir olgudur. Bir parçaya ilişkin olarak, örneğin kuzey için belirtiyoruz, önceliği, acil ve belirleyici olan kuzeyde ortak bir irade ve temsilin yaratılmasıdır. Bu kongre aracılığıyla olabileceği gibi, bir başka araçla da yaratılabilinir. Şimdi atılması gereken adım budur. ❑

www.nuce.org

Ulusal Hareketin Bunalımı Ve Çözüm Yolları

Mehmet MÜFİT

Ekim 98'de başlayan süreçi karakterize eden ana gelişme, Suriye ve Türkiye arasında imzalanan anlaşmayla, bir kez daha, ulusal davanın ihanete uğramasıdır. Bu süreçte, iki önemli olay ortaya çıktı, birincisi; silahlı mücadele esas lojistik desteğini kaybetti, ikincisi; PKK genel başkanın A. Öcalan'ın, ABD ve İsrail gizli servislerince kaçırılarak Türk askeri rejimine teslim edilmesidir. Bu süreç, birbirine bağlı bu iki olayla sınırlı değildir elbette ve daha nereye kadar uzanacağı da açıkça görülmemektedir. Olayın devamının daha kötü bir takım muhtemel gelişmelere gebe olduğu görülmesi gerekir. Kürt halkı, bu duruma sesiz kalmadı elbette, kendisinden beklenen büyük tepkiyi ülkenin dört parçasında da gösterdi ve Bağımsız birleşik ülke teorisine güç katarak onu pratik planda güçlendirdi. Bu ayrı bir tartışmanın konusu olacaktır. Fakat bu süreç kapanmış değildir, karşı-devrim onun vardırılması gereken yere kadar götürmeye çalışacaktır.

Buna mukabil olarak, mücadele farklı bir aşamaya ve yol ayırımına gelmiştir. Ulusal kurtuluş hareketi, ya kendisini değişik boyutlarıyla yeniden, şimdiye kadar olandan farklı olarak, geleneksel olanın aksine yeni siyasal gelenekler yaratarak ortaya çıkarılan kazanımlara da sarılarak toparlar ya da sömürgecilerin ihanetiyle başlatılan süreçte çürümeye başlar. Yeni süreç, yeni tepkileri ve yeni siyasi, örgütsel girişimleri gerektirir. Gelişmeler, derinlemesine ve gerekli kapsamda tartışılmaya muhtaçtır. Bir bakıma, önce içinden geçilen sürecin, bir siyasal bunalım süreci olduğu tespiti yapılmalıdır. Ve bu bunalıma neden olan olguları ve gelişmeleri ortaya koymak sorunun anlaşılması bakımından önem taşımaktadır. Bir kere, sözünü ettiğimiz bunalım bu günlerde ortaya çıkmamıştır; yıllardır varlığını sürdürmektedir. 1993 Mart ayında başlatılan ateşkesin akabinde, ortaya çıkan siyasal güçler arası yumuşama ve diyalog ortamında, kuruluşuna girişilen "ulusal demokratik cephe" dönemi bile bu bunalımı ortadan kaldırmadı. O halde bu bunalımın bir izahatının yapılması gerekir.

"Soğuk savaş" dönemini sona ermesinden sonra, dünya jeopolitiği ve dengeleri bütünüyle değişti. Bu değişiklikle beraber sosyalist hareket ve genellikle sol siyasi hatta gelişen ezilen halkların ulusal kurtuluş hareketleri kendilerini boşlukta buldular. KUKH'i de oldukça geç kalmış haliyle, bu durumdan payını aldı. İçinden geçilen uluslararası koşullar ve bunun Ülkemiz ulusal ve sosyal devrim hareketine olan doğrudan etkileri neticesi olarak, bütünlüklü sonuçların çıkarılmasına yol açacak derinlikte analizler yapılmadığından yanlış yönelimlere sapılmıştır.Yerini ve konumunu belirlememiş haliyle ulusal hareket, ciddi bir siyasi ve ideolojik bunalım yaşamaktadır. Bu bunalımı izah edebilmek yaşanan durumu kavraması ve doğru yöntemlerin seçilmesi bakımından oldukça önemlidir. Görülen o ki; birçok siyasi hareket durum tesbiti yapmaktan uzaktırlar ve ciddi bir siyasi bunalım yaşandığının farkında bile değiller, ya da sorunun

www.arsivkurdi.org

üzerine gidebilecek siyasi cesareti bulmamaktadırlar ve mevcut durumu oluruna bıraktıkları görülmektedir. Siyaset yapmayla tamamıyla çelişen bu olumsuzluk bunalımı arttırmakta ve ağırlaşmaktadır.

Yaşanan bunalım ulusal kurtuluş hareketinin bunalımıdır ve mevcut haliyle, bütün siyasi örgüt ve pertileri aşmaktadır. Bir anlamıyla, bazıları bakımından önderlik yapamama, diğer bazıları açısından ise etkide bulunmak için güç olamama bunalımıdır bu. Varolan tıkanıklık ve bunalım bilnmesine rağmen sornun tartışılmasından kaçınılmakta ve hatta hiçbir şey yokmuş gibi davranılmaktadır. Böyle yapılmakla esasında kendilerini sorgulamaktan kaçınılıyor. Sorunun üzerine gitmek isteyen kesimler üzerinde de baskı kurulmaktadır, caydırıcı olmaya çalışmaktadırlar. Böylece sorunun tartışılması engellenmek istenmektedir. Sorunun izah edilmesine ve çözümüne katkıda bulunmak isteyenler sesizliğe mahkum edilmektedirler. Elbette bu böyle devam edemez; bir yerden ileriye sıçratacak bir yolun açılması gerekir.

Siyasi Bunalıma Kaynaklık Eden Sebepler

Sözünü ettiğimiz siyasi bunalımın birçok sebebi bulunmaktadır ve bir tek etkenle izah etmek mümkün görünmüyor. Buna göre, tespit edebildiğimiz ana sebepler şunlar olabilir: Herşeyden önce, bunalımı yaratan ya da güçlü bir şekilde etkide bulunan iç ve dış etkenlerin olduğunu görmek gerekir.

İç Sebepler:

Birincisi: Toplumsal geriliğimizin siyaset üzerindeki olumsuz etkileridir. Siyasi harketler, geleneksel olanın dışında yenileştirici ve siyasi kültürü geliştirici konumda olamadıklarından dolayı, kendilerinden harektle zorla empoze etmeye kalkışmaksızın, sabırla, tamamıyla eğitime ve doğru eyleme dayanan yeni devrimci etiği esasta yaratamamışlardır. Yeni etik cılız kalmıştır. Böylece, toplumsal geriliğin boğucu atmosferinde yapılmaya çalışılan politika, sözkonusu geriliğin bütün özelliklerini üzerinde taşımaktadır. Bu bakıma, ciddi bir siyasi darlığa da düşülmüş olunması, yaşanan problemlerin çözümünü engellemektedir. Çözümsüzlük ise, bunalımın değişik biçimleriyle varolmasının zeminini yaşatmaktadır.

Toplumsal geriliğin siyasi örgütler ve kadrolar üzerinde etkisi olur, bu engellenemez. Birçok sebepten dolayı bu etki her zaman varolabilir, ne varki; bu etkiye karşı mücadele edebilme anlayışına ve kapasitesine sahip olmaksızın onun siyaseti geriye çekme ve kendi geriliğine hapsetmesine karşı fazla bir başarı elde edilemez. Böylesi bir sonuçta siyaseti bozar ve yozlaştırır. Bu bakıma toplumsal geriliğin politik kültür üzerindeki etkilerine karşı mücadele sürekli ve kesintisizdir.

İkincisi; kelimenin en geniş anlamıyla, ulusal kurtuluş hareketinin önayak olması gereken, hatta iç ilişkilerde ve siyasi davranış biçimlerinde yaratması şart olan demokrasinin olmamasıdır. Ulusal kurtuluş, kesinkes ulusal birliği, ulusal birlikte demokrasiyi zorunlu kılmaktadır. Bu birlik olmadan ulusal kurtuluşu zafere götürmek, özgürlük ve bağımsızlığa ulaştırmak mümkün değilidir. Ulusal kutuluş davası olan bir ulus için, bunca hayati öneme haiz bir meselede halâ birlik sağlanmamışsa bunun sebebini esasta demokrasinin olmayışında aramak gerekir. Yüzyıllık uzun bir ulusal kurtuluş savaşımı içinde olan Kürt halkı, sahip olması gereken siyasi tahammül ve toleransı halâ bulmuş değildir. Bu durum siyasi bunalıma sebebiyet vermektedir.

Yüzyıllardır oluşmuş olan "tarih bilinci"nin birliğe dönüşmesini engelleyen en güçlü etken, demokrasinin yokluğunda yatmaktadır. Ülkemizin geri toplumsal yapısı yanısıra, ulusal kurtuluşun düşmanları demokrasiyi, varetme ve yaşatma olanaklarını Kürt halkına tanımamışlardır. Toplumsal geriliğin de esas sebebi aynı düşmanlardır. Bu gerçeği bilince çıkarmış olan ülkemiz siyasi hareketleri, düşman güçlerin bütün engellemelerine rağmen mücadele içinde yaratmaları zorunlu olan demokrasiyi, hem toplumla olan ilişkilerinde hem de kendi aralarında yaratmak mecburiyetindedirler. Bu kesinlikle olanaklıdır. Zaten ulusal kurtuluş hareketinin asli görevlerinden birisi, olmayan demokrasiyi, düşman güçlerinin bütün engellemelerine karşın mücadele içide olan halkla birlikte oluşturmaktır. Bu belirleme önemlidir, çünkü halka rağmen, kendisini herşeyin yerine koyarak ne gerekli olan zeminler oluşturulabilir ne de demokrasinin şartları var edilebilir. Aksi takdirde, ulusal kurtuluş hareketi içinde yozlaşarak kendi yenilgisini hazırlar.

Birçok siyasi organizasyon ve kişi, ulusal kurtuluş mücadelesiyle demokrasi arasındaki kopmaz bütünlüğü anlamakta zorluk çekmektedirler. Demokrasiyi sıradan bir olgu olarak ele almaktadırlar. Onlara göre demokrasi olmasa da olur. Geleceğin sorunu olarak ele aldıklarından dolayı, mücadeleyi çürüten ve dumura uğratan yönelimlerin ve zaafların, demokrasinin siyasi yaşama geçirilmememesiyle olan doğrudan bağını da gömemektedirler. Oysa siyaset kesinkes demokrasiyi gerekli kılmaktadır, dolayısıyla, ulusal kurtuluş mücadelesinin demorkrasiyle olan bağı bir madalyonun iki yüzü gibidir; biri olmadan diğeri de olmaz.

Ülkemizin doğu, güney ve kuzey parçalarında aşağı yukarı aynı süreçlerin yaşanması , başka nedenler yanı sıra, sözünü ettiğimiz asli görevin yerine getirilmemesinde yatmaktadır. Kuzeyde bir yenilgi yok, mücadele devam ediyor ama, bazı farklılıklar olmasına rağmen bir çok yanıyla aynı süreçten geçiliyor. Dikkat edilirse, her dört paçada da demokrasinin olmamasından dolayı mücadele ciddi handikaplar ve çıkmazlar yaşamaktadır. Başka çok az sayıda halkın yaşadığı zorluklara rağmen, muazzam bir fedakârlıkla südürülen mücadele var, fakat bu mücadeleye denk düşen ve onunla "armoni" içinde olaması gereken demokrasi ne yazık ki yoktur. İşte Kürt halkının

www.arsivkurtuluş.org

ve ulusal kurtuluş savaşının asıl zayıflığı buradan kaynaklanmaktadır. Ulusal birliğin olmaması demokrasinin olmadığının en bariz göstergesidir. Demokrasinin önce olması gereken yerde, siyasi hareketlerin iç yaşamında ve birbiriyle olan ilişkilerinde olmaması, siyasi bunalımın kronikleşmesine ve halkın bütün bir siyasi yaşamının köleşmesine yol açmaktadır. Ulusal kutuluş hareketinin ve Kürt halkının iç siyasi yaşamını, ancak ve ancak, demokrasi ve bu doğrultuda motive olmuş siyasi kadrolar düzenleyebilir. Başka hiç bir yolun başarı şansı yoktur. Demokrasi olmadığı için ulusal birlik yok, ulusal birlik olmadığı için de siyasi bunalım oluşuyor.

Dış Sebepler:

Birincisi; siyasi bunalıma yolaçan en önemli dış etken, ülkemizi çevreleyen sömürgeci devletlerle kurulan ve son derece eşitsiz koşullarda südürülen ilişkilerdir. Siyasal demokrasinin de, ulusal birliğin de kurulmasının önündeki başta gelen etkenlerden birisi, bu devletlerle varolan ilişkilerdir. Artık, çok daha fazla siyasal kadro ve siyasi hareketler tarafından da yıkıcılığı görülen sözügeçen ilişkiler, gerçekte ulusal kurtuluş mücadelesinin her bakımdan yıkımını hazırlamaktadır. Daha çok, 1960'larda Irak-KDP'nin başlattığı ve zamanla "gelenek" haline gelen ilişkiler son derece banal - sıradan bir hal aldı. Öyle ki, bu devletlerle ilişkiler kurulmasa silahlı ulusal kurtuluş da olmaz kanaati bütünüyle yerleşti. Oysa ki, lojistik destek diye sunulan "destek" esasında, ulusal kurutuluş hareketini kendi komşu devletine karşı kullanma ve gerektiğinde, daha çok da insiyatifin " Kürt hareketi" üzerinde zayıfladığı dönemlerde, örgüt ve partileri birbirine düşürmlenin yolunu teşkil etti. Böylece, hem denetleme ve hem de kullanma ortamı oluşuturuldu. Her parçada ulusal cephenin kurulması ülke sathında ise ulusal kongrenin toplanmasının önündeki en önemli engellerden birisini içine girilen bu ilişkiler oluşturmaktadır. Ulusal çıkarlar temelinde, diğer parçalarla olan ilişkilerin ve ileriye götürülmesini engelleyen esas etken sömürgeci rejimlerle olan ilişkilerdir. İç çatışmaların, karşıtlık ve düşmanlıkların da önde gelen nedenlerinden birisi olan sözü geçen ilişkiler, siyasi bunalıma da kaynaklık etmektedir.

En son "ikinci Cezayir ihaneti" diye tabir ettiğimiz Suriye ve Türkiye arasındaki antlaşmayla ortaya çıkan ihanet olayında da görüldüğü gibi bu ilişkilerin sonu yoktur ve hep aynı biçimde bitmektedir. Şüphe yok ki; siyasi kadrolar artık bunun böyle devam etmeyeceği ve bu ilişkilere bir nokta koymanın zorunluğunda birleşmektedirler.

İkincisi; daha önceleri iki kamp-doğu ve batı blokları-arasında kendisine bir yer bulmaya çalışan ulusal hareket, 1989 yılındaki alt- üst oluştan ve akabinde "soğuk savaş " döneminin kapanmasından sonra kendi yönünü tayin edemedi, sadece gerici bölge devletleriyle batının büyük emperyalist güçleri siyasi pusulanın yönünde ciddi bir şaşkınlık meydana getirdi. Sosyalizme sığınanlar; Sovyetler Birliği'nin çöküp dağılmasında sonra siyasi olarak da stratejilerini iyice daraltıp güdükleştirdiler. Düşman güçlerle masaya oturmayı kolaylaştırma adına yapılan bu siyasi daralma, belirsizlik sürecinin uzaması neticesinde siyasi bunalıma ve tıkanıklığa yol açtı. Düşmanla uzlaşma ve barış adına süreli beklenti içinde tutuma mücadelenin hem dejenere olamsına hem de karamsarlığın ve moral çöküntüsünün yerleşmesine yol açmaktadır. İçinden geçilen koşulların analizine dayanmayan bir takım tespitlerin boşa çıkması, bahsedilen bunalımı daha da ağırlaşmaktadır.

Devrimci sosyalist hareketin kendisini toparlayamamış olması ve etkili siyasi çıkış yapamamış olmasının da yarattığı boşluk , ulusal hareketinin bunalımını büsbütün arttırmıştır. Bu bakıma, sosyalist hareketi sorumluluklarını yerine geçirememe, çıkış yapamama bakımından sorgulamak son derece önem taşımaktadır. Genel anlamda ulusal kurtuluş hareketinin, özel olarak da ülkemiz sosyalist hareketinin bunalımdan çıkmasının yolunu açacak siyası ve örgütsel zeminler vardır. Fakat öncelikle, soruna global yaklaşma metodunun daha doğru olduğu kanaatindeyiz. Halkımız hem sömürge savaşından , hem de ,-aynı düzeyde olmamakta birlikte- mevcut önderliğin, öne çıkmış dinamikleri parçalayıp dumura uğratan, ulusal potansiyeli dağıtan hata ve zaaflarından iki yönlü olarak çekmektedir. Yaşadığımız tarihi "ironi" esasında tam anlamıyla bir trajedidir. Sosyalist hareket, bu duruma eninde sonunda müdahale etmek zorundadır. Onun sahip olduğu dinamikler ve yaşadığı tecrübeler, alternatif oluşturma kararlılığı güven vermektedir, ancak ; örgütlenmede bir karışıklık ve belirsizlik yaşanmaktadır. Bu gün bir toparlanma tıkanıklığın aşılmasını kolaylaştırmaktadır. Ayak bağlarından kurtulmuş olan bağımsızlıkçı sosyalist hareket, bir takım küçük hesaplara ve olabilecek "oyalamalara" düşmeksizin kendisini bütün boyutlarıyla gözden geçirerek ve nerede hata yaptığını sorgulayarak yeni bir çıkış yapması gerekiyor.

Mevcut Siyasi Bunalım Hangi Yollarla Aşılabilir?

Ulusal kurtuluş hareketinin yaşamakta olduğu bunalım, bugünden oluşmamıştır; bunalımın tarihi bir geçmişi eleştirilerle ve siyasi tahammülsüzlüklerle başlayan karşıtlıklar sonunda düşmanlıklara ve silahlı çatışmalara dönüştü. Bu duruma doğrudan doğruya etkide bulunan, aynı zamanda, bölgemiz Ortadoğu'nun oldukça karmaşık ve içiçe geçmiş siyasal ilişkiler ve çelişkiler yumağıdır. O bakıma doğruları tespit etmek zorlaşıyor. Bölgenin bu konumu ve yaşadığı karmaşıklık, ulusal kurtuluş hareketinin siyasi bunalımını arttırmakta ve beslemektedir. O halde, çözüm önerilerinde bu durum da göz önünde tutulmalıdır. Siyasi bunalımı üç yolla aşmak mümkündür.

1- Mevcut önderlikler, iç dinamikleriyle devrimci tarzda kendilerini iç değişimle dönüştürürlerse;

www.arsivakurdi.org

bu bir anlamda , bu güçlerin bir araya gelmesi karşısında bu yönlü bir değişim kendisini dayatabilir ve yapacak başka bir şey kalmayacağından trasformasyona baş vurabilirler. Büyük imkanları ve olanakları kendisinde biraraya getiren önderlikler, ileriye yönelik sürekli bir değişim içinde olabilselerdi, ulusal kurtuluş hareketinin durumu hiç tartışmasız çok farklı olurdu . Bütün ulusal bileşenler bir yere kadar da olsa pekalâ öne çıkmış olan hareketin içinde yer alabilirlerdi. Belki de böylesi bir durum tercih edilebilirdi. Ne var ki; öncelikle anlayış bazında, politikada ve pratik davranışta mevcut önderliklerin kendilerini aşarak yenilemelerinin şansı ve olanakları tüketilmiştir. Kanaatimizce , bu yönlü bir gelişme en azından orta vadede beklenemez ve bu güçler sahip oldukları konumlarıyla var olacaklardır. Dönüşümü engelleyen şu sebepler sıralanabilir: 1-Örgüt yapıları itibarıyla, üzerinde durduğumuz devrimci değişimleri ve metemorfozu yaşamaları zordur, çünkü; örgütler bir nevi askerileştirilmişlerdir, siyasi değil işleyiş hakim hale getirilmiştir. Böylece, silah siyasete hakim kılınmıştır. **2-** Mücadelinin kapsamına denk düşen olgunlaşmış siyasal bilinç yok, bu konuda gözlemlenebilen bir zayıflık sözkonusudur. **3-** iç örgüt yaşamında demkrasi ve toleransın yaşanmaması, baskı ve şiddeti hakim hale getirmiştir. **4-** eleştiri ve hatayı kabullenme sistemi ya yok ya da dönüşümün yolunu açmaktan ziyade, mahkum etme ve bastırma için kullanılması vardır. Özgür tartışma bastırılmış ve yasaklar oluşturulmuştur. **5-** Açıklık politikası ve anlayışı geliştirilmemiştir, her şey gizlenmiştir. Halka hesap verme mantığı yoktur, halk denetiminin önü tıkanmıştır. **6-** ideolojisizlik geliştirilmiştir; ileriye yönelik kalıcı ideolojik eğitim ortadan kaldırılmıştır. **7-** bölge devletleriyle olan ilişkiler çok önemli boyutlarda engeller oluşturmakta, yozlaşma ve dejenereye sebep olmaktadır, Değişim ve dönüşümü engelleyen ana sorunları bu başlıklarla özetlemek mümkün.

2- Varolan bunalımı, ulusal bileşenleri, mümkünse bütün örgüt ve kuruluşlarıyla tek ortak müşterek strateji etrafında bir cephede birleştirerek aşmak olanaklıdır. Ulusal birlik olmadan ulusal kurtuluş olamaz. Bu bilinen bir belirleme ama, bugüne kadar neden kesinkes gerekli ve zorunlu olan ulusal birlik gerçekleşmemiştir? Kürt halkı için "aşilin topuğu" olan ulusal birliğin kurlamamasının asıl sebepleri üzerinde durulmuyor, sorunun açığa kavuşturulması doğrultusunda gerekli olan analizler yapılmıyor ve sonuçlar çıkarılmıyor? Ulusal birlik üzerine çok şeyler söyleniyor, ağır eleştirler ve düşmanlıklar bile yapılıyor. Ancak, meselenin esasına bir türlü inilemiyor, bilinen ve söylenmesi lazım olan gerçekler söylenmiyor. Ve gerçekte, ulusal birliğin zeminin oluşması için öyle fazla bir çaba da yok, Bir takım girişimler var bunlar iyi elbette ama, bu girişimlerin sonuçsuz kalacağını işin farkında olanlar bilyorlar. Şimdiye kadar olan bütün ulusal birlik girişimleri neden sonuçsuz kaldıysa yine öyle olacaktır. Bu sorulara cevap verlmelidir; Doğu Kürdistan'da en iyi koşullarda dahi neden ulusal birlik kurulamadı ya da bugün niçin ulusal bir cephe yok? Güney Kürdistan'da 1987 yılına kadar ulusal birliği engelleyen iç çatışmaların sebepleri nelerdir? Niçin Kürdistan fedaral hükümeti yaşamadı ve Körfez Savaşı'yla birlikte ortaya çıkan tarihsel fırsat değerlendirilemedi? Ve neden kurulan birlik iç çatışmalara dönüştü. Kuzeyde ise, ulusal birlik girişimleri daha işin başında neden dağıldı? Ciddi bir girişim olan 1993-94 yılı "Ulusal Demokratik Cephe" faaliyetleri niçin kesintiye uğradı? bütün bu sorulara cevap verildi mi? Cevap bulmak amacıyla hangi tartışmalar yapıldı, hangi analizlere girişildi ve hangi sonuçlara varıldı? Şayet bu sorular, hakikaten de cevap bulmak içi sorulmuş olsaydı belki çok farklı aşamada olurdu. Siyaset sosyolojisi bakımından soruna yaklaşıldığında, biliyoruz, bu sorulara cevap vermek kolay değildir ve bir dizi araştırma ve açıklamayı gerektiriyor. Yine de buradan sadece anabaşlıklar altında kısa özet vermeye çalışacağız.

Esasında, KUKH'i içinde öyle veya böyle yer alan örgüt ve partiler, olayları ve sorunları inceleme tahliller ortaya koyabilme yeteneklerini nerdeyse yitirmişlerdir. Demokratik tartışma ortamı olmadığından ve sürekli bir gerilim ortamı yaşandığından dolayı sorunlar tartışılmıyor, Bu bakıma sorunlara ve sorulara cevap bulmak, sıhhatli sonuçlar çıkarmak mümkün olmuyor. Bunalımı çözümsüz bırakan bir etken de hiç kuşkusuz bu durumdur.

Başından itibaren, ortaya konulan siyasi hedeflerdeki darlık, uzun vadeli projelerin kurulması ve yaşama geçirilmesini engellemiştir. Pratik darlık siyasi darlığı takiben, bütünüyle, egemen olan güçlerin yaşamlarına hakim hale gelmiştir. Politik güçler arası ilişkiler de bu bakıma dar ve günübirlik çıkarlar ortamına sürüklenmeye çalışılmıştır.

a- Toplumsal geriliğin dayanak haline getirilmlesi, sözkonusu güçlerin çelişkileri ve karşıtlıkları mücadele süreci içinde çözerek, ulusal harekete katılan sınıf ve katmanların önünü açacak gelişmelerin ve dönüşümlerin motoru olmasını engellemiştir. Bu şu demektir; bu güçler devrimci misyonlarını yitirmişlerdir. Gerek içinden çıkıp geldikleri sınıfsal kökenleri bakımından, gerekse uzun süren mücadele içinde farklılaşmaları bu önderliklerin kendi iç devinimleri ve dönüşümleriyle sürekli devrimci pozisyonda kalmalarına olanak tanımamıştır. Devrimci konumda kalmak siyasi bir hareket için, son derece zor olmasına rağmen, sürekliliği kollektif örgütlülükle sağlanmış ideolojik, siyasi ve örgütsel dikkati gerektirir. Oysa ki, bu önderlikler böylesi bir yapıya sahip değildirler.

b- Bağımsızlık stratejisine sahip olmadıklarından dolayı, her zaman "parçacı" siyaset ve hedefler çevresininde kalarak sömürgeci merkezi otoritelerin kabul edebilecekleri siyasi darlığa düşmeleri, onların birbirlerine ve diğer parçalarda sürdürülen ulusal kurtuluş mücadelesine karşı manüpile edilmelerinin ze-

www.arsivakurd.org

minini oluşturmuştur. Siyasi stratajideki daralma, bağımlı askeri stratejinin oluşturulmasına götürerek, onları şu ya da bu bölge devletlerinin kurduğu ilişkiler ağına düşürmüştür. Zaten, bu devletlerle varolan ilişkiler, bağımsızlık stratejisinin oluşturulması ya da bu doğrultuda hareket edilmesini engellemektedir. Herşeyden önce, şu gerçeğin kesin kes yurtsever bilinçlere derince kazınması gerekir; sömürgeci düşmanların kabullendiği bir siyaset ve "Kürtlük", boyun eğmiş siyaset ve "Kürtlük"tür. Bu bakıma, bağımsızlık stratejisine sahip olmama, ulusal kurtuluş hareketinin sürekli sömürgeci sistemin iç meselesi haline getirmiştir. Zaten çözümsüzlüklerin kronikleşmesinin esas sebeplerinin başında bu sorun gelmektedir. Darlaştırılan siyasi hedeflerle ara "çözümler" esas alınmaktadır. Ara çözümler gereklidir ama, onları elde etmenin yolu bağımsızlık stratajisine sahip olmakla mümkün olduğu artık kanıtlanmıştır. Aksi takdirde, en küçük hedeflere bile ulaşılamama, başka şeyler yanısıra, nasıl izah edilebilir? Dış baskıların altında kalarak siyasi stratejinin küçültülmesi ve elde edilebilirlik açısından hedeflerin daraltılması büyük bir yanılgıdır. Bu bakıma, stratejiler ve politika yapmalar sürekli birbirine karıştırıldığından ortak müştereklerde birleşme zorlaştırılmıştır. Birçok Kürt politikacısı ve siyasi örgütü, bağımsızlık stratejisinin savunulması halinde, bizim ara çözümler dediğimiz, bir takım anayasal haklar, kültürel özerklik, otonomi ya da bağımsızlığa yakın olan federasyon gibi çözümler için politika yapılamayacağı yanılgısını taşımaktadır. Oysa ki, diğer bütün ulusların ve ulusal kurtuluş hareketinin tarihi tecrübesi kanıtlamıştır ki, bağımsızlık stratejisi olduğu takdirde daha rahat ve daha uzun vadeli doğru, kalıcı politikalar yapılabilir. Burnunun ötesini görmeyen miyop politikalarla, geçici "çözümler" dahi elde edilemeyeceğini Kürt halkı, her defasında acılar içinde görmektedir.

c- Bu devletlere bağımlı hale geldiklerinden, desalat(otorite) sahibi güçler kendi sorunlarını bağımsız, ulusal çıkarlar doğrultusunda çözme olanaklarını yitirmişlerdir. Artık bu ilişkiler olmadan yaşayabilmeleri ve birbirlerini dengelemeleri olanak dahilinde değildir. Bu devletler, onların iç ilişkilerine müdahale ederek birbirlerine karşı kışkırtmaktadırlar. En büyük musibet ve handikap da buradan gelmektedir. Otonom yapıları ve faaliyetleri var elbette, ama önemli sorunlarda bağımsız karar verme durumunda değildirler. Dolayısıyla, gerekli olan siyasi ilişkilerin yeniden kurulup düzenlenmesini engellemektedir bu. Böylesi bir ortamda ve karmaşık ilişkiler içinde ne iç barış ne de ulusal birlik sağlanır.

Eğer bir sonuç çıkarmak gerekirse şu söylenebilir: Ulusal birlik öncüsünü aramaktadır. Ulusal mücadelenin önderliğini ellerinde bulunduranlar ulusal birliğe öncülük yapamayacaklarını ortaya koymuşlardır. İstemediklerinden değil, (istemeyenler de vardır) izah etmeye çalıştığımız gibi, birliği gerçekleştirecek yapılara ve konumlara sahip olmadıklarından dolayı. Diğer güçler ise, örgütsel ve siyasi yetmezliklerinden dolayı öncülük edebilecek konumda değildirler. Mücadelenin öncüsü, ulusal birliğin de öncüsü olması gerekirken, Kürtlerde tersi yaşanmaktadır. Önderlik etme mantığı ve üslubunun değişmesi gerekir.

Ulusal Birliğin Gerçekleşmesi İçin Ne Yapılmalıdır?

Yukarıdaki belirlemelerle izah etmeye çalıştığımız gibi; Kürt coğrafyasında gerek iç çatışmalardan gerekse de jeopolitik konumdan kaynaklanan yüksek boyutlarda kargaşalık yaşanmaktadır. Bu kargaşalık ve siyasi bunalım, aynı zamanda ulusal birliğin kurulamamasının bunalımıdır. İfade etmeye çalışıldığı üzere, şu belirlemede bulunmak pekâlâ mümkün: Ulusal kurtuluş hareketinin bunalımı, ulusal birliğin bunalımıdır. Bu belirlemenin tersi de doğrudur. O halde ne yapılmalıdır? sorusuna cevap bulmak lazım. Ulusal birliğin gerçekleşmesi için nereden başlanmalıdır? Hangi halkaya öncelikle el atılmalıdır?

Herşeyden önce, "Kuzey Kürdistan Ulusal Platformu" ile yakalanan diyalog ortamında özgür tartışmaya izin verilmelidir. Ortak siyasi faaliyetler ve bu doğrultudaki girişimler, biraraya gelmiş olmanın zemini haline getirilebilir. Bu zeminde, kendisini ulusal dava içinde gören her siyasi formasyon istediği tartışmayı yapabilmelidir. En ufak bir baskı ve kısıtlama olmamalıdır; tam bir demokratik ve özgür ortamda kendilerini ifade etme olanaklarını bulmalıdırlar. Neticede şu yapılmalıdır: Bağlayıcı bir konferans sonucunda, bütün siyasi güçlerin, birbirlerinin varlıklarına rıza gösterdikleri ve saygı duydukları ortak bir deklarasyonla kamuoyuna açıklama yapılmalıdır. Buna göre; **1-** Siyasi ilişkilerde şiddeti ve baskıyı kayıtsız şartsız yasaklayan ve geçmişteki hataları mahkum eden yeni dönemin başlatıldığı vurgulanmaladır. Bu yapılmadan, biraraya gelişler her zaman zayıf zeminlerde kalacaktır. **2-** Demokratik zeminin korunmasına özen gösterileceği ve eleştirilere tahammül edileceği kabul edilmelidir. **3-** Açıklık politikasının uygulanacağı ve halka hesap verileceği kabul edilerek anlayış birliğinin oluştuğu açıklanmalıdır. **4-** Her siyasi örgütün, kendisini ulusun ve ulusal kurumların yerine koymaktan vazgeçtiği duyurulmalıdır. **5-** "Parçacı siyaset"in terk edildiği ve her parçanın çıkarlarının gözetileceği, bir parçanın bir diğer parçanın çıkarlarına ters düşecek ilişkilere girmesi yasaklanmalıdır. **6-** Bölge devletleriyle varolan ilişkilere yeni düzenlemeler getirilmeli, hatta onlarla olan ilişkilerin dışına çıkılması gerektiği belirtilmelidir.

Kamoyuna yapılacak olan bu duyuru , esasında bir "Kürt" rönesansı olacaktır. Buna dayanarak, "Kuzey Platformu" Ulusal Demokratik Cephe'ye dönüştürülmelidir. Ardından, ulusal kongre toplanmalı ve yeni döneme ilişkin bağlayıcı kararlar almalıdır. Kuzeydeki ulusal cepheye dayanmayan bir ulusal kongre zayıf kalacaktır ve amacına ulaşamayacaktır. Zayıf kalan ulusal kongrenin ise toparlayıcılığı ve otoritesi

www.kurdishstudies.org

de zayıf kalacaktır.

3- Siyasi bunalımı, yeni politik alternatif bir güç ortaya çıkararak orta vadede aşmak mümkündür. Esasen, ulusal kunruluş hareketini doğru temeller üzerinde geliştirmenin ve bütün hata ve zaaflarından kurtarmanın bir başka yolu da yoktur. Bu icraat, her zamankinden daha zahmetli olacak, daha çok emek isteyecek ve daha çok zaman alacaktır. Zaten varolan karmaşıklığı çözmek için kesinlikle gerekli olan rönesansı ulusal kurtuluş hareketine ancak, sosyalist hareket taşıyabilir. Bağımsızlık stratejisine dayanarak yeni tarzda politika yapmayı, yenileştirici gelenekleri yaratmayı ve ulusal birliğin önünü açmayı, sosyalistler dışında bir başka gücün başaramayacağı açığa çıkmıştır. Fakat, sosyalistler de dağınık ve etkisizdirler. O halde, etkili olmanın politik ve örgütsel araçları öncelikle yaratılmalıdır.

18 Nisan parlemento seçimleri, sonuçları itibariyle oldukça önemli gelişmeleri ortaya yalın bir şekilde gözler önüne serdi. Birincisi, demokratik hareketin son derece güçsüz ve istikrarsız olduğu bir daha gözlendi. "Kürt hareketiyle" ittifaktan kaçmanın sonu, uzun dönemden beri süregelen hezimetin bir daha altını çizdi. İllegalitede başarı sağlamayan Türk solunun esası, legalitede de başarılı olamayacağını bir daha gösterdi. Kendi handikapını ve çıkmazlarını, dolayısıyla gerçekliğini bir türlü kabul etmeyen bir sol, başarısızlık dışında neyi kotarabilirdi? Kürt halkının rejime karşı demokrasi için dişe diş mücadele yürüttüğü bir sürece, basiretsizce seyirci kalan sol güçler, rejimin "şimşeklerini" üzerine çekmemeyi daha selametli görmüştür Rejime cepheden kafa tutmaktan kaçınmanın sonuçlarını asla hesaplama uğraşına girmeden, Kürt halkını cellatlarıyla "başbaşa bırakma" zaafının kendisini vurduğunu da göreceğini ummak yanlış olacaktır. Sahip; olunan kafa yapısı ve politikalar ne yazık ki, umut vermekten uzaktır. Tersi bir durumun olmasını en çok herhalde Kürt halkı ve onun siyasi güçleri isterdi. Ama, yalancı bir oportunizm sadece yanıltır.

Solun illegalitede olanı ise, bir varlık göstermekten uzaktır. Bu kesime değer vermemiz birşey değiştirmiyor. Legal sol, illegal solun da bir aynası konumundadır.

İkincisi; seçimlerde, Kürt halkıyla barışmak, onun demokratik haklarını tanımak istemeyen Türk halkının ezici bir çoğunluğu, savaş cephesine oylarını vermiştir. Kürt halkından yana hiç bir insani duygu beslemeyen bu çoğunluk, ırkçı-faşist partileri iktidara getirmiştir. Kendi doğal demokratik haklarını isteyen yurtsever Kürtlerin kellesini isteyen çoğunluk, militarist güçlerin arkasında saf tutmuştur. Ve bu, illegal Türk solunun iddia ettiği gibi öyle kısa dönem geçici bir gelişme olarak görülemez.

Bu gerçeklik; ulusal kurtuluş hareketinin ve onun bütün siyasi formülasyonlarının önüne yeni değerlendirmeler yapmaları gerektiği görevini koymaktadır. Neredeyse dibe vuran taleplerle, Türk devleti ve onun "milli mutabakat"ı içinde yer alan siyasi güçlerle uzlaşılmaz. Savaşı durduracak ne ulusal ne de uluslararası siyasi bir ortam var. Ortadoğu, Kafkasya ve Balkanlar'da çözüm bekleyen sorunlar varoldukça, ulusal kurtuluş hareketi kendi başının çaresine bakacaktır. Bu bakıma, ulusalcı güçler, "ulusal birlik" esprisiyle kendilerine ve davaya yeni biçimler vermek zorundadırlar. Ulusal birlik çözüm beklemektedir.

Her savaşta, askeri ya da politik zafer vardır. Veyahut, aynı anda iki zafer de mümkündür. Unutulmamalı ki, ulusal kurtuluş hareketi henüz ne askeri ne de siyasi zafer elde etmiş değildir. O halde, mücadele buna göre düzenlenecemtir. Değişik boyutlarıyla çok yönlü bir yenilenme şarttır. Bu zamanı yakalayamayan ulusalcı güçlerlin olduğundan fazla bir katkıları sözkonusu olamaz. Yenilenmek ya da yeniden yapılanmak, herşeyden önce ciddi boyutlarda açıklık politikalarının devreye sokulmasıyla mümkündür. Arcak bu şartla yeniden yapılanma mümkün hale gelebilir. Diğer halkların tarihinden de billidir ki, açıklık politikaları olmadan yenilenmek mümkün değildir. Bu sorun, tartışmayı beklemektedir. ❑

www.arsivkurdi.org

ABD-İran-Türkiye ve Barzani'nin 1970" Komünistlerle Mücadele Antlaşması" Ve

DR. Şıvan, Süleyman Mûini Ve Arkadaşlarının Katledilişi

Kürt siyaset tarihi içinde önemli bir yer tutan Dr. Sait Kırmızıtoprak (Şivan) ve arkadaşlarının katledilmesi olayı, üzerinden yıllar geçtiği halde hala güncelliğini koruyor. Bu olay yeni dönem Kürt siyaset sınfı için önemli derslerle doludur.

Dr. Şıvan, Süleyman Muini ve arkadaşlarının katledilişleri olayı, anti kominist soğuk savaş çerçevesinde Kürt sosyalistlerinin ehlileştirilmesi operasyonlarının bir parçası ve emperyalist "Yeni Dünya Düzeni"cilerinin, ulusal kurtuluş ve sosyalist önderliklere karşı güttüğü politikayi gün yüzüne çıkarmak için de önemlidir.

50'ler sonrası sol ve Kürt mücadelesi anlatılırken ismi sıkça duyulan Sait Kırmızıtoprak neden okları üzerine çeker ve öldürülür? Sorunun yanıtı emperyalizmin sömürgeciler ile içiçeliğinin yanı sıra parçacı, gurupsal, aşiretsel çıkarlar uğruna gelecekleri düşmanın "iyi niyet"lerine teslim edenlerin, "akıllı" politikalar izlediklerini düşünenlerin, esasta bugün birer piyon haline gelen duruşlarını gördükçe insanın bir kez daha düşünmesi gerekiyor. Kürt halkının mücadelesindeki yerleri açısından bakıldığında Kürt siyaset yaşamına çöreklenmiş bu kesimlerin Kürtlüklerini hep devrimci dinamikleri tahrip etmek için kulandıkları görülür. Onlar için "Şoreş" (devrim) boş bir kavramdır. Bu kimseler yaşamlarını devrimci - sosyalistleri imha etmeye adadılar. Kendi deyimleriyle "asi, kaprisli, laf dinlemez, serseri, diktatör çocuklar"ı Kürt mücadelesinden söküp atmak gerekiyor. Bugün bile yaptıklarını alenen ve utanmazca savunabiliyorlar. Düşmana hizmet ettiklerini kabul etmek bir yana, vicdan muhasebesi yapmak yerine kurbanlarını suçlamayı sürdürüyorlar.

Dr Şıvan Kimdir?

Dr. Şıvan, '38 Dersim katliamında şans eseri kurtulabildi. 1959 yılında "49'lar davasında yargılandı. 1960'larda TİP içinde yetişti. 68 Dünya gençlik hareketindeki radikal devrimci esintiden etkilendi. DDKO Kürt gençlik hareketinde kendini buldu. Dönemin gençlik eylemlerini önemsemekle birlikte kurtuluş için yetmeyeceğini görerek, şavaşımını şehirkır, gençlik- aydın, işçi-köylü tüm kesimler içinde sürdürmek üzere yönünü dağlarına ve halkına çevirdi. Gelenekçi Kürt siyaset sınıfının feodal-bölgeci, hatta ümmetçi özellik ve ilişkilerini aşarak modern ulusal bir çerçeveye oturttu ve mücadelesine evrensel bir nitelik kazandırdı. Devrimci araç ve itifaklar sorununu yeni bir anlayışla oluşturdu.

Dr. Şıvan'ın yürekli ve inançlı kişiliğine ve önder özelliklerine tahammül edemeyerek onu katledenler, bugün hakkını teslim etmekten kendilerini alamıyorlar. Bu açıdan bakıldığında, tartışma götürmeyecek kadar net olan öldürülme olayının perde ar-

Hasan CUNî

www.arsivakurdi.org

kası da aralanmış oluyor böylece.

Dr. Şıvan'ı tarihimizde önemli kılan kararlılığının yanısıra marksist teoriyi bir eylem klavuzu olarak benimsemiş olması ve bu anlayışla örgütlü müfrezesini oluşturma girişimidir. Feqi Hüseyin Sağnıc'ın da belirtiği üzere 'tüm ülke sathına kısa sürede yayma başarısıdır'. Bu tarihi yürüyüş içte ve dışta yankısını bulurken, 12-Mart 1971 darbesi ardında girişilen "Balyoz Hareketi" ve ABD'nin dünya ölçüsünde giriştiği "kominstlere karşı Cadı Operasyonu" ile karşılaşır. Bu tarihte ŞAVAK, CİA, MİT, Barzani ve Dervêşê Sado'lar eliyle, İran, Türkiye, ABD ve Barzaninin 1970 yılında imza altına aldıkları "kominstlere karşı ortak hareket antlaşması"nın gereği olarak Şıvan ve partisine karşı cephe açılır. Dr Şıvan ve arkadaşlarını katledilmesiyle bu hareket kesintiye uğratılır. Dr. Şıvan önderliğinde gelişen ve henüz embiryon halindeki partisi fiziki olarak imha ve tasfiye edilir. Önderlerini kaybeden parti kadroları büyük oranda politik yaşamdan uzaklaşır. Yola devam edenler de Şıvan'ı ya anlayamaz ya da onun anahatlarını çizdiği rotadan ayrılırlar.. Şıvan geleneğinin devamı olduklarını iddia edenler, devlete karşı mücadelede ataleti, devrimciler arası sorunlarda ise aktif bir tutum izlediler. Sosyalistliklerine toz kondurmayan bu kesimler partiyi yeniden Barzani merkezli KDP kulvarına soktular. Zor koşulları aşmak üzere yola koyulan Dr. Şıvan'dan aldıkları (Şıvancılar) ismini de bir süre sonra rehabilite sürecine uygun olarak terkettiler. Dahası katillerle kolkola görünmekte bir behis görmediler. Bugün Şerafetin Elçi'nin penceresinden dünyaya bakıyorlar. Ondan feyz alıyorlar. Bugün ne Şıvancılıkları ne de sosyalistlikleri var ortada. Dr Şıvan ve arkadaşlarının katlediliş nedeninin arkasındaki perdeyi aralamak ve gerçekleri su yüzüne çıkarmak görevi komünistlere düştü. Doktorun "yol arkadaşları" ona yöneltilen suçlamalar karşısında sessiz kalmayı yeğlediler.

Peri yayınevi İki Uçlu Yaşam Dersim - Civarik kitabıyla Dr. Şıvan ve arkadaşlarının katlediliş nedenlerini eşeleyince katiller ve yandaşları ardarda ortaya çıkmaya başladılar. War dergisi bizce doğru olanı yaparak sayfalarını bunlara açtı.Yıllar sonra bile görüldü ki bu olayın sanıkları bir vicdan muhasebesi yapmadıkları gibi Şıvan ve arkadaşlarına kinleri eksilmemiş.

War dergisinin sayfalarını Dr. Şıvan'ın katillerine açmasının yanlış olmadığını belirtelim. Bu arada o dönem Dr. Şıvan'ın en yakın arkadaşları olan, sonrada I-KDP eliyle ehlileştirilenler kampına dahil edilenler, özel ve güzel dünya(!)larında huzur içinde yaşarken canlarını Dervêşê Sado'ya borçlu hissetmeliler ki bu önemli olayın canlı tanıkları olarak konuşmamayı ya da Dervişê Sado'nun yalanlarına ortak olmayı tercih ediyorlar. Dervişê Sado'da bugün "yardımseverliği" ile ortalıkta cirit atabiliyor. Bu şahıslar Türkiye' ve Beyrut üzerinden İsveç'e geçme karşılığında marksistlerin tasfiyesine ilişkin bu operasyona alet oldukları görülüyor. Eshed Xoşevi, sosyalistleri tasviye etmek için her yolu deniyor. Şıvan'ın arkadaşlarının kulaklarına "siz iyi insanlarsınız burada ölmenize bende üzülürüm onun için bir an önce buradan çekip gidin" diye fısıldıyor. Bu kimseler can derdine düşer ve Dervişê Sado'ya sarılırlar.

Bu "yol arkadaşları"nın basiretsizlikleri ve iradesizlikleri bununla bitmiyor. Bir miktar kaynak temin etme pahasına Güneyin önde gelen sosyalist komutanlarından Ali Askeri ve öteki değerli önderlerin 1976'da KDP tarafından imha edilmelerine dolaylı yardımcı oldular. 12 Eylül darbesi sonrasında tutuklanarak Diyarbakır cezaevinde katledilen Necmettin Büyükkaya bu olay sonrasında koptu. Şemdinlide YNK peşmergelerinin KDP ve Türkiyenin tuzağına düşürülmesi olayında , YNK'ya verilen vaadlerin yerine getirilmemesinin rol oynadığı biliniyor. Necmettin, Şıvan'a sahip çıkılmamasını da eleştirerek, bunların küçük burjuva reformist ve atalet içinde olduklarını söyler.

Dr. Şıvan ve arkadaşlarının katledilişine ilişkin ilk açıklama 1977'de yapıldı. Tartışmaların yoğunlaşması üzerine, KDP- Geçici komitesi o dönemde yayınladığı bir bildiri ile durumu kurtarmaya çalışmıştı.

Ekte sunacağımız bildiride gürüldüğü üzere iddialar ile Derviş- Şerafettin ve Şakirin anlatımları birbirini tutmuyor. Bildiriyle, War dergisindeki itiraflar arasında tek ortak nokta Dr. Şıvan olayını gizleyebilme yarışıdır. Bu kimseler, Şıvan ve arkadaşlarının Sait Elçi'nin katledilmesinde hiç bir rollerinin olmadığı gerçeği, artık su yüzüne çıktığı halde bu saçmalıklarını tekrarlamaya devam ediyorlar.

Güney Kürdistanda 26 Ekim 1971 gecesi saat 20.oo de Dr.Şıvan, Çeko, ve Brusk'a saplanan hain kurşunlar, aynı günlerde İ- KDP'nin merkez komitesi üyesi Süleyman Müini, Mele Eware ve onüç arkadaşının kurşuna dizilerek cesetlerinin İran şahına teslim edilmeleri aynı merkezden alınan emirlerin sonucuydu. Bir süre sonra bu tarzın "kominstleri elimizle kahramanlaştırdık, halkın onlara sahip çıkmalarına neden olduk" şeklindeki açıklamalar bir itiraf niteliğindeydi.

Derimci önderlere karşı eski tarz operasyonların terkedildiği görülüyor. Ölümleriyle büyük bir siysal güçe dönüşen devrimci önderleri bu gün imha etmek yerine fiziki ve beyinsel olarak teslim almak,. Halkın kendilerine olan inançlarını zayıflatarak gözden düşürmek ve mümkünse önderlik ettiği, hatta yarattığı hareketin devrimci özünden uzaklaştırılması için zaman sürecine yayarak ağır-ağır topyekün sistem içine çekmek üzere kullanmak şeklinde başka tarz bir im-

www.arsivakurdi.org

ha politikası izleniyor.

Eğer karşı - devrimin emperyalist merkezli bu politikaları görülmez, evrensel - bölgesel ve ülke koşullarında iyi konumlanılmaz. Bağımsız politikada diretilmezse yukarıda tehlikelerine dikkat çektiğimiz benzer oherasyonların badirelerinden kendimizi koruyamayız. Halkların özgürlüğü ve demokrasi için, sömürge milletlerin bağımsızlığı ve ezilen emekçi sınıfın eğemenliği için solun çok dikkatli olması ve karşı devrimci operasyonlara hazır olması gerekir. Operasyonlarda şu ya da bu biçimde imhaya uğramak bir kader olmasa gerek. Bugüne kadar ödenenler kimilerinin söyledikleri gibi ileriye sıçrama unsuru değildir, tarih bunları acı birer olay olarak kayda geçer. Dr Şıvan ve sonrasındaki karşı devrimci operasyonların ele alınıp çözümlenmesi bu açıdan da önemlidir.

Konuya girmişken belirtmek gerekir ki, devrimci örgüt ve onun konumlanış tarzı tam da karşı devrimin örgütlenmesine ve yönelimine göredir. Mutlaka devrimciler halkı, insanlığı ve en önemlisi geleceği için mücadele ederler. Yöntemleri halkla birlikte devrimi kazanmak olacaktır. Her halükârda meşru zeminlerden uzaklaşmamak gerekir. Demokratık tarzda gelişmeler tıkanmışken legaliteye kaymak "tarihte zorun rolunu" yadsımak, devrimi tasfiye edeceği açıktır. Tabi her devrimcinin örgütlü tarzda kendini askeri, barışçıl, demokratik vs. her yönteme hazırlıklı kılması esastır. Aksi halde politikada kurallarına uygun oynamak mümkün olmayacaktır. Önemli olan her koşula uygun olarak hazırlıklı ve eğitimli olmaktır.

30 yıldır polemik konusu yapılan, ancak katilleri tarafından unutturulmaya çalışılan Dr. Şıvan olayının iç yüzüne ilişkin, Irak- KDP politbüro üyesi, Molla Mustafa Barzani'nin yakın danışmanlarından Dr. Mahmut Osman açıklamalarda bulundu. Ardından tarihimizin ve 12 Eylül'ün büyük direnişçisi Necmettin Büyükkaya'nın İsviçre'de yayımlanan "Kalemimden Sayfalar" kitabı olaya bir yanıyla ışık tuttu. Hüseyin Akar'ın Pêri Yayınları tarafından yayımlanan "İki uçlu yaşam-(Dr. Şıvan ve Sait Elçi olayının içyüzü) isimli kitabı ile daha bir aralanan sis perdesi Feqi Hüseyin Sağnıç ve kısmen Nazmi Balkaş'ın açıklamaları, yeni tanık anlatımlarıyla olay aydınlatılmıştır.

Böylece "olayın açıklanması sakıncalıdır"diyerek yıllardır gizlenen gerçekler su yüzüne çıkarıldı..

1971 yılında Dr. Şıvan ve arkadaşları katledilirken asıl amacın sosyalistlerin tasfiyesi olduğu üzerinde yeterince durulma ihtiyacı duyulmadı. Başta Dervêşê Sado olmak üzere tüm katiller, 30 yıl sonra, 'deliller yok edildi'(!) inancıyla rahatlarken, yeni tartışmalar karşısında "ölen tanıkları bir fırsat bilerek" "pir -û pak" olduklarını savunmaya kalkıştılar. Pek çok soruyu boşlukta bırakarak aklanma telaşı içinde sağa sola yalpalıyorlar. Kürt halkı yıllardır bu ekibin devlete olan yakınlıklarını her olay karşısında verdikleri renk ve sınavla iyi biliniyor. Ancak kendine "Birlikçi sosyalistim" diyenlerin bu ekiple içiçeliğinin pek anlaşılmadığı görülüyor.

Dervêşê Sado ve ötekiler "polemiğe ve siyasi sürtüşmelere" meydan vermemek için bugüne kadar konuşmadıklarını söylüyorlar. Bu bile başlı başına kendilerini ele vermektedir. Zira bu olay öyle sıradan bir vaka değildir. Yıllardır alttan alta polemiği sürmektedir. Ama bugün tüm çıplaklığı ile açığa çıkmıştır. Savunmaya geçişlerindeki telaş bundandır.

Dervêşê Sado öncelikle, 1971'den beri hakkında ki "ajandır" iddialarını cevaplarak aklanmaya çalışsın. Dervêşê Sado Kurtalan'daki sarayında hiç rahatsız edilmeden yaşayabilmesinin sırrını halka açıklasın. 12 eylül tüm yurtseverler, sıradan köylüler üzerinde silindir gibi geçerken O'na niçin dokunulmadı. Gerçi bu sır dediğimiz şeyin hiçte sır olmadığı bilinir. Dün olduğu gibi bugün de sırtını dayadıkları gücün (TC) kudretindendir! Dervêşê Sado, Şerafetin Elçi ve ekibinin Barzanilerin Türkiye temsilcileri oldukları, bilinirken devletin gövenini nasıl kazandıkları izah edilmeye muhtaç değil mi?

Esed Xoşevi ve İsê Suwar o dönemde Bahdinan bölge sorumluları oldukları ve Türkiyeyi memnun ederek yeterli erzak elde etmedikleri için "hayvan-eşek" olarak nitelendirilip Mustafa Barzani tarafından azarlandıkları, bu azarlanmanın ardından Saitler komplosunun tertiplendiğini IKDP polit buro üyesi Dr. Mahmut Osman açıklamaktadır. Dr. Şıvan tutuklu iken idris kanalıyla Mustafa Barzani'ye gönderdiği mektubunda şunları yazar " Sait Elçiyi öldürenler Türk polisleridir. Bu gerçeği her an ispata hazırım" (aktaran Necmettin Büyükkaya- Kalemimden Sayfalar). Ancak Dr. Şıvan ve arkadaşlarına ne savunma ne de devrim yararına yapacakları açıklamalara fırsat verilmedi. Zira Barzanilerin o açıklamlara ihtiyaçları yoktu. Aksine zarar verici buluyorlardı. Onları saran Dr. Mahmut Osman'ın da belirtiği gibi "Amerikayı memnun etme telaşıydı." Komünistleri topraklarında yaşatmadıkalarını bu cinayetlerle ispatlayacaklardı." ABD'nin razı edilmesinin Türkiye ve Iran'ın razı edilmesinden geçeceğini biliyorlardı" Bunun için İrana ve Türkiye'ye Süleyman Müini'lerin cesedi, Sait Elçi ve Dr. Şıvanların ölüm fotoğrafları güven mektubu niteliğindedir.

Sait ve Şıvan'ın olayını kısasa - kıssas şeklinde ele alanlar bazı sorulara yanıt vermemekte direniyorlar. War dergisinde olaya ilişkin anlatımlar boşluklarla doludur. Dr. Şıvan'ın yakın çalişma arkadaşları ve olayın yaşayan tanıkları bu boşlukları doldurabilirdi.

Şıvan ve arkadaşlarının öldürülmesi olayını

www.arsivakurd.org

Sait Elçi olayına bağlıyanlar Dervêşê Sado, Şerafettin Elçi, Şakir Epözdemir, İbrahim Güçlü vd. İKDP merkez komitesi üyesi ve sosyalist düşünceleri ile öne çıkan Süleyman Müini, Mella Eware ve onüç arkadaşının öldürülmesini nasıl izah edebilirler? War dergisinde olayı anlatan zat-ı muhteremler 1970 te Türkiye ile imzalanan "Kominstlere karşı ortak hareket etme" anlaşmasına niçin değinmiyorlar. Ve yine o dönemde tümü sosyalist eğilimleriyle tanınan Kürt lider ve önde gelen aydınları olan Abdurrahman Kasımlo, Salah Bedrettin, Cigerxun, Talabani ve diğerlerinin bir yıla yakın Glala'da gözetim altında tutulmaları ve sonrasında ülkelerindee kalmalarına izin verilmeyerek Avrupaya sürgüne yollanmalarını nasıl izah ederler bu zatlar.

"Bu olayın IKDP ile ilgisi yoktur. Sorun TKDP'nin sorunudur- diyor Mesut Barzani- Yargılamayı da infazı da TKDP yapmıştır. Bizim sorumlu tutulmamız abestir. Biz TKDP'nin iç sorunlarına karışmadık. Ancak onların kardeş parti olarak faliyetlerine yardımcı olduk." Rafet Ballı'nın bu konuda sorduğu soruyu Şerafettin Elçi'nin yanıtlamaması ilginç değil mi?

Güneyde iki Sait hiç karşılaşmadılar. Bu sebeple birinin diğerini öldürmesi zaten mümkün değildir. Sait Elçi ve Mehmede Bege öldürüldükten üç ay sonra Dr. Şıvan ve arkadaşlarının üzerine atılarak örgütlerinin dağıtılmasına vesile edildi.

Sonraki olaylar, ortaya çıkan gelişmeler ve şimdi yaşananlar en son iddiayı doğruluyor.

Bu olaylar dizisi sonraki yıllarda da sürdürüldü. Komplo ve iç kaliamlar hep varolageldi. Yeni nesillerin bu tarihi iyi okuması ve gerekli dersleri çıkarması çok önemlidir.❑

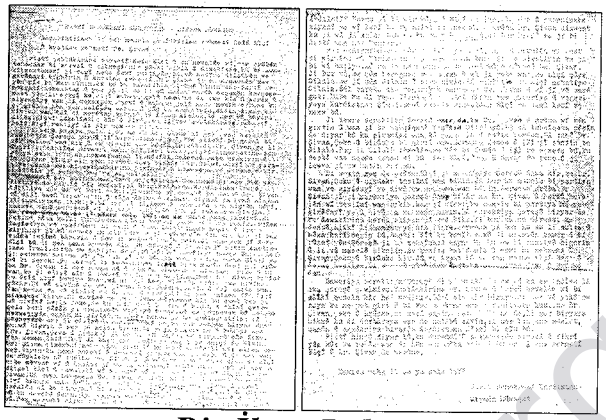

Bir İbret Belgesi

PARTİ DEMOKRATİ KURDISTAN - QIYADA MUWAQET

Ronahîkirinek li ser mesela şehîdkirina rehmetî Seîd Elçî û kuştina rehmetî Dr. Şivan.

Piştî şehîdkirina rehmetî Seîd Elçî û du hevalên wî, hin grûbên tohmedar bi xerezî û zikreşî pir pêkol dikin û dixebitin, ku bi awakî sextekarî ji serî heta dawî rastiyên bi vê hadîsa dilşikên ve girêdayî bigherin û kuştina rehmetî Dr. Şivan ji bo armancên xwe yên pîs bi kar bînin. Ji bo ku bikaribin hicumê bînin ser partî Demokratî Kurdistan û yan jî ji bo bi cî anîna emrên meqamên kevneperest yên li navçe ku dijî xebata gelê Kurd in. Ji xwe kîn û xerez û zikreşîya wan li beramber Partî û xebata gelê Kurd mezin e. Dema ku ev grubên han wan uslûbên erzan û pûç bi kar tînin, didin dîyar kirin ku wan êdî di meydana xebatê de îflas kirine. Li ser vê bûyera dilêş, piştî lêkolînêke dûr û dirêj; em li ser şehîdkirina rehmetî Seîd Elçî rastiyê li jêr eşkere dikin.

Di serê payiza sala 1969 an de Dr. Şivan di gel çend hevalên xwe hatin Şoreşa Kurdî li Kurdistana ÎIraqê. PDK gelekî bi germî bi xêr hatina wan kir û ew xistin nav hêzên Şoreşê. Ji Dr. Şivan re li Qumrî li mintîqa Berwarî Bala klînîkek vekir. Piştî lihevhatina Adarê ya sala 1970 an, nexweşxanek li nêzîkî Bamarnê hate avakirin û Dr. Şivan jî li wir wek doxtor dest bi kar kir. Di wî wextî de piraniya wexta xwe bi dermankirina birîndar û nexweşan ve derbaz dikir. Wekî din jî xebata xwe ya siyasî dikir.

Demekê paş hatina xwe, dest bi çêkirina Cenahekê di nav PDK ya Tirkiyê de kir. Lê hîç kesekî, ji berpirsiyarên Kurdistana Iraqê, têkiliya xwe bi vî karî nekir. Çêkirina wê cenahê bi destê Dr. Şivan bû, dijî hemû lihevhatin û tegîhîştin û xebata siyasî ya hemû aliyan li Kurdistana Tirkiyê. Li ser vê jî, lome û tohmetên van tiştên bûyî, nakeye tenê

www.arsivakurd.org

ser şanê wî. Ji ber ku aliyên din jî rola xwe lîstin, ku rewş weha bû. Di 12 Adar sala 1971 an de cûnta hata Tirkiyê. Bi hatina cûnta ve, li Kurdistana Şîmal merhaleyeke nû dest pêkir. Rejîma faşîst ya wê çaxê dest bi zilm û êşandin, girtineke mezin û fireh kirin. Ev jî bû sebeba ku pir Kurd û ji nataweyên din kes kes ji ber zilma rejîmê birevin û dev ji welatê xwe berdin. Ji wan yek jî Seîd Elçî bû di gel çend Kurdên din çûn Sûriyê û ji wir jî hatin Kurdistana Iraqê. Wexta ew gihîşte Zaxo, bû mêvanê komîteya navça Zaxo. Hinek ji sebebên hatina wî yên din jî ew bûn, ku rewşa Kurdistana Şîmal ya nû bi serektiya Şoreşê li Kurdistana Iraqê bide zanîn û di gel grûba Dr. Şivan li ser rewşa nû û planên misteqbel minaqeşe bike û bi wan re ji alîyê bîr û bawerî ve bide û bistîne. Dema Dr. Şivan bihîst ku Seîd Elçî hatiye Zaxo, wî di gel berpirsiyarên grûba xwe civînek çêkir. Di civînê de Dr. Şivan, Çeko, Birusko, Zendo û (x) amade bûn. Van kesan di vê civînê de bi dûr û direjekî li ser hatina Saîd Elçî minaqeşe kirin. Di civînê de Dr. Şivan pêşneyar kir ku çend kes ji wê civînê herin Zaxo, da ku Seîd Elçî bigrin û bibin teslîmî qereqola herî nêzik ya cendirmên Tirkiyê bikin. Lê ew pêşneyar bû sebebê nexweşiyên mezin di civînê de. Dema Zendo ji bo protestokirina vê pêşneyarê dev ji civînê berda. Di dawî de, bi çar dengan biryar dan ku wî bigrin û xwe jê xelas bikin. Di roja didwan de 3 kes ji wan (Dr. Şivan, Çeko û Birûsko) ji bo bi cîh anîna vê biryarê çûn Zaxo. Van kesan Seîd Elçî di baregeha Komîteya Partî ya navçê de dîtin. Dr. Şivan, bixêrhatineke wisa germ lê ku hemû kesên li wir wisan bawer kirin ku hemû nakokî û dubendî ji nav wan ra dibe û di nav wan de rûpeleke nû vedibe. Dr. Şivan ji komîteya navçê dawa dike ku Elçî bibe mêvanê wî û Komîte jî vê bi dilxweşî qebûl dike. Hemû bi hev re di gel Elçî û hevalekî wî ku navê wî ku Memedê Bego bû diçin ba Dr. Şivan. Di reya baregeha Dr. Şivan de Seîd Elçî û Memedê Bego di nîvî bihara sala 1971 an de tên kuştin. Wegera Dr. Şivan û herdû hevalên wî bo baregehê bi rojekê texîr dibe. Di tehqîqatê de diyar bû ku sebebê derengiya vegera wan kuştin û vêşartina Elçî û Bego bû. Paş wextekî diyar bû ku dema Elçî li Zaxoyê bû, mirovekî bi navê Abdiletîf Savaş jî li wir bûye û Elçî dîtiye. Hîç dan û standineke siyasî ya vî kesî bi tu alîkî re tunebû. Wê grûba Dr. Şivan dixwest ku ji wî ji xelas bin da ku ew nebe şahîd. Ji ber hindê ew jî bi destê wan hat kuştin.

Paş nediyarbûneke dûr û dirêj ya Elçî, dost û hevalên wî dest bi pirsîna wî kirin. Hinek ji wan hatin Zaxo ji bo pirsbikin ka çi bi vî hatiye. Lê hatin agadarkirin ku Elçî bûye mêvanê Dr. Şivan. Ji ber vê, ew çûn baregeha Dr. Şivan û wî jî gotewan, ku Elçî çûye Gilala. Ew jî çûn Gilala û pirs kirin. Lê bihîstin ku Elçî nehatiye Gilala. Êdî careke din vegeriyan baregeha Dr. Şivan û wî jî vê carê got: Dibe ku di reya Gilalayê de Elçî fikra xwe guherîye û vegeriyaye Kurdistana Şîmal. Dawî mesela windabûna Elçî bo hemû kesî eşkere bû.

Ji lewra Serektiya Şoreşê emir da ku Dr. Şivan û grûba wî bên girtin û wan ji bo tehqîqatê bişînin Gilalayê. Lê di tehqîqata pêşin de diyar bû ku piraniya wan bê gûneh in û hatin berdan. Bi tenê Dr. Şivan, Çeko û Birûsko bi girtî man. Herweha Zendo û (X) jî şandin bo Gilala. Paş li Gilalê lêkolîneke kûr bi Zendo û (X) re eşkere bû, ku destê van herdû kesan di kuştina Elçî, Bego û Savaş de tune û ji lewra jî ew hatin berdan.

Di wexta xwe de grûba Elçî, ji serektiya Şoreşê dawa kir, ku Dr. Şivan, Çeko û Birûsko teslîmî wan bikin. Ji ber ku mesele bi partiya wan ve girêdayî ye divê ew mehkema wan bikin. Herweha grûba Dr. Şivan jî ji serektiye Şoreşê dawa dikir ku Dr. Şivan û herdû hevalên wî teslîmî wan bikin. Wan jî digot, ku mesele bi partiya me ve girêdayî ye û divê em mehkeme bikin. Lê serektiya Şoreşê biryar da ku dawakirina herdû alîyan jî red bike. Ji ber ku ne dixwest ku destê alîkî li hember yê din bigre. Herweha ji ber ku ew li sulte û hêza herî mezin bû, baştir dît ku komîteyekê ji mirovên bawer û bi rûmet yên Şoreşê ji bo tehqîqatê dayne da ku ew li rastiyê bigerin û li vê meselê bikolin. Ev komîte hat danîn û dest bi mehkema Dr. Şivan, Çeko û Birûsko kir. Jê re îspat bû ku van kesan Elçî, Bego û Savaş kuştiye. Li ser vê jî hikma kuştina Dr. Şivan, Çeko û Birûsko dan.

Baweriya serektiya Şoreşê di wextê de ew bu ku ew hadîse li axa Şoreşê qewimiye. Teslîmkirina Dr. Şivan û herdû hevalên wî bi alîkî mesele hîç hal nedikir. Lê ê alostir bikira. Ji ber vê yekê ew reya ku me got girt û bi xwe mehkema wan kir. Biryara kuştina Dr. Şivan, Çeko û Birûsko, di serê payiza sala 1971 an de, li gor biryara hikmê ku di derbareya wan de hatibû dayîn, li ser bingeha edalet, qanûn û agadariya birayên Kurdistana Şîmal bi cîh bû.

Piştî hingê diyar bû, ku dubendî û nexweşiyên siyasî û fikrî yên kûr ku rebên wan dighên destpêka sala 1960 an di nav rehmetî Elçî û Dr. Şivan de hebûne, ❑

Dawiya meha 11 an ya sala 1977

Partî Demokratî Kurdistan
Qiyada Mûwaqat

www.serxwebun.org

Ulusal Görev: Özgüce Güvenmek Ve Üç Bileşende Direnmektir

"Her zaman daha akıllı olmayı öğren.
Tarihin güçlü terazisindeki olgular
Ender olarak sesiz dururlar
Ya batmak ya da çıkmalısın
Ya yönetecek ve kazanacaksın
Ya da uşaklık edip kaybedeceksin
Ya çile çekmeyi, ya da zaferi suç
Ya örs ol ya da çekiç"
(Geothe)

Hasan H. YILDIRIM

Devrimimiz zor bir devrimdir. Sorunları karmaşık, çözümü handikaplarla örülüdür. Bunlar her devrimin sorunu olmakla beraber, devrimimizin kendine özgü zorlukları da vardır. Hiç bir devrim bir diğerinin aynısı değildir. Hata yapmak kaçınılmaz olsa da her devrim kendi göbeğini kendisi keser. Hedefi ve hedefe varmanın yol ve yöntemlerini kendisi belirler. Hata yapmak kaçınılmaz olsa da bundan kaçınılmaz. Yapılması gereken hatalardan ders çıkarark hedefe varmaktır. Ki, her devrim bir yeniyi ifade eder.

Bilinir, hiç bir egemen güç, kendi rızasıyla imtiyaz haklarından vazgeçemez. Yükselen yeni iktidar adaylarına karşı kendi çıkarlarını daima çılgınca, umutsuzca savunur. Bu devrimden vazgeçmeyi değil, daha da sarılmasını gerektirir.

Hiç kimse hayale kapılmasın. Bu günden yarına bağımsız, birleşik ve demokratik bir sisteme kavuşulmayacaktır. Devrim, daha uzun bir tarihsel sürece yayılacak, çok zor badirelerden geçerek zafer kan göz yaşı, çaba ve amaçla ilmik ilmik örülecektir. Değişik kanallardan örgütlenen ve giderek birleşik bir halk hareketi yaratılabilecek ve iç dinamiklerimiz sonuçta kendi tarihsel görevlerini başaracaklardır. Günün görevi ulusal biriliklerin gerçekleşmesi şüphesiz zaferin olmazsa olmaz koşuludur. Eğer böylesi bir ulusal birlik oluşum ve gelişmesi şüphesiz hiç bir karşı devrimci güç hedefimizin üç birleşkenine yürüyen halkımızın tarihsel yürüyüşünü engelleyemiyecektir.

Görev açık ve nettir. Devrimizde çıkarı olan ve varoluş nedenleri devrim yapmak olan politik güçlerin kendi aralarında bir konsensüs yaratmaları tarihsel bir görevdir. Bu güçler birlik ve birlikte iş yapma konusunda birbirlerine karşı temel koşul dışında hiç bir önkoşul öne sürmemelidirler. Temel koşul da devrim hedefimizin üç birleşkenidir.

Şimdi ve yakın gelecekte güçlüklerin hakkında gelme mevcut politik güçlerin birlik ve birlikte iş yapma yaklaşımlarına bağlıdır. Ulusu temsil edecek ulusal kurumların yaratılmasına bağlıdır. Bu da sorunun merkezi otorite sınırlarına hapsetmiş birlikçi güçlerin kendi hatalarının farkına varıp devrimin sıcak zeminine gelmelerine bağlıdır. Gelenek olarak bu gereksinime daima vurgu yaptık.

Zorluklarımız biliniyor. Zorluklarımız düşmanla aramızda varolandan öte iç dinamiklerin arasındadır. Zaten aşılması gereken de budur. Sorun böyle ele alınmaz ve gerekenler yerine getirilmezse sonuç herkes için hüsrandır. Bu konda her ilgili çevre politikalarını gözden geçirmeleridir.

Sorunumuz ilgili tüm çevrelerle değildir. Birlikte ve birlikte iş yapmak isteyen ve istemeyenler arasındadır. Görünen odur ki birçok politik çevre devrimimizde çıkarı olan güçlerden öte merkezi otorite ile birlik ve birlikte iş yapmaya çalışıyorlar. Sorunumuz bu poltik güçlerledir. Hiç bir politik gücün tabanı bu işten sormlu tutulamaz. Birlik ve birlikte iş yapma zemini hazırlamada zorlayıcı ve belirleyici olan da şüphesiz bu tabandır. Bu tabanı harekete geçirmek

www.arsivakurdi.org

devrimimizin hayati sorunudur.

Hiç kimsenin devrimimizin hedefini karartmaya geri çekmeye ara çözümlere indirgemeye ne hakları var ne de güçleri yeter. Tarihsel gelişme varacağına varacaktır. Bu üç birleşken üzerine oturtulmuş ve programlaştırlmıştır. Bunun için kan akıtılmıştır. Temeline gözyaşı emek harcı dökülmüştür. Bazı çevrelerin sanki hiç bir şey olmamış gibi soruna yaklaşmaları isabetli,, gerçekçi değildir. Bunca gelişmelerden sonra herkes gerçeği ya görecektir ya da tökezleyip tarih sahnesinden yok olup gideceklerdir.

Bu mücadelenin düz bir hat izleyeceği anlamına gelmez.Süreç bazı uzlaşmaları zorunlu kılablilir. Zaman zaman duraksamalar olabileceği gibi daha evvel kazanılan mevzilerden geri çekilmek zorunlu olabilir. Bu irademiz dışında gelişen olaylara bağlıdır. Güçler dengesi bunda belirleyici rol oynar. Fakat bu hiç bir zaman devrimimizin üç temel hedefinden vazgeçmeyi öngöremez Buna izin verilmez. Devrimimizin üçlü birleşkeni sulandırlamaz. Bu ne pahasına olursa olsun savunacak, uğrunda mücadele edilecek ve zaferle taçlandıracaktır. Herkes hesabını buna göre yapsın.

Sorunu böyle ele almayanlar, gereklerini yerine getirmeyenler mutlaka düş kırıklığına uğrayacaklardır. Çünkü devrimimizin temel taleplerini ara çözümlere kurban etmeye çalışan bu güçler, bir kuruntu içinde düşman hakkında pembe hayaller yaymakta, halkımızdan gereken dersi alacaklardır. Bunların dünya devrim tarihinde olduğu gibi, kendi tarihimizde de olumlu bir ders çıkarmadıkları anlaşılmaktadır. Bunların düşmanı tanıdıkları söylenemez. Düşmanı tanımayan bu güçler, sorunun sürgit devamında müdahale eden güçleri sorumlu tutarlar. Sorunun terörize edildiğinin gerekçesi sayarlar.

Bilinmelidir ki ulusal bağımsızlık, birleşik ülke ve demokratik halk iktidarı ne lafla ne de masa başında kazanılır. O, ancak acı çekilerek, fedakârlık yapılarak, özveride bulunarak ve düşmanın anladığı dilden konuşularak kazanılır. Hedef açık ve nettir. Bu hiçkimseyle ne paylaşılır ne de kendi rızasıyla verilir o ancak alınır. Almanın da yol ve yöntemi bilinir.

Devrimimizin temel hedeflerini ara çözümlere kilitleyen güçlerin düşmanı tanımadıklarını söyledik. Ki, düşmanlarımız her zaman tehdit, korkutma, entrika, yalan, sahte vaatleri yanısıra esas olarak inkâr ve imhada direndiklerini biliyoruz. Fakat düşmanın devreye soktuğu hiç bir yol ve yöntem KUKM'sini yoketmek bir yana, hızından bir nebze de olsa geriletmediği de bilinmektedir. Bunu gelişmelerden sonra Kürdistan gerçekliği ne kurnazlıkla ne de zorla pandora kutusuna konulamayacaktır. Hal böyleyken merkezi otorite sınırları içinde sorunun çözümünden direnen kötü ünlü birlikçi güçlerimiz akıllarını başlarına toplamalıdırlar. Bunu yapıp yapamayacaları bu güçlerin sorunudur. Yanısıra sorunu birlikte çözmek istedikleri TC. ise gelişmelerin sunduğu verilerden anlaşıldığı gibi olaylara yaklaşımları ve mücadele tarzları katı ve bağnazdır. Öngördükleri ve uygulamaları eski kanlı tarihlerimizin bir tekrarı ve yenilenmesidir. Kürt ülkesinin ve halkının sorununun çözümü bir yana, Kürt realitesinin bile tanımayacağı en yüksek mevki sahiplerinin ağzından hergün işitilmektedir. Bu konuda hayale kapılmaya gerek yoktur. Bu sayfayı kapatmak gerekiyor. 18 Nisan seçimlerinde faşizmin ve savaşın sandıkta aranması öngörülerimizi doğrulamıştır.

Resmi tarihin kayda geçtiği bir yanılsamaya daha dikkat çekmek istiyoruz. Yanılgı şöyle izaha çalışılmaktadır.

Kürt halkının ve sorununun sorununun çözümünde etkili bir başka güç daha var. Bu da doğal müttefiğimiz ezen ulus halkıdır. Kürt ülkesi halkına karşı yürütülen sömürgeci savaş pahalı bir savaştır. TC eskisi gibi Küt coğrafyasını baskı altında tutmak ve yönetmek şansını kaybetmiştir. Bunu maliyeti yüksek bir savaşla sürdürmek zorundadır. Fakat TC mevcut ekonomik gücüyle bu savaşı daha uzun bir süre sürdüremez. Herkes bu çıplak gerçeğin farkındadır. Ezen ulus halkıda süren savaşın yükünün altına sokuştur. Kendilerini insanlık dışı bir yaşam dayatılmıştır. Halkın buna daha uzun bir süre dayanacağını, katlanacağını söylemek gerçekçi değildir. Halk tepkisini şu veya bu şekilde gösterecektir. Çünkü halkın cebinde, mutfağında, yaşam ve kişiliğinden hergün birşeyler çalınmaktadır. Sürdürülen savaş son bulmadığı sürece halkın yaşanır bir yaşama kavuşacağı beklenemez ki vaatler karın doyurmuyor. Bu da doğal olarak müttefiklerimizin tarihsal rollerine uygun bir pratik sergeleyeceklerinin habercisidir.

Resmi tarih böyle yazıldı. Yazan da biziz. Deyim yerindeyse kendimiz çaldık, kendimiz oynadık. Bunu düzeltmemiz gerekir. Son gelişmeler, bir çok şeyi bir kez daha masaya yatırmamıza yardımcı olmuştur. PKK genel başkanı A. Öcalan'ın esir alınması, 18 Nisan seçim kampanyasına Bülent Ecevit'i karşılayan Türk halkının "açız fakat başımız diktir." pankartlarıyla karşılanması ve bu halkın sandıkta faşizmi ve savaşı çıkartaması "müttefiklerimiz"in ne yaptıkları, yapacaklarını açıkça ortaya koymuştur.

KUKM, uluslararası alanda süren devrimci mücadelenin ayrılmaz bir parçasıdır. Emperyalizme, sömürgeciliğe ve her türlü gericiliğe karşı mücadele eden ezilen dünya halkları ve emekçi sınıfları doğal müttefiğidir. Bu genel bir doğrudur. Mücadelemize müttefiklerimizin destekleri direkt olabileceği gibi indirekt de olabilir. Desteklerini sunup sunmayacakları da ayrıca bize bağlı bir olay değildir. Bu konuda karar kılacak olan onlardır. Bilinç ve örgütlülükleri burada rol oynayacaktır. Yanısıra güç ve olanaklarına bağlıdır. Bu kriterlere vuruluduğunda yakın müttefiğimizin durumu hiç iç açıcı değildir.

TC devlet ve hükümetleriyle, üniversite, sendika ve tüm sivil kuruluşlarıyla kuşku yok ki dünyadaki sömürgecilerden hiç de geri kalmamıştır. Bu konuda genç ve tecrübesiz de değiller. Osmanlı birkim ve

www.serxwebun.org

tecrübesinin mirasçılarıdırlar. Osmanlıdan devraldıkları mirasla, dünyadaki meslektaşlarındaan edindikleri tecrübelerle korkunç bir yalan ve ikiyüzlü mekanizmayı işletmektedirler. Kendi halkını koyu ırkçı bir milliyetçiliğe bulaştırmış ve onu haklı bir savaş sürdürdüklerine inandırmışlardır. Onu hiç bir çıkar gözetmeksizin "vatan ve milletin bölünmez bütünlüğü için" savaşıldığına ikna etmişlerdir.

TC. Türk halkına hakimdir. Ellerinde devlet erki vardır. Yılların yönetim tecrübesine sahiptir. Baskı, terör yıldırmanın yanısıra yalan ve demogojik silahları vadır. Yayın- basın gibi güçlü araçlara sahiptir. Bu tecrübe ve olanaklarla emekçi yığınlar alıklaştırılmıştır. "Vatan, millet, sakarya " edebiyatı "Vatan, milllet bölünmezliği " ne çevrilmiştir. Türk halkı bu edebiyatı çok sevmiştir. TC. tarafından kendilerine empoze edilen bu edebiyat bir görev olarak kabullenilmiştir. Büyük bir yükün altına girilmiştir. Türk halkının kendi desteklerini, KUKM'ne karşı kendi egemen sınıflarının gerici, faşist parti ve hükümetlerine sunması bunun açık bir kanıtıdır. Türk sol hareketlerinin " Halk", "Ezilmişlik", "Entermasyonalizm" vs. gibi kavramlarla sorunu ters yüz etmeleri de bu çıplak gerçeği örtbas etmeye yetmiyor. Onların metanetçilik, seçmecilik ve ikametçilikleri bir yana sorun karşısında iktidarsız oldukları biliniyor.

Türk halkı kayıtsız, şartsız kendi sömürgeci egemen sınıflarının Kürt coğrafyasında sürdürdükleri sömürgeci savaşı desteklemektedir. En aşağı bu durum bugün böyledir. Yarın ne olur kehanetinde bulunmak ve ona uygun teoriler üretmek bizim işimiz değildir. Türk halkının kendi efendilerini desteklemeye devam etmeleri işimizi zorlaştırır, zahmetli kılar ve zaferi geciktirir. Fakat zafer asla engellenemez. Türk halkı kendi efendilerin desteklese de zafere gidecektir. Buna şüphemiz yoktur. Kitabi olmayı bir yana bırakmalı, bilmem hangi ustanın bir kitabına atıfta bulmayı eğer çokça enternasyonalist Türk solunu kurtaracaksa onlara bırakılmalıdır ki dünya devrim tarihi biliniyor ezen ve ezilen ulusların birbirleriyle savaşında ezen ulus halkı istisnalar hariç her zaman kendi sömürgeci egemen sınflarını desteklemişlerdir. Fakat bu hiç bir ulusal kurtuluş mücadelesinin zaferini engelleyememiştir.

Türk halkının kendi egemen sınıflarının Kürt coğrafyasında sürdürdükleri sömürgeci savaşa karşı tavır almaları elbette hem Kürt ülkesi halkının, hem de kendi çıkarları gereği gereğidir. Bu istenen bir durumudur. Bizim de istemimizdir. Ama istemler çıplak gerçekler karşısında bir şey ifade etmiyor. Türk halkının kendi çıkarına da olan enternasyonal tavır takınmasını sağlamak bizim işimiz değildir. Bu onun ve öncüllüğüne soyunanların sorunudur. Ki, kendileri bugün çıkarlarını kendi egemen sömürgeci sınıflarını desteklemekle görüyor. Öncüsü de ortalıkta görünmüyor. Öncüyüz diyenlerin gücü ortadadır. Kendi halkına yol gösterecek, yönetecek ne teorik ne pratik olgunluğa erişmediklerini görüyoruz.

Karşı-devrim halk yığınlarını kazanmıştır. Kolay kolay da kaybetmeye niyetleri yoktur. Bunun için her yol ve yöntem devreye sokulmuştur.Türk toplumunda dinci gericilik ve faşistleşme dal-budak salmıştır. Bunu görmek gerekiyor. Bu durumun kısa sürede tersine dönüleceğini sanmak hayal kırıklığına yol açar. türk dostlarımızın yıllardır bir nakarat olarak tekrarladıkları "kardeşlik", birilikte mücadele " "enternasyonalizm " gibi yaklaşımlar bir hayaleti canlandırmaya benziyor. Hayaller kötü olsa da yaşamın çıplak gerçekliğini ifade etmiyor. Ülkemiz ulusal kurtuluş devi uykudan uyanmıştır. Aynı rüya tatlı da olsa bir daha görülmememlidir.

Tüm verilerin ortaya çıkardığı bir gerçeğe bir kez daha vurgu yapmak gerekiyor. Bu da özgüce güven sorunudur. Devrimimzde çıkarı olan tüm toplumsal kesimlerin harkete geçirilmesi sorunudur. Bilinmelidir ki, Kürt feodalleri bile Türk proletaryasından KUKM 'ine daha uzak değildir. Bunu kavramak gerekiyor. Bu, Türk dostlarımızın hoşuna gitmese de çıplak gerçeği ifade ediyor. Kürtler, bu çıplak gerçeği ifade etmede takındıkları utangaçlığı aşmaları gerekiyor. Bu aynı zamanda herkesin kıblesinin yönünü netleştirmede önemli bir rol oynayacaktır. Ki her politik gücün kıble yönünün Ankara mı, yoksa Diyarbakır mı, bir netliğe kavuşacaktır. Biz gelenek olarak bunu programlaştımış ve ülke devrimimizin üç bileşkeni üzerine oturtmuşuz.

Burada bir sonuca ulaşıyoruz. Devrimimizin itici güçlerinin kıymetini iyi bilmemiz gerekiyor. Bugüne dek buna Uygun bir teorik - pratik sergilenmedi. Tüm sıkıntılarımızın bundan kaynaklandığı biliniyor. Bunun aşılması içinde ufukta ciddi bir çaba gözükmüyor. Bu da bizi çıkarlar dünyasına götürüyor. Ulusal çıkarlar grupsal çıkarlara kurban ediliyor. Sömürgeci ülkelerle girilen ilişkiler burada tayin edici bi rol oynuyor. Yapılan budur. Fakat ulus olarak içinde geçtiğimiz bugünkü tarihsel süreç, hiç bir Kürdistanlı politik güce bu hovardalığı yapmayı gerçekçi bulmuyor. Bu tüm sınıf ve toplumsal güçler için de böyledir. O halde ulusun çıkarı olan tüm toplumsal güçlerin de çıkarınadır gerçeğini görmemiz gerekiyor. Toplum olarak içinde geçtiğimiz tarihsel süreç bunu böyle emrediyor.

Sonuç olarak; bunca gelişmelerden sonra herkesin bilince çıkarması gereken bir olgu var. Bu olgu kesin olrak belleklere kazınmalıdır. Ülkemiz yıllardır süren kanlı ve can bedeli bir savaş var. Yüzbinleri bulun şehidimiz var. Halkımız yurdundan, malından edildi. Kürt coğrafyası harap edildi. Bunun bir bedeli olmalı. Bu bedel bazı çevrelerin "çözüm" diye yuturmaya çalıştıkları ne idüğü belirsizlikler olamaz. Bu bedel, devrimimizin üç bileşkeni olarak kendisini dayatıyor. Gelişmelerin ortaya çıkardığı bu çıplak gerçekliktir ki, halkımız Türkiyeli, Suriyeli, Iraklı ve İranlı olarak anılmak isteniyor. O Kürdistanlı olarak kabul görülmek istiyor. halkımız fazla bir şey mi istiyor? Elbette hayır! ❑

www.arsivakurd.org

Seçim Sonuçları Ve Sorunlara Halkın Yaklaşımı

Türkiye'yi ikibinli yıllara taşıyacak siyasi kadroları belirleyen seçim sonuçları nihayet açıklandı. Her seçimde olduğu gibi bu seçiminde kaybedenleri ve kazananları vardı. Ama sonuçları itibariyle bu seçimleri ötekilerden ayıran bazı özellikler vardı ki bunlar seçmenin tercihi üzerinde birinci derecede rol oynadılar. Bu özellik seçimin kazananlarını ve kaybedenlerini belirledi.

Sonuçlar hiç kimsenin beklemediği derecede şaşırtıcıydı. Buna en çok şaşıran da halkın kendilerine destek vereceğinden emin olan Türk sosyalist çevreler olmalıydı. Seçimlere büyük umutlarla katıldılar. Kimileri popüler aydınların oy potansiyeline kimileri kendi özgüçlerine güvenmişlerdi. Ama bu halkın desteğini kazanmaya yetmedi. Zaman ilerledikçe kendilerini teselli edecek birşeyler bulsalar bile gereken dersleri almışlardır. Bu sonuç popülist politkaların hezimeti anlamına da geliyor. Ülke gerçeklerinden uzak, en canalıcı sorunlara ilişkin herhengi bir çözüm önerileri olmayan politikacılara halkın itibar etmesi beklenemez.

Sistemin Merkezi Çöktü
Uçlar Merkezi Oluşturdu.

Kaybeden sadece sosyalist partiler değildi, merkezin sağ ve sol'u olarak tanımlanan partiler de hezimete uğradılar. Türk milliyetçisi iki parti; DSP ve MHP ilk iki sırayı alırken sistemin yeniden organize edilmesi sorunu kendini dayattı. Bu sonuç sistemin normal işleyemeyeceği anlamına geliyor. Bundan böyle sistem merkezin dışında, başka bir tabirle uç siyasetlerle ve olağanüstü tedbirlerle yönetilecek.

Yığınla sorun varken ve kazançlı çıkan iki partinin temel sorunlara ilişkin doğru - dürüst bir çözüm paketleri yokken, nasıl olurda seçmenin güvenini kazanabilirler. İki parti sorunlara doğru teşhis koydukları için mi seçmenin güvenine mazhar oldu? Bizce hayır. Seçim kampanyaları sırasında, sistemi zorlayan sorunların başında Kürt sorunu geliyor ve bu seçimleri ötekilerden ayıran temel özelliğin bu olduğunu vurgulamıştık. Bu seçimde halk; açlığı, demokrasiyi ve diğer ana sorunları bir yana bırakarak savaşın getirdiği ağır yükün kaldırılmasına öncelik tanıdı. Bu sorunun bir an evvel çözülmesini istedi. Peki neden iki milliyetçi parti sorusu akla geliyor. Kürt sorunu hakkında Türk partileri içinde net tavıra sahip iki parti vardı. İki parti de "Kürt sorunu yoktur, geri kalmışlık sorunu vardır" demekteydi. Misak-ı milli sınırları içinde de olsa sorunun siyasi boyutlara taşınması fikrine - ki bu resmi tezdir - şiddetle karşı çıkıyorlardı. Kürt oylarını kaybedecekleri kaygısını gütmeden, açıkça seçim meydanlarında bu fikirlerini savundular. Şiddeti tek çözüm yolu olarak gösterdiler. Bu konuda devletin öteki temel kurumlarıyla; ordu, polis ve bürokrasiyle uyumlu bir politika izlediler. Öteki partiler ise bu konuda sessiz kalmayı yeğledi. İktidarda ve muhalefette yeterince yıpranan sayısız yolsuzluk

Hıdır ARDIÇ

www.arsivekurdi.org

iddiaları nedeniyle halkın huzuruna çıkacak ne dermanları ne de yüzleri kalmıştı. Seçmenin böyle önemli bir sorunda onlara güven duyması beklenemezdi. Nitekim öyle de oldu.

Olağan Üstü Yönetimlere Hazır Olun

Türkiye seçimler sonrası olağanüstü demokrasiyi yaşayacak. MHP, DSP ve muhtemelen ANAP hükümetinin yanısıra , ordunun, bürokrasinin demokrasisini yaşayacak. Bu demokrasi de her şey olacak ama halk olmayacak, özgürlükler olmayacak. Demokratik kurumlar olmayacak. Bir yazarın doğru deyişiyle "Türkiye düşük yoğunluklu demokrasiyi yaşayacak." "Düşük yoğunluklu savaş" can almaya, Türkiyenin kaynaklarını tüketmeye devam edecek. Bu süreçte parlamento ve devletin öteki kurumları uyum içinde muhalif sesleri bastırmak için ellerinden geleni yapacaklar. Refah ve huzur beklentisi içinde olanlar fena halde yanıldıkların göreceklerdir.

Bir de demokrasi cephesi olacak ama onların bu baskıcı uygulamaları engellemeye güçleri yetmeyecek. Demokrasiden yana olanlar ne yapacak? Seçim sonuçları güçleri hakkında yeterince fikir vermektedir. Halk nezdinde pek bir güçleri olmadığı gibi, düşünce bazında da varlık göstermeleri beklenmemelidir. Onlara göre halk milliyetçileri tercih etti. Bu dönem Türk - Kürt milliyetçilerinin kapışmasıyla sonuçlanacak. Bu kapışmaya seyirci kalmaktan başka yapacakları birşeyleri olmadığını düşünmektedirler. Seyirci kalarak sürecin tamamlanmasını bekleyecekler.

Demokrasinin mücadele edilmeksizin gelemeyeceğini düşünmek bile istemiyorlar. Seçim çalışmaları boyunca kendi demokratik programlarıyla halkın karşısına çıkamayanların Kürt sorunu gibi bu coğrafyanın en önemli sorununda etkili bir taraf olmalarını beklemek doğru olmasa gerek. Türk milliyeçi çizgisine boyun eğenler, seçimlerdeki başarısız sonuçtan sonra halkı suçlamayı ve kendi yetmezliklerini halka yüklemeyi tercih ettiler. "Halk bizi seçmiyor öteki partileri tercih ediyor" demek yeterli mi? Politikada dürüstlük, haklılık, temizlik v.b şeyler bir erdem değil olması gerekenlerdir. Politikada sorunlara doğru teşhisler koyabilmek ve bunları halka mal edebilmek önemlidir. Türk sol ve demokratik politik partilerinde olmayan da budur.

Seçimlerin Öteki Yanı

Seçim kampanyası boyunca resmi teze karşı duran tek parti HADEP oldu. Bu seçimde oylarını arttıran, yerel yönetimlerin 25'ini ve bölge oylarının % 40'nı alarak yöre insanının desteğini kazandığını gösterdi. Devlet karar alırken bu sonuçları dikkate almak zorundadır. Bu sonuçlar uygun koşullarda yapılacak bir seçimde çok daha farklı olacaktır. Bölge insanı canını dişine takarak sandığa gitmiş ve bu sonucu çıkarmıştır. Seçim boyunca HADEP'in çalışmalarını engelleyen devlet seçim gününe ramak kala ani bir tavır değişikliği ile baskıları hafifletti. Devletteki bu tavır değişikliğinin neden kaynaklandığı henüz netleşmemekle birlikte çeşitli söylentiler kulaktan kulağa fısıldanmakta ve Türk devletinin yakın gelecekte anahatları tüm çıplaklığı ile görülecek olan bir oyun peşinde olduğu belirtillmekte. Umarız Kürtler tarihlerinde pek çok kereler yaptıkları gibi bu oyuna da alet olmazlar.

Bölge Belediyeleri Sınav Verecekler

Bu seçimlerin en önemli sonucu yerelde ilk kez Kürtlerin kendi kimlikleriyle yönetime gelmiş olmalarıdır. Bu önemlidir. Yerel yönetimler devletin pekçok engeliyle karşılaşacakları kesin olmakla birlikte, halkla beraber sorunları ve zorlukları paylaşarak başarılı yönetimler sergileyebilirler. Türk belediyeciliğindeki bürokratik yönetim biçimini benimserlerse, başarılı olmak bir yana genel davaya da büyük zararlar verirler. Sadece ülkede ve Türkiye'de değil tüm dünyada da gözler onların üzerinde olacaktır. Bir bakıma Kürtlerin kendi kendilerin yönetebilme sınavıdır bu. Akdeniz beldesi belediye başkanının daha ilk gününde ABD Adana Konsolosluğu'nca ziyaret edilmesi de bunu kanıtlıyor.

Belediyeler büyük bir sınav verecekler. İlk olarak; yönetim tekniği açısından. Halka karşı tutumlarıyla. Halkı yönetime katma, sorunlara ortak etme, belediye faaliyetlerini halka açma ve yerel yönetimleri şeffaf hale getirme noktalarında ne tür çalışmalar yapacakları izlenecektir. İkinci olarak; kimlikleri bakımından. Üçüncü olarak; belediye işlerindeki yetenekleri. Dödüncü olarak; bölge belediyeleri olarak oynayacakları siyasi misyon en önemli sınavları olacaktır.

Yaşam sadece Kürt kimliğini savunmakla sınırlı değildir. Yıllardır bölge büyük bir çöküntü yaşamakta. Ekonomik - sosyal sorunlar giderek ağırlaştı. Bu belediyelere daha büyük bir yük getiriyor. Devletin yardım etmediği şeklinde yakınmalara başvurmadan ve gerekçelere sığınmadan bölge insanının sorunlarını en azından hafifletecek tedbirleri alabilirler. Bölge dışında yaşayan hali vakti yerinde hemşerileriyle ilişki içinde pekçok imkânsızlığı aşabilirler. Hata yapmaksızın halkla elele zorlukları aşabilirler. Bölge belediyeleri ortak kurumlaşmalar yaratabilirler. Örneğin bölge belediyeler birliği gibi bölgesel kurumlar oluşturabilirler. Sadece HADEP'ten seçilenlerle değil, uygun davranış içindeki öteki belediye başkanlarıyla aynı yapı içinde yer alabilirler. Alacakları kararlarla bölgenin sorunlarını bir bütün olarak kamuoyunun gündemine getirebilirler. Böylece dünyaya muhattabımız yok şeklinde gerekçeler ileri süren devlete seçilmiş ve meşru muhattap olduklarını gösterebilirler.

İkibine bir kala Türkiye olağanüstü tedbirlerle yönetilecekken, halkımız yıllar sonra ilk kez kendi belediyeleriyle dünyanın önünde sınav verecek. Kimin kazanacağını ise zaman gösterecek.❑

www.kurdishstory.org

Örgütsüz Olmanın Dayanılmaz Hafifliği (!)

"Bu dünyanın büyük yaratıları / Savaşlar ve kavgalarla yıkıldı / Ve kim savunup koruduysa / En güzel ödülü onlar kazandı." GOETHE

İnsanlık tarihi örgütlenme tarihidir denilse yeridir. Önce doğaya karşı, sonra kendi aralarındaki çelişkiler, ya da korunma içgüdüsü nedeniyle örgütlülük yaşamın vazgeçilmez parçası olarak hep varolagelmiştir. İnsanlığın gelişimi ve güzellikler yaratması olduğu gibi, yaratıları ortadan kaldırmanın, yoketmenin biricik değişmez silahıdır aynı zamanda örgüt denilen araç.

Örgüt, yaşama dair birşeyler yaratmanın, yaşamı sürdürmenin bir aracı. Tıpkı terzinin makası, ayakkabı boyacısının fırçası, dizgicinin bilgisayarı, fotografçının fotograf makinesi gibi. Mesleklerini ve elbette yaşamlarını sürdürmelerinin olmazsa olmazları da diyebiliriz buna...

Elbette bu işin teorik boyutu. Gerçekteyse yaşanan tümüyle bunun tersi bir durum sergiliyor. Uzak tarihlere gitmeye kanıtlar sergilemeye gerek yok. Yaşadığımız coğrafyada yaşam ucuz ve geleceği olmayan bir şey. Ya da örgütün/devletin bekası için her an vazgeçilmesi gereken bir olgu olarak algılandığı için, onu güzelleştirmenin de bir anlamı yok. İllahi bir araç gerekiyorsa, o da zaten var. Örgüt/parti/devlet .

Araç olarak kalabildiği sürece yaratımlara kaynaklık eden, itilim gücü veren dinamo görevi görür. Öte yandan örgüt, amaç olmaya yöneldiği, kutsandığı andan itibaren de, toplumsal-bireysel güzellik ve yaratıları tırpanlayan mekanizmadır. Kısacası, salt günlük yaşamı idame ettirmeyle sınırlı olmayan, geleceğe yönelik birikimler yaratmanın, yaşamı güzelleştirmenin maddi zeminini yaratmanın adı olduğu gibi, onları imha etmenin de adı oldu.

Yaratma ve kullanma biçimine göre yapıcı/yıkıcı olan bir olgu, bireysel ve toplumsal yaşamın olmazsa olmazı olarak karşımızda duruyor. Örgüt denilen aygıtın/aracın, toplumsal yaşama girmesi bunun en açık kanıtı. (Sosyalizmi kirleten de zaten bu değil mi? Ama ne yazık ki onsuz da olmuyor yaşadığımız eşkıya dünyada. Öyleyse sorun örgüt/parti/devletin olmadığı bir dünya özlemiyle gerçeklere sırtını dönmek değil, onu insanların yaşamlarını güzelleştiren ve -giderek önemini yitiren bir mekanizma kılmaya özel bir dikkat göstereceğimiz- belirli bir tarihsel dönemle sınırlı kılma ilkesinden ödün vermemek, o bilinci en sıradan insanın beynine kazınmış hale getirmektir.)

Örgütlü olmanın gereği olarak insanın yaşamına giren ve giderek damgasını vurup kutsanan ve amaç haline getirilen örgüt/devlet güzellikler yaratmanın aracı olmaktan çıkıp, onları köreltmenin, yaratıcılık ve toplumsal farklılığın yarattığı zenginlikleri yoketmenin aracı haline geldi. Yani yaşamı düzenlemenin aracı olarak varolması gereken bir araçken, varılması gereken amaç olmaya doğru evrilmesiyle birlikte, Goethe'nin deyimiyle yaratılan güzellikleri "savaşlar ve kavgalarla yık"manın mekanizması haline geldi.

Günümüzde gerek örgüt/parti/devletin en büyük ve dokunulmaz "kutsal" örgüt olarak sunulması, gerekse onun tavırlarının kitleleri suya sabuna dokunmama yönünde "eğitmesi" doğal ve kaçınılmaz

Rıza MÛNZÛR

www.arsivokmeydani.org

sonucu olarak kitlelerde gelişen örgütten uzak durmak anlayışı, yaşadığımız coğrafyanın en başat ögesi durumuna gelmiştir. Öylesi olduğu için de hak alma mücadelesinin mağdurları bile, örgütlü olmayı sürüye katılmak, tehlikeli işlere girmek olarak algılamakta ve uzak durmayı yeğlemektedir. Haklı ama hakkını istemeyen, haklı ama güçsüz olarak kalmayı yeğler olmuştur.

Bunun böyle olmasında egemenler kadar bizlerin de büyük payı var. Hem de azımsanmayacak kadar. Geçmişte ve günümüzdeki tutumlarımızla hâlâ pay sahibi olmaya devam ediyoruz.

Her nedense; örgüt birey çelişkileri konusunda, tartışmasız bir biçimde örgütü -yoksa tekke mi demeliyim- dokunulmaz, bireyi tu kaka ilan etme anlayışıyla sağlıklı örgüt yaratacağımızı düşünüyoruz. Bu, bir yönüyle ve belki zaman zaman doğru (!) bir yaklaşım olabilir. Ancak bunun değişmez bir kural olarak alınması, zaman zaman ortaya çıkan 'doğru' yaklaşımların ruhuna fatiha okumakta olduğu da bir gerçek olarak orta yerde duruyor. Böyle yapmakla, dar ve olup olmadığı her zaman tartışma konusu olan örgütlerimize, tersi savunmalara karşın, yaklaşılmamasının önlemlerini de alıyoruz.

Oysa yakalanması gereken halka, neden - sonuç diyalektiği temelinde davranabilmektir. Yani örgüt-birey çelişkisinde, örgütün, birey(ler)in gereksinimleri için varolduğu gerçeğidir. Dolayısıyla da bu karşı karşıya gelme durumunda örgütün, birey(ler)in varolmaları temelinde varolduğu ve bu noktanın bir an olsun unutulmaması gerektiğidir. Birey(ler)in iradelerini kattıkları, istemlerini dile getirdikleri ve onları gerçekleştirmek için gönülden katıldıkları bir organik ilişkiler ağının ana taşları olarak tekillikten çoğulluğa doğru evrildikleri, örgütünse bunu gerçekleştiren bir mekanizma olduğu unutulmamalıdır. Örgütü ve onu gereksinimlerinin bir gereği olarak gören birey(ler)i bu temelde bilinçli kılmalıyız.

Buradan, herkesin istediği gibi davranabildiği, istediği zaman girip çıktığı, birey(ler)in herşey iradenin -ki bunun içinde birey(ler)in kendileri de vardır- hiç bir şey olmadığı 'dingonun ahırı" anlayışı çıkmaz. Tersine, bireylerin isteyerek ve bilerek katıldıkları, dolayısıyla güvendikleri bir çözüm üretme merkezi, değişimi gerçekleştirmenin çekim merkezi çıkar. Bir başka deyişle bugüne dek savunulan ama yaşam bulmasını bilerek ya da bilmeyerek engellediğimiz anlayışın, yaşam içinde ete kemiğe bürünüp pratikte karşılığını bulmasını sağlama olanağını akıllıca kullanma çıkar.

Böyle bir aracı yaratamadığımız için de bugün en kötü koşulları yaşıyoruz. Hem de çelişkilerin ezilenleri ve örgüte en çok ihtiyacı olanları un ufak edercesine ezdiği bir ortamda. Ve ilginçtir ki, tek tek bireyleri ayrı tutarsak; güzellikleri ve özgürlükleri yaratmanın aracı olan örgütü gerçek anlamına kavuşturma derdi insanlarımızın çoğunda pek yok. Varsa bile, ya eskinin yinelenmesi ya da eskiyi daha bir kısırlaştırarak kısmi iyi yönlerini daha da daraltarak varetmek anlayışı egemen. Yeniden ve ihtiyaca yanıt verebilecek, gerçek anlamda kollektif bir örgüt yaratma anlayış ve arayışı yok. Bugün tartışılması ve mutlaka çözüm yöntemlerinin yaratılması gereken bu olmalıydı.

Oysa yaşananlar tam tersi. "En örgütçü" olan bile, aslında örgütsüz olmanın dayanılmaz hafifliğini yaşıyor, yaşatıyor. Ve bu anlayış, yaşadığımız coğrafyanın tüm kültürel zenginliklerine sahip halklarının öncüsü olduğunu söyleyenler tarafından yaşatılıyor. Bunu tersine çevirmenin olanaklarına sırt dönülüyor. Örgütlü olmaya en çok ihtiyacı olan Kürtler, zorunlu taraf olmanın dayattığı alanda örgütlü davranmanın en keskin savunucuları kesilebiliyor. Ama aynı kişi-kişiler, taraflarının mızraklarının uç uca gelmediği noktada, örgütsüzlüğün "nimetlerini" tüketmeye koyulabiliyorlar. Ezen ve ezilen taraf çatışmasının, hatta "tarihin sonu"nun geldiğini vaaz edebiliyorlar. Bugün metropollerdeki Kürt kitlesinin tavrı tastamam budur. Ve bunun sorumlusu da ne yazık ki kitle değil, kendine çeşitli sıfatlar biçen , öncülüğü kimseye kaptırmayanlardır.

Peki bu neden böyledir?

Bunun en belirgin nedeni, tarihimizle olan ilişkimizde durak noktalarımız olan süreklilik ve kopuş noktalarına olan yaklaşımımızdır. Dünyanın diğer kültürleri ve onların sahiplerinin tersine olan yaklaşımımız, bizleri olması gerekeni değil, tersini yapmaya götürüyor. Ortadoğu coğrafyasındaki çeşitliliği bir yana bırakalım. Ülkemizin çok parçalı sömürge olmasının getirdiği zorunlu çeşitliliğe karşı tahammülsüzlüğümüz, irade merkezlerinin çokluğunu getiriyor. İrade çokluğu ise, ortak paydaları değil, aykırı yönleri öne çıkarıyor. Bir başka deyişle karşısındakini reddederek varlığını sürdürmeyi esas almayı dayatıyor. Dolayısıyla bu, birleşmeyi, toplumsal/grupsal dokular**daki çatlakları gidermeyi,** ayrılıklara karşın birbirinin **benimsenebilir yönlerini** alarak yakınlaşmayı değil, **farklılıkta ve ayrılıkta** diretmeyi beslediğinden, toplum**sal ve örgütsel ilişkileri** de belirliyor.

Yoksayma temelindeki tek yönlü yakınlaştırmanın **egemen olduğu** insanlar, örgütle, toplumlar arası ilişk**iler ortamında** bunun kaçınılmaz sonucu, tarihin sürek**lilik** halkasının yerini tümden kopuşa, reddetmeye **bırakmasıdır.** Eşdeyişle tarihsel ve toplumsal **yasalarla** uyumlu süreklilik zincirinin koptuğu noktada onarılıp geleceğe uzanması çaba ve olanaklarının ortamını imha etmektir. Coğrafyamızda tarihimizden günümüze kadar egemen olan bu anlayış, belleksizleştirmeyi getirmiştir. Tarihe ve sürece müdahale etme yerine günlük iş kotarmaya dayalı, kalıcılığa dayalı olmayan ilişkiler güvensizliği besliyor, beslenerek büyüyen güvensizlikse, ilişkilerdeki istikrarsızlığı körüklüyor. Aynı değerde birleşmesi gerekenler, istikrarsızlığın istikrar sayıldığı ilişkiler ortamında doğal olarak örgütlü davranıştan kaçmayı yeğliyor.

www.arsivakurdi.org

Görüldüğü gibi, örgütcüklerimiz, ya da kendi özel dünyalarımızla, neden böyleyiz, neden sürece müdahale edemiyor, bunca keskin çelişkilere karşın neden ezilen kitlelerla kucaklaşamıyoruz sorularına verilecek yanıt; kendi becereksizliğimiz ve Demirel'in deyimiyle "gözleriyle düşünen", beyinlerini salata yapmaya yarar bir organ sayan insanlar yaratmış olmamızdır. Ve bunun tek sorumlusunun bizler olduğu gerçeğidir.

Özcesi, tarihimizle ilişkilerimizi süreklilik ve kopuş noktasında ele alıp incelersek, belleksizleştirme çabalarına olan katkılarımızdan kurtulabilir, düşmanın yarattığı tahribatları önleyebilir, örgütsüzlüğü örgütlülüğe dönüştürüp, örgütçülük oyununun bizi çektiği yokolma girdabından kurtulabiliriz.

Bir başka deyişle sürekliliği, iç çeşitliliği ve farklılıklarımızı sorunları çözmenin anahtarı ve zenginliği kılarak örgütü, bireylerin tek tip düşündüğü mecburi mekânlar olmaktan çıkarıp, güzellikleri ve özgürlükleri üretip çoğaltmanın aracı olarak işilevli kılabiliriz. Teklikten, grup olmaktan, toplumsallığa varan yolu daha bir kısaltıp umutlarımızı bir ütopya olmaktan çıtarıp, yaşanılacak bilimsel hak ve gerçekliğe dönüştürebiliriz.

Sonuç olarak; ne istediğimizi, ne için ve nasıl yapacağımız konusunda netleşmeyi ve onu gerçekleştirmenin aracını, istemlerimizi hayata geçirmenin manivelası olarak kullanalım. Aracın kutsanıp amacın hiçleştirilmesi anlayışından uzaklaşalım. Ve bu yöntemle, tarihin kopuşa kurban edilen süreklilik halkalarını kendi özüne oturtmanın aracı olan örgütsüzlüğü, örgütlülüğe dönüştürmek, amaca bir adım yaklaşmak olduğunu bilelim . ❑

www.arsivakurdi.org

Merkezi Görev: Devrim Partisini Oluşturmaktır

Değiştirmeyi, dönüştürmeyi hedefleyen doğruyu egemen kılmaya çalışan, baskı zulüm ve sömürüyü yok etmek isteyen, bundan da öte iktidar olmayı amaçlayan her politik tutum, eğilim ve duruş esas olarak ilkin örgütünü kurar.

Toplumların inançsal, sınıfsal, ulusal ve ekonomik yaşamlarında meydana gelen altüst oluşlar, değişimleri, siyasal devrimleri ve ulusal ayaklanmaları kurgulayan yönlediren yahut önderlik eden şey(ler)in oluşum,organizasyon , örgüt veya parti olduğu genel kabul görür. Zaten insanoğlunu diğer canlılardan ayıran ve üstün kılan şeylerden birisi de, örgütlenme yeteneği olduğu savlanır. Spartakus ve Demirci Kawa isyanları, Paris Komünarlarının ayaklanması, RSDİP'nin Ekim Devrimi, Azadi ve Hoybun'nun yönettiği kalkışmalar duruma örnek gösterilebilir.

Ezilen sınıf ve ulusların istedikleri yaşam ve yönetim biçimlerine kavuşamamalarının en büyük nedeninin, nitelikli ve mükemmel örgütlülükler oluşturamamalarına bağlanır.

21.Yuzyıl'a ramak kala, Kürt ulusu halen sömürge statüsünde bulunuyor olmasının esas nedenini başka yerde aramaya bilmem gerek varmı? Bu soruyu herkesten önce sorma ve cevaplama işinin sosyalistlere düşmesi gerekir, şayet sosyalistler çeyrek asırlık geçmişlerini, objektif değirlendirirlerse bu soruya doğru cevap verebilirler . Bu geleceğin doğru planlamasına neden olacaktır. Öyle ya geçmiş değerlendirilmeden gelecek planlanabilir mi?

Bu kadar olumsuzluğa ve tasfiye olmanın eşiğine rağmen, hoşnut olmak, hiç bir şey olmamış gibi davranmak mümkün değildir. "Evet yanlışlar yaptık " denilebilmeli ve aynı yanlışların tekrar edilmemesi için, her kesim, taraf ve kişi otokritiğini ve özeleştirisini yapmalıdır. Böylece bundan sonraki süreç-örgütlenme babında geçmişin yeniden tekrarı olmaktan çıkar ve geleceğe umutla bakmanın önü açılmış olur.

Dolayısıyla üzerinde ağırlıklı duracağımız şeyin, ülkemiz işçi sınıfının siyasal temsilcisi olması gereken Leninist bir partinin nasıl olama(ma) sı gerektiğine ilişkin görüş, düşünce ve önerilere kısaca yer vereceğiz.

Lenin'in "proleteryanın iktidar mücadelesinde örgütten başka silahı yoktur"belirlemesini doğru algılayarak KUKM'nin esas ihtiyaçlarının gerçekten devrimci bir parti olduğunu, zaman yitirmeden politik öncüyü inşa etme görevini diğer görevlerin önüne koymak gerektiğinin herkes tarafından anlaşılması gerekir. Çalışmaların merkezine bu eksikliği giderecek adımlar atmak esas alınmalıdır. Çünkü halihazırda subjektif (öznel) koşullar, devrimimizde belirleyici konuma yükselmiş; araç amaç haline gelmiştir.

Peki sosyalistler bu güne kadar, Ulusal Devrimci Hareketin ve Uluslar arası komünist Hareketin ortaya koyduğu birikim, deneyim ve bilgilerden yararlanarak nitelikli bir politik odak oluşturamaz mıydılar? 1923 'te Kürdistan İstiklal Komitesi (AZADİ), 1927 'de HOYBUN'dan başlayarak 1976'da KAWA

Kalmem MUŞÎ

www.arsiv.nupel.org

Hareketi'ne , oradan da bugüne gelinirken, kazanılan siyasal deneyim birikim ve devrimci olanaklar ışığında simdliye kadar bir sınıf partisi pekâla inşa edilebilirdi.

Ancak, nasıl ki işçi sınıfı bir anda doğup olgunlaşamıyorsa , partisi de bir anda doğmaz. Bir partinin oluşumu çok karmaşık, inişli - çıkışlı ve uzun bir süreç olarak tezahür eder. Yekpare hale gelmeden bölünmelere, guruplaşmalara maruz kalarak, yeni çevre ve kesimleri bünyesine katar ya da bünyesinden dışarı atar. Yenilgi ve başarılar biribirini izler. Bu billurlaşma homojenleşme ve durulanma sürecidir.

Ülkemiz sosyalistleri 1976'dan sonra, "Üç Dünya" ayrışması, 1988 Birlik Konferansı, 1992 Savaş ve Parti İnşa Kongresi, aynı kongrede Denge Kawa ve Brusk çevrelerinin katılımı, 1993 'te PŞK (Partizanen Şoreşgerên Kürdistan) 'nın katılımı ,1976 'da PYSK'nin kurulup ;1998 'de lağvedilmesi ve nihayet Partiya Soreş-KAWA 'nın kuruluşu sözkonusu inişli-çıkışlı sürecin yaşanması olarak anlaşılmalıdır.

Gelinen aşamada proletarya partisinin biçimi, önemi, tanımı ve görevlerinin çok doğru bir şekilde kavranıp algılanmadığını söylersek abartmış sayılmayız. Özellikle şu husus kesinlikle bilinmelidir ki ; Bundan sonra "iyi - kötü" işleyen, gevşek, hantal, üretmeyen, öngörüsüz ve risk üstlenmeyen bir partiyle devrimimizin ihtiyaçlarını karşılamak, yükleyeceği görevlerin üstesinden gelmek olası değildir.

Herşeyden önce işçi - emekçi sınıfın partisi, devrime önderlik etme yeteneğine sahip, bilinçli, cesur, kendini adamaya hazır, kararlı, disiplinli unsurlardan oluşan, ML ideolojiyle donanmış; ilegal örgütlenmenin esas alındığı ve tek merkezden yönetilme gibi kriterlere uygunluk arzettiğinde işlevli olacaktır.

Marksist - Leninistler partiyi "Belli bir sınıfın bir kesimi" olarak tanımlar, sınıfın mücadele örgütü olduğuna vurgu yaparlar. Bu proleteryanın öncü rölünun ve hegemonyasının onayı ve tarışmasız kabulüdür. Öncü ve kurtarıcı güç olmanın sayısal çoğunlukla mümkün olacağı şeklindeki yaklaşımların çok sık dile getirildiğini biliriz. Diğer sınıf ve tabakalara göre devrimci propagandaya daha açık, kapitalizmin gelişme eğrisine koşut, sınıfında gelişimi (sayısal, nitel) sürer. Sınıf farklılaşmasının her an işçi sınıfını güçlendirdiği; üretimin sağladığı edimler,bunlardan da öte, işçi sınıfının " içgüdüsel " olarak devrimci olması onun öncü rolüne yolaçan belirleyici etkenlerdir.

Cografyamızda halihazırda ulusal kurtuluş mücadelesinin burjuva - küçük burjuva sınıfların güdümünde olduğu açıktır. Bir ölçüde çıkarları, "külturel haklar " ve benzeri gibi istemleri, amaçlarının merkezine koymaları, sınıf çıkarlarını koruma içgüdüsündendir. Sadece Kürt kimliğinin tanınması, OHAL'in kaldırılması, koruculugun lağvedilmesi gibi iyileştirmeleri dillendirmek sömürgeci burjuvaziyle anlaşmaya varmanın ipuçlarını vermektedir. Bu ulusal sorunun içinin boşaltılarak, insan hakları sorununa indirgeme çabasıdır.

Kuşkusuz araç ve yöntemlerin isabetli oluşturulup uygulanmasıyla KUKM' nin işçi -emekçi dinamiğinin eğeminliğine evrilme yönelimi ve potansiyeli taşıdığı unutulmamalıdır.

Böyle bir sonucun ortaya çıkmasında plan ve programların yanlış yazılmasından değil; araç metod ve yöntemlerin yanlış algılanmasından ve anlaşılmasından kanaklandığı bilinmelidir.

Bu tutum pratikte hareketin programını, politik yönelimlerini ve geleneklerini redetmek yerine "gevşek " örgüt "günübirlik " politika anlayışını yeğlemek şeklinde yaşam bulur. Bu şekilde yürütülen bir faaliyet başarıya değil, tasfiyeye götürür. Nitekim olan da budur.

Bilindiği gibi Eylül karanlığı herkes gibi ülkemiz sosyalistlerini de "kolay " bir yenilgiye uğrattı. Bu da kardoların tutsak düşmesi , imha olması, sürgüne çıkması tabanın yitirilmesine neden oldu. Bu çok ağır yenilgi tezelden toparlamayı engelledi. Nihayet 1988' de birleşme, kendine gelme, 1992 'de toparlanmaya neden olan konferans ve kongrelerin de ve daha sonraki dönemlerde yenilginin ideolojik ve özellikle örgütsel nedenlerini nedense (!) sosyalisler tartışmaktan kaçındılar.1976-80 arası örgütlenme şekline "küçük burjuva örgütlülük" olarak değerlendirmelerine rağmen; 1988'den bu güne kadar geçen süreçte de Leninist örgütlenme normlarına uygun davranıldığı süylenemez. Adeta geçmişte yapılan yanlışlar tekrarlandı. İlegalitenin gereklerini yapmama dar - derinlemesine örgütlülük yerine geniş , kendiliğindenci tarz yeğlendi. Dar pratikçi tutum ve günübirlik politik davranışlar sergilendi. Böylece yenilgiye davetiye çıkarıldı.

Eylül karanlığının kadrolara yönelik yaptığı kıyım, imha ve dejenere etme politikaları birliğin sağlanması, yapının yeniden toparlanması ve organize edilmesi işini ağırlıklı olarak yurtdışı ve metropoldeki sürgün ve göçmen kadrolarca yürütülmesine neden olmuştur. Bu bir eksiklik ve handikaptır. Aynı şey daha sonraları da sürmüştür.

Bir hareketin sadece yurtdışından uygun olmayan biçimlerde yönetilmemesi gerektiği; yönetildiğinde ise meydana gelecek olumsuzluklar ve tahribatlar bütün çıplaklığıyla ortadır.

Hangi nedenlerden olursa olsun, politik mültecilik ve sömürgecilerin metropollerindeki göçmenlik düzen ile bağların bir türevidir. Bu politikada bağımlılığa yol açarak tasviyeci yön içerir. Çünkü kolay elde edilen olanaklar bireyleri doğru politika ve değer yargılarından uzaklaştırır. Salt böylesi koşullarla çevrili olan bireylerden müteşekkil bir önderliğin isabetli bilgi, düşünce, siyaset üretmesi beklenemez. Ayakları ülke toprağına basmayanların bilinçleri ülke gerçeklerini kavrayamaz. Biliyoruz ki önderlik ideolojik, politik, pratik (eylemsel) ve örgütsel faaliyetleri merkezileşmesi ve bizzatihi yönetilmesinin kur-

www.arsivkurdi.org

mayıdır. Bu planlama , hakim olma ve yönetme fonksiyonlarının yerine getirilmesidir. Yukarıda belirtilen koşullarda bu görevlerin yerine getirilmesi olası değildir.

Diğer taraftan sosyalisler küçük olsada oturmuş bir yapı olmadan önce düşman ile yaka-paça olmayı yeğlemişlerdir. Eylemliliğin moral değerleri harekete geçirerek her açıdan nitel bir sıçramaya ve atılıma neden olacağı doğrudur. Oysa bu faaliyete kaba mekanik ve öykünmeci bir tarzda yaklaşılmış; fetişteştirilen eylem bir türlü gerçekleştirilip sürekli kılınmamıştır. Buna göre yönlendirilen, motive edilen ve kandırılan kardo ve taraftar demoralizasyon ve hayal kırıklığına itilmiştir. Bu yaklaşım yapılması gereken esas görevin ihmal edilip, yerine başka şeylerin konulmasına yol açmıştır. Lenin "Eğer işe bir güçlü devrimciler örgütünün sağlamca temellendirilmesi ile başlarsak, hareketin bir bütün olarak kararlığını güvence altına alabilir, sosyal Demokrasi'nin kendine özgü hedeflerini gerçekleştirebiliriz" der.

Elbette yoğunlaşmış bir gerilla faaliyeti üzerinde yükselen bir yapı (parti) çelikleşir. Militan bir yapının savaş içinde oluşacağı doğrudur. Savaş her açıdan ve özellikle kadro bazında "doğal ayıklanma " ya, arınmaya neden olur. Geçiçi yol arkadaşları ve tesadüfen yapıya katılan unsurların kenara bırakılması fiili hesaplaşma (düşmanla) dönemlerinde ivme kazanır. Bu da doğru.....

Ancak sosyalistler kendileri dışında yaşamın sürdüğünü unutuyorlar sanki. Bazıları bu işe onlarca sene önce, bazıları yarım asırdan beri başlamışlardır. Bunun için Lenin'in " Devrim kuvvetli ve birleşik bir karşı - devrimi yaratarak ilerler" belirlemesinin gözönünde tutulmadığı ortaya çıkıyor. Çünkü örgütlenme tarzı gibi mücadele biçimleri ve zamanlamasının da içinde bulununan durum, gelişen mücadelenin durumu ve ihtiyaçları ile düşmanın durumu tarafından koşullandığı - belirlendiği unutulmamalıdır.

Bundan şunu anlıyoruz kı sosyalist örgüt normlarına göre oluşmayan bir organizasyonun rutin sayılabilecek propoganda , ajitasyon, örgütlenme ve birlik faaliyetlerini bile yürütemiyeceğidir. Onun için ilkeler ışığında "sabırla" örülen bir yapıyı oluşturmak ESAS AMAÇ olmalıdır. Bu kez gerçekten ama kesinlikle bu yapılmalıdır. Sosyalistlerin geçmişi , ideolojik, teorik, siyasal geleneklerinin doğruluğu ile siyasetin ve sınıfın evrimi, sınıfın genç olmaktan çıkarak olgunluğa ve modernliğe evrilmesi, nüfus hareketlerinin zora dayansa da giderek kentli bir halk olmayı doğurduğu bir coğrafyada nitelikli bir sınıf partisinin inşa edilmemesi için hiç bir neden yoktur. Çünkü örgüt-örgütlenme işi iradi olup, devrimci yaklaşım sabırlı ve özverili çabalar ile başarı sağlanır.

Bunun için kiminle? Niçin? Nasıl bir parti? Sorularını doğru cevaplandırmak gerekir. Sıfır olan yeniden ya da her işin başlangıcında olanaklar sınırlı olabilir. Sözkonusu olan şey devrim partisi olduğuna göre herşeyden önce kadrolara ihtiyaç vardır. İzlenmesi gereken yol mevcut kadroları yeniden bir eğitimden geçirerek; amatör ruh, profesyonel yaklaşımla seferber etmektir. Geçmişte düşülen hataların tekrar edilmemesi için, kadroların kesinlikle en azından örgütlenme ve çalışma tarzı konusunda eğitilmeleri elzemdir. Çünkü hep belirtildiği gibi dünyanın en zor devrimi "sıradan bir aygıtla kazanılmaz. Bunun için "olağanüstü mükkemmel" bir partiye ihtiyaç vardır. Bu parti en zor koşullarda bile kararlılığından ödün vermeyen, devrimci çalışmayı meslek edinen, profesyonel devrimcilerden oluşması gerekir. Ayrıca bu parti proleteryanın mutlak hegemonyasını savunmalıdır. Ekonomik verilerden hareketle işçi sınıfının öncü rölünü inkâr etmek ekonomik materyalizm ve indirgemecilik olup, kapitalist sınıfların mücadelesine hayran kalmaktır. Oysa bağımsız birleşik demokratik ülke ve sosyalızm stratejik ilkesinin başarıya ulaşması proleteryanın öncülüğü olmadan olası değildi. Halbukı ülkemizin sosyo- ekonomik yapısının isabetli bir tahlili yapıldığında işçi sınıfımızın giderek modern bir sınıfa dönüştüğü görülecektir.

Topraklarsak M-L bir partiyi inşa etme işi diğer görevlerin önüne geçmiştir. Buradan hareketle herbiri başlı başına bir yazı konusu olsa da örgütlenme tarzı, ideoloji ,program, tüzük, yayın ve kadro gibi konulara -normlara kısaca değineceğiz. Bu nasıl bir parti? sorusunun daha doğru cevaplandırılmasını kolaylaştıracaktır. Şöyle ki;

Sosyalistler ilegal örgütlülüğü esas almak zorundadırlar. Bu tarz partinin hedefleri de düşmanlar tarafından koşullanır.Sömürgeci faşist bir karektere sahip güçlere karşı mücadele edenlerin ilegal örgütlenmeliri zorunludur. Bağımsızlık, Demokrasi ve Sosyalızm hedefı emperyalistleri, sömürgecileri ve işbirlikçilerini ülkeden kovmayı amaçlar. Bu amaç, ancak "devrimci zor" kullanılacak gerçekleşir. Dolayısıyla egemenlerin yasallığına hapsolunarak kullanılacak yöntemlerle yukarıda belirtilen hedeflere ulaşmak olası değildir. O halde mücadele aracı gayri ihtiyari ve doğası gereği illegal olmalıdır. Bazı kesimlerce legal örgütlenmenin çalışmayı kolaylaştırdığı söylenir. Bu bir yanılsamadır.Kadroların kendi yetersizlikleri dışında illegalitenin devrimci çalışmayı engelleyen hiç bir yönü yoktur. Plan, program ve taktiklerin muhtevası ile örgütlenme ve çalışma tarzı arasında doğru orantı vardır. Bu örgütlenme ve mücadale biçimlerinin örtüşmesi anlamına getir. Zaten Leninist örğüt dendiğinde, örgütlenme ve mücadelenin merkezileşmesi anlaşılır. İlegal çalışma meşru ancak yasadışı propoganda , ajitasyon ve mücadele olup ; gizli örgütlülüğü esas alır. Amaca ulaşmada aracın sürekliliğinin de amaç olduğu unutulmamalıdır. Şunu da belirmekte fayda vardır. Ki, ilegal ve legal örgütlenmeleri birbirlerinin alternatifi olarak görmemek gerekir. İkisinin diyalektik ve ustaca uyumu ; lakin ilegal örgütlenmenin esas ve stratejik olmasının anlaşılması başarıya götürür.

Sol tasfiyeci akımlar legal örgütlenme ve faali-

www.ersiyaziarsiv.org

yeti redederek yadsırlar. Oysa Marksistler ilegalliteninin yetmediği yetişmediği notakdan itibaren sistematik kitle çalışması yapmak, şiarları legalize ederek geniş yığınlara duyurmak için legal olanaklardan faydalanmaya çalışırlar. Eylemselliğin meşru zemini olarak fonksiyonel kılındığında mücadeleye sayısız katkılar sunar. Ancak legal örğütlenme ilegal örgütlenmenin tamamlayıcı bir öğesi olarak denetim altanıda tutulmadığında kontroldan çıkarak tasfiyeci bir yon içerir. Zaten yapıyı gereğinden fazla legalize etmek de sağ tasfiyeciliğin bir başka türevidir. Bundan dolayı yasadışı (ilegal) görevleri legal olana ve araçlara yüklemekten kaçınmak gerekir. Kaldı ki Devrim partisi "en gizli kapalısından, nispeten gevşek ve geniş örgüt biçimlerinden bir çoğunun" kurumsallaşmış şekli değil midir?

Bir kez daha belirtmek gerekirse Marksistler, ilegaliteye (gizliliğe) aşık oluduklardından dolayı değil ; eylemlerinin muhtevasından, politik hedeflerinden partilerinin sürekliliğini sağlamak ve kadroları koruma kaygılardan kaynaklanan nedelerden dolayı önem verirler. Çünkü parti birimleri ve kadrolar belirlenmiş stratejik ilkeye göre örgütlenmez konumlanmaz ve davranmazsa sıradanlık, yönsuzlük, kaos ve yenilgi kaçınılmaz olur.

Dolayısıyla ilegal tarz sürekliliğin sağlanması zararların en aza indirilmisi ve başarının yegane yoludur. Dolayısıyla bundan böyle iyi-kötü ! örgütlenmiş bir araçlar devrimci sorumlulukların yerine getirilebileceğini sanmak siyasal aymazlıktır. Yeni organizasyon kesinlikle "yeni tipte bir parti" bir "sınıf partisi " olmalıdır. Ulusal-toplumsal kurtuluş mücadelesi'ni layıkıyla yürütecek programda, ideolojide temel politikalarda irade ve eylem birliğini sağlamış; duyarlı fedakar, bilgili aynı psikolojiye sahip disipline unsurlardan oluşmuş; homojen, yekpare (blok değil) kenetlenmiş bir teklik arzeden; proleteryanın mutlak eğemenliğini savunan bir parti ülkemiz devriminin nesnel koşullarıyla öznel koşulları arasındakı uçurumun kapatılmasına vesile olacaktır.

Yukarıda önemli vasıflarını belirttiğimiz devrim partisinin herşeyden önce bilimsel Sosyalizm ideolojisi ile kuşanması gerekir. Ancak böyle bir parti, devrimin yükleyeceği görevlerin altından kalkabilir. Yani plan ve programlar gibi onları pratiğe indirgeyecek arac ve metodlar da devrimci ideolojinin esaslarından güç ve "İlham " almıyorlarsa baştan yenilgiyi kabullenmişlerdir. Kadroların sağlam, yeterli oranda ideolojik - teorik derinlik ve seviye yakalamaları, partinin isabetli politika ve iş üretmesinin birincil koşuludur. Çünkü teori pratiğin sorunlarına çözüm üreten bir olgudur.

Son yıllarda sosyalistlerin bilgi-bilinç düzeylerinini düştüğünü söylemek yalış olmaz. Bu düşüş beraberinde teoriden kaçışa, uzaklaşmaya ve teoriye kayıtsızlığa yol açmıştır. Buna, Marksist - Leninist teoriye "dogmatizm, sablonculuk, kitabilik, doktrinerlik, lafazanlık " gibi orgümanlarla kara çalan dönek-lerin katkı sundugunu söyleyebiliriz. Proleterya bilimine burun kıvıran revizyonist kesimler daha ileri giderek yenilgi ve acmazlar tüm yönleriyle fatura etmeye çalışmaktadırlar. Sosyalizmin sorunları irdelenirken revizyonizm ve Troçkizm adeta kutsanıyor. Oysa Troçkizmin birikmiş hazır reçeteleriyle sosyalizmin sorunları anlaşılmaz ve aşılamaz. Böylesi bir yaklaşımı esas olarak teoriyi yeni tarzda revize etme çabası olarak değerlendirip, karşı koymak gerekir. Bu ihanetin önceden boşa çıkarılması anlamına gelecektir. Lazar Kaganoviç " politikada ihanet her zaman kuramın revizyonu ile başlar" derken yıllar önceden son yıllarda yoğunlaşan sapmalara işaret etmiştir sanki.

Toparlanma ve birlik olma çabalarının yoğunlaşmasıyla, ideolojik, politik ve örgütsel krizlerin ve savrulmaların aynı dönemlere denk geldiği bilinir.Bu savrulma popülist sığ ulusal öğe ve motiflerin politik söyleme ve kültür egemen kılınması şeklinde belirginleşir. Bu eğilim doğru ideolojik, sınıfal söylem ve argümanlardan hızla uzaklaşmaya yol açmıştır.Akabinde siyasal hedeflerin daraltılması, muğlaklaşma ve silikleşmesine vardırılmıştır.

İçinde konulan açmazların yetmezliklerin hatta yenilgilerin sorumlusu devrimci ideoloji değildir. Aksine bu ideolojinin ve teorinin devrimci yaşamın her alanına yeterince yedirilmememsi ve uygulanmamasıdır. Kaldı ki hemen hemen Marksist kuramın doğuşuyla yaşıt olan Ulusal Kurtuluş Mücadelsi'nin hiç bir kalkışması devrimci kuramın yol göstericiliğinde olmamıştır.

Üç Dünya Teorisi, Sosyal Emperyalizm ve Sömürgecilik tartışmalarının geleneğimizin teorik bilgi ve kültür düzeyini yükseltiği aşikardır. Yeni dönemde parti basını ve değişik platformlarda devrim, Ulusal Devrimci Hareket'in ve Sosyalizmin sorunları konularında seviyeli araştırma ve polemiklerin önümüzü ve ufkumuzu açacağı ; politik kültürümüzün Türk, Arap ve Fars politik kültürlerinin güdümlerinden çıkacağı, parti ve devrim konularında bize sayısız olanaklar sunacağı, bilinmelidir.

Siyasal oluşumları varlığını gerekli kılan şeyin ulusal-toplumsal sorunların ve bu soruların çözümüme ilişkin görüşlerin uygulayıcısı olma ereğinin yattığını söyleyebiliriz. Bu yönelimlerin formüle edilmeleriyle programlar meydana gelir.

Marksistler program (lar) bir sınıfın projelerinin sistematiği ve siyasal tercihlerinin yoğunlaşması özlü ifadesi olarak değerlendirler. Bağlı olarak partinin mücadeleyi neyle? nasıl? yürütüp yöneteceğini program(eylem) kapsamında kurgularlar. En önemlisi de devrime hazırlanırken, devrim anında ve devrimden sonra proreleteryanın mutlak tercihlerini ve eğemenliğini öngörürler. Çünkü devrimci partinin sınıf çıkarları dışında başka çıkarları yoktur. Bu politikanın ilkeler ve çıkarlar esasına göre yapılmasıdır. Lenin "bir program, bir partinin elde etmeye çalıştığı ve uğrunda savaştığı bütün herşeyin açık kesin ve öz olarak bildirimidir"der.

www.arsivvarsin.org

Ülkemiz komünistleri zaman yitirmeden program taslağını kendi zeminlerinde tartışmaya açmalıdırlar. Tartışma sonuçlarının ışığında program taslığının "asıl"a dünüşmesi sağlanmalıdır. Program, ülkemizin Ortadoğu'daki yeri, devrimizin bölgeye etkileri ve taşıdığı ve taşıyacağı potansiyeller, farklılaşma ve zora dayanan nüfus hareketlerinin sosyo-ekonomik yapıya etkileri, KUKM'de etkin olan güçlerden bizi ayıran, proleteryanın devrimdeki hegemonyası, devrimin başarılmasıyla oluşacak olan Demokratik Halk Cumhuriyeti'nden sosyalizme kesintisiz geçişin nasıl olacağı ; hepsinde öteye mücadele biçimleri ve mücadele aracının nasıl olması gerektiğini kapsamalıdır.

Örgütlenme tarzı, ideolojik duruş vee program bağlamında açımlamaya çalıştığımız hususların pratikte yankı bulması ve gerçekleşmesi ancak disiplinli bir parti vasıtasıyla gercekleşir. Disiplini sağlayacak kurallar tüzük olarak formüle edilir. Tüzüğün esas işlevi partinin her açıdan yekpare bir görünüm olmasını sağlayacak örgütsel dağınıklığa ve anarşiye son verecek yaptırımlara sahip olamasıdır. Bu katı ve "bilinçli" disiplini gerektirir. İdeolojik, politik ve örgütsel birliğin garantisi bu şekilde algılanan ve anlaşılan disiplindir. Zaten yapı kural ve yöntemlerin sistematize olmuş halidir. Lenin tüzüğü, "Partinin üzerinde inşa edileceği esaslar"olarak tanımlar.

Tüzüğün olması yetmez. Kadrolara dikte edilmeli, adeta beyinlerine kazınmalıdır! İrade iş ve örgüt birliğini bozan davranışlara tüzükten güç alan idari tedbirler anında uygulanmalıdır. Müsamahakâr ve esnek davranmak kaos ve anarşiye yol açar. Bu konuda katı ve ilkeli davranmamak düşmanın işini kolaylaştırır.

Herkesin yaptığının yanına kâr kaldığı, yanlış yapanların el üstünde tutulduğu, olumsuzluğu içselleştiren kadroların gözde olduğu bir partinin gelişmesi ve iyi işler yapması, düşünülemez. Bu disiplinsizliklere davetiye çıkarma, örgüt yaşamıyla hedef ve yöntemlerin uyumlu olması ilkesinin çignenmesidir.

Proleterya partisinin kadroları uğrunda mücadele verilen sosyalist toplumu oluşturacak bireylerin bu günkü prototipleridir. Geleceğin insanını yaşamında somutlaştıran bir kadroda sıradanlıklara ve çirkinliklere yer yoktur. Bu özellik ortalama bir insanın davranışlarını sergilemeyi başından engeller. Yanlış yapmayı yaşam biçimi haline getiren kadrolar kendilerine, partiye ve devrime zarar verirler. Böyleleri Leninist partilerde tepelenir. Bilinmelidir ki, örgütlerin sürekliliği katı ve bilincli disiplinin örgüt yaşamına egemen kılınmasıyla sağlanır. Onun için otoriter, bilinçli bir "cehennem disiplini"nin içselleştirildiği bir yapının inşaası işin yarısı demektir. Yeraltında çalışan bir yapıda biçimsel demokrasiye toleransa ve vurdumduymazlığa yer yoktur. Aksi tutum güçlü olmamayı kabullenmektir.

İrade, eylem ve psikolojik birliğin yanısıra; çevre bölge "kent yurseverliği" ve kişisel bağların yerini "PARTİ BAĞI"na bıraktığı bir yapıda ancak tüzük hükümlerinin egemenliğinden sözedilebilir. Devrimci bir partiyi yenilmez kılan şeyin o'nun disiplinli yaşamını kabullenen; bilinçli ve kendini adamayı bilen profesyonel unsurlardan oluşuyor olmasıdır. Örgüt kadrolar toplamıdır. Devrimci üretim ve devrim kadrolarla muhtemeldir. Lenin "Tarihte hiç bir sınıf bir hareketi örgütlemeye ve yönetmeye muktedir sivrilmiş temsilciler ve politik liderler yetişmeksizin iktidara gelmemişti" der. Stalin daha da ileri giderek ve haklı olarak "Herşeyi kadrolar belirler" diyerek devrimci mücadelede kadroların önemine vurgu yapmışlardır.

Sosyalislerin kadroları her açıdan değerlendiren bir kadro politikasına sahip oldukları söylenemez. Bilgili, azimli, fedakâr, cesur, partiye ve davaya bağlı, yetkin, alçakgönüllü ve mütevazi kadroların nerelerden devşirileceği ve yukarıdaki edimlere nasıl kavuşrurulacakları hususunda tam bir politikasızlık içinde olduklarını gözlemlemek mümkündür. İçinde olunan örgütsel kriz ile "işinin ehli" kadroların azlığı parelelik arzedip, yukarıdaki değerlendirmeyi haklı kılmaktadır. Bu aynı zamanda yönetici kadroların yetersizliği, yeteneksizliğinin de tescillidir. Hem de çeyrek asırlık bir geçmişe rağmen.

Devrimci faaliyette yirmi dört yıl çok uzun bir zaman dilimidir. Düşününüz ki devrimi başarma işini meslek edinmiş bireylerden oluşan bir hareket, mevcut kadrolarına son on sene içerisinde ülkeden bir elin parmakları kadar kadro ekleme başarısı gösterememiştir. Bu izahı mümkün ancak çok acı, trajik ve ağır bir sonuçtur.

Peki bu olgunun bir açıklamış yahut vasıflandırılması yok mudur ?

Vardır.

Nedir?

Kısacası "Öznel yeteneksizlik" tir.

Neye rağmen bir sonuç alınmıştır? Biliyoruz ki, bu zaman diliminde gençlik ayaktadır. Kürt getolarına dönüşen işçi semtleri ya da moda deyimle " varoşlar"direngendir. Ülke kırsal nüfusun yoğunlukta olduğu bir soyo-ekonomik düzeyden sınıf farklılaşması ve özellikle zorla göçertilmenin neden olduğu nüfus hareketleri sonucu "devrimci kent" porfiline evrilmistir. İşçi - emekçi sınıflar kendi gerçek temsilcilerini aramaktadırlar. KUKM'ne hergün, her saat, her dakika önemli oranda kişi grup ve çevre akmaktadır. Daha önce milyonlar bu işin içindedir. Kısacası bir halk, kurtuluşu için komple ayatadır. Yukarıda saymaya çalıştığımız zeminler deyim yerindeyse kadroların "dölyatakları"dır. Öyle ya! kadrolar gökten zembille inmez. Milyonların ayakta olduğu bir coğrafyada kadro sıkıntısı çekmek izaha muhtaçtır. Sorumlular bunun kritiğini yapmak zorundarırlar. Aksi tutum boşa kürek sallamak olacaktır.

Normalinde bu sonuca neden olanların geriye çekilip, yerlerini tecrübesiz ama enerjileriyle düşe kalka öğrenerek doldurabilecek genç ve dinamik un-

www.sosyalizm.org

şurlara bırakması yeğlenmelidir. Ancak böylesi adayların halihazırda olmadığı bilinmelidir. Bu bir handikaptır. Ancak çözümsüzlük değildir. Yapılması gereken şey; mevcut kadroları örgütlenme-çalışma biçimleri ve teknikleri konusunda yeniden bir eğitimden geçirerek doğru oluşturulmuş bir örgütlenme ve mücadele programlarıyla donatıp; geleneksel dar pratik ve çevre atmosferinden çıkarak, geniş yığınlar içerisinde amatör ruh, ancak profesyonel tarzda devrimci çalışmaya başlamaktır.

Kadroların eğitiminin bu kadar çok ifade edilmesinin nedeni ML kuramın içkinleştirilmesi ve özümsenmesinin kadrolarda seviyeyi yükseltip partiye nitelik kazandırmasındandır. Bu eğitim yayınlar, eğitim seminerleri, birebir eğitim çalışmaları ve esas olarak "parti okulu" vasıtasıyla gerçekleşebilir.
Yukarıda eğitimin kadroların nitelikleri üzerinde belirleyici bir etkiye sahip oldugunu vurgulayarak, parti basınının bu eğitimde önemli bir işleve sahip olduğunu belirtik.

İletişim araçlarının toplumun politik ve külturel şekillenmesinde çok önemli bir yere sahip oldukları genel kabul görür. Egemenlerin tekniğe yazılı, görsel ve işitsel iletişim araçlarına hakimiyetinin proleterya ve emekçi sınıfların beyinlerini dumura uğratma faaliyetine dönüştüğünü biliyoruz.

Sosyalistler ekonomik nedenlerden dolayı iletişim araçları içerisinde ağırlıklı olarak yazılı basına (kitap, dergi, gazete, bröşür) öncelik verirler. Amaç partinin ajitasyon, propoganda, örgütlenme, eylem, eğitim, ve motivasyon faaliyetlerinin bir merkezden yönetilmesi ve yönlendirilmesidir. Yayınlar, zararlı ideolojilerin teşhir edilmesi, doğruların sunulması bağlamında "ideolojik merkez, kollektif propagandist, ajitatör, örgütleyici, politik kampanya düzenleyici, eyleme ve harekete geçirici " ulusal toplumsal kurtuluş mücadalesinde ve başarısından sonraki dönemde işçi-emekçi sınıfın hegemonyasını savunan, birlikçi ve esas olarak yukarıdakileri yaşama geçiren ve "örgütleyen" birer merkez olmalıdırlar. Bağlı olarak uluslararası Komünist Hareketin değerlerini ve mirasını yüceltip sahip çıkan; emeğe saygılı KUKM'nin sesi parti politikalarını kitlelere duyuran, seviyesiz zararlı ve yanlış polemik ve akımlara kapalı vb. gibi ilkeler yayın politikasının önemli kriterleridir.

Proleterya devrimcileri periyodu ve gündemi yakalayan "iyi örgütlenmiş bir dağıtım ağına (posta) sahip", yetkin ve sağlam bilgi ve materyal kaynaklarına haiz, uzmanlaşmanın yol göstericiliğinde vücut bulan bir iş bölümüne göre konumlanmış unsurların ve bir bütün olarak partinin emeğinin yoğunlasmış hali olan bir yayın faaliyetini geciktirmeden örgütlemelidirler.

İlkin Merkezi Yayın Organı'nın oluşturulması hedeflenmelidir. Sömürgeci faşizmin legal imkanlara tahammülsüzlüğü bunu gerektirir. Sırayla teorik yayının güçlendirilmesi, iç yayın, gençlik, kadın ve sendikal kesimlere yönelik yayınların oluşturulması programlanmalıdır.

Yayın faaliyetinin niteliği muhabir, yazar, idare, teknik ekip, bürolar ve bloke olmuş bütçenin istenen düzeyde kurumlaşmasıyla artar. Bunlardan birinin veya bir kaçının eksikliği, yayınların niteliğini ve kalitesini düşürür.

Denilebilir ki, yayınlar bir partinin ve önderliğinin aynasıdır. O halde teknik-biçimsel ve edebi olarak mükemmel, gündemi ve periyodu yakalayan, devrimimizin sorunlarını ve çözüm şekillerini bir arada sunan yayınlanan oluşturulup, oturtulmasına özel önem vermelidir. Bunun kadrolara, aydın ve entelektüel kesimlere ve yığınlara sunacağı katkıları ayrıca belirtmeye gerek yoktur.

Yukarıda belirtilenlerden hareketle devrimci metod ve yöntemlerin ışığında yapılan bir örgütlenme, ML ideoloji 'nin rehberliğinde oluşturulan bir program, bilinçli disiplinin yön verdiği bilgili ve profesyonel kadrolardan müteşekkil, irade ve eylem birliğinin pekişmesini sağlayan yayınlara sahip bir siyasal organizasyonun gelişip serpilmesini dalbudak salmasını, giderek KUKM'ne önderlik etmesini engelleyen bir durum sözkonusu olmaz.

Tabiki öznel yeteneksizlikler hariç... Çünkü devrime önderlik edecek bir partinin oluşturulması için coğrafyamız sonsuz ve devasa olanaklara sahiptir. Burjuva-küçük burjuva partiler (PDK,YNK, PKK) milyonların her türlü katkısına mazhar olurken sosyalistlerin marijinal hatta tasfiyeyle karşı karşıya kalmaları bir çelkişkidir. Nedenleri belidir. Başka yerlerde sebep ve suçlu aramak işin kolay yanıdır. Sorun "bir avuç" donamılı ve inançlı "dava adamı"nın organize olup yığınların içinde politika yapmasıdır. Kısacası yanlış olan şey plan ve programlar değil, bunlara anlam kazandıracak araç ve yöntemlerin yanlış anlaşılması, kurulması ve biçimlenmesidir.

Dolayısıyla sorun öznel ve iradidir. İradi sorunlar doğru yaklaşımlarla çozümlenirler. Temel merkezi ve ivedi görev "profesyonel devrimciler örgütü ", yaratmaktır. Bu da uluslararası Komunist Hareket'le geleneğimizin bize sunduğu olumlu- olumsuz deneylerin ve Leninist parti normlarının yol göstericiliğinde olacaktır.

"Profesyonel Devrimciler Örgütü"nü inşa etmek elbette kolay bir iş değildir. Kolay güç ve odak olunacağı yanılgısına düşmemek gerekir. Zaten devrimcilerin en belirgin özelliğinin zoru başarmak ve zor günlerin insanı olmak değil midir? Zorun sebat inanç ve özveriyle aşılacağı bilinmelidir. Bu defa mutlaka yüksek bir ahlak ve eğitimle kuşanmış kadroların egemen kılınacağı bir yapı hedeflenmelidir. Geleneksel kadro ve örgüt anlayışında rötuşlar yaparak değişim ve atılım gerçekleşmez. Anı kurtaran küçük, gündelik, pratik - politik kaygılara düşmeden önemli görevlere ve hedeflere yonelmek gerekir.

Yeni yapı , kendisinin yeni tarzını belirleyip,

www.arsivkurulu.org

egemen kılmalıdır . Bu tarz militan duruş, özverici çalışma , ölümüne bağlılıktan geçer . İçi boşaltılarak dejenere edilen değerlerin tekrar eski soylu imajlarına kavuşturulması için mümkünse yeni bir dil, söylem ve terminoloji oluşturulmalıdır. Ayrıca , iktidarı hedeflemeyen geleneksel politika tarzını terkederek büyük kitleler içinde politika yapan parti tavrı göstermek, yeni anlayışın en belirgin özelliği olmalıdır. Kendini tekrar eden kısır döngü ve dar pratikçi yönelim ancak bu şekilde aşılır.

Toparlarsak; tanımlanmış bir hiyerarşi, yukarıdan aşagıya inşa, uzmanlaşmaya dayalı işbölümü, siyasi ve eylemsel eşgüdüm; örgütsel , eylemsel kurumlaşma bağlı olarak eylemsel araçların kurumlaşması; bunlarla birlikte ve en önemlisi her türlü faaliyetin (Propoganda , ajitasyon , örgütlenme ve eylemin) merkezden denetlendiği ve yönetildiği bir partiyle sınıf ve örgüt bağlamında iktidar olunabilir. Başka bir tarzda davranmak ve inat etmek kadrolara , devrime ve halka zarar vermektir.

Ülkemiz sömürgeci ve emperyalist rekabet ve çelişkilerin odağı sayılan bir coğrafyada yer almaktadır. Ortadoğu'nun bu karmaşık ve grift atmosferinde mevcut önderliklerin halkımızı mutlu sona ulaştırmaları mümkün değildir. Bu yük komünistlerin omuzundadır.

Dolayısıyla Bağımsız, Birleşik , Demokratik Ülke ve Sosyalizm hedefinin ancak çerçevesini ve yönelimlerini çizdiğimiz Devrim Partisi ile gerçekleşeceği unutulmamalıdır. Bu parti çok sınıflı "Ulusal Devrimci Hareket" içerisinde proleteryanın eriyip , burjuvazinin yedeğine düşmesi tehlikesinin de ortadan kaldırılmasına neden olacaktır.

Kısacası ML ideoloji , sosyalist siyasal perspektif ve Leninist örtgütün devrimdeki egemenliği için siyaset tarzının değiştirilmesi gerekir.❑

www.arsivakurdi.org

Örgüt ve Kadrolar Sorunu

Ülkemizdeki sömürgeci boyunduruğu içeriden ve dışarıdan destekleyen payandalarıyla birlikte yıkmak, devrimci kesintisiz bir şekilde sürdürerek sosyalizmi kurmak istiyoruz. Bu da devrimde proletaryanın hegemonyasını ve proleteryanın siyasi egemenliğini şart koşar. Hedefi önüne koyanlar buna uygun aracı da benimsemek zorundadırlar. "Devrim, Politikanın en yüksek edimidir ve devrim isteyen herkes aracını da istemek zorudadır." Proletaryayı eğitecek, onu savaşıma hazırlayacak, ona politikada önderlik edecek her zaman ve her koşulda bağımsız bir proleterya partisinin varlığı vazgeçilmez her işin başında gelir.

Proletaryanın mücadelesinin esası siyasal iktidar mücadelesidir. "iktidar için mücadelede proletaryanın örgütten başka silahı yoktur. "Lenin) Demik ki politik mücadele de bir taktiğin varolması ve onun hayata uygulanması için onu üreteen ve pratikte gerçekleştirecek örgütlü öncünün olması gerekir. Bu bakımdan ilk ve en ivedi görev, siyasal mücadeleye dirilik, sarsılmazlık ve sürekliliği verebilecek bir devrimciler örgütünü yaratmaktır. Bu yazının esas konusunu proletaranın siyasi örgütü oluşturmuyor; ya da nasıl bir örgüt, örgütün ilkeleri, işlevi ve yapısını detaylı bir şekilde irdelemek anlamını da taşımıyor. Her örgüt belli bir insan malzemesinden oluşur.

Burada proletarya örgütün oluşturan dokusu farklı olan Komünist insan tipi"ni yani kadrolar sorununu ele alacağız. Kadrolar sorunu örgütün dışında, ondan bağımsız değildir. Soruma açıklık getirmek için kouyla bağmantısı içinde profesyonel devrimciler örgütüne, buna bağlı olarak kadro politikasına, örgütsel çalışmada ortaya çıkan bazı eksiklikler, yetersizlikler ve aksaklıklarla birlikte saflarımızda boy gösteren bazı bireyci eğilimlere değineceğiz.

Her siyasal örgütün niteliğine ve çalışma tarzına uygun olarak kadroları şekillenir. Leninist bir örgütlenme de örgüt anlayışına uygun olarak Leninist kadroyu şekillendirir, ideolojik-siyasi çizgi, örgütsel alayış, çalışma tarzı, mücadele taktik ve biçimleri ve yürüttüğü devrimci faaliyete uygun, onunla bütünlüklü bir kadro anlayışı gündeme gelir. Örgütsel yapıda hayati önem taşıyan yönlerden biri-belki de en önemlisi ve esası-komünist militan tipi özelliklerine haiz kadrolara sahip olmak ve onları yetiştirmektir. Stalin, kadroların önemini belirtirken şöyle der: "yoldaşlar, yeryüzündeki tüm değerli sermayelerin en değerlisi ve en kesini, en belirleyicisi insanlardır, kadrolardır. Bizim bugünkü koşullarımızda, "kadroların her şeyi belirlediğini" anlamak gerekir." Leninist örgütleme anlayışında esas sorunlarda biri kadrolaşma sorunu olarak belirlenince, kadrolara ilişkin doğru bir politikanın belirlenmesi zorunludur. Çünkü, devrimciler örgütü, meslekten yetişme, çıraklık döneminden geçmiş profesyonel devrimcilerden oluşur. Bu açıdan kadro politikası, kadroların korunası, özenle yetiştirilmesi görevi görmezlikten gelinemez.

Her siyasal örgütün niteliğine uygun olarak kadrolarının şekillendiğini söyledik.

Ülkemizin tarihsel ve toplumsal yapısı gereği geçmişte Marksist- leninist bir örgüt olmadığından buna

Meran ROJîN

www.arsivkurdi.org

uygun devrimci komünist tipte kadrolar da şekillenmemiştir. Bu şu anlama gelmiyor, fedakar, militan özelliklere haiz ulusal kurtuluşçu önderler çıkmadı. Hayır elbette, isimli ve isimsiz ülkemizin 150 yıllık ulusal kurtuluş mücadelesi tarihinde çok sayıda kahraman çıktı. Bunlar fedakar, savaşçı sarsılmaz iradeye sahip, sömürgecilere boyun egmeyen özellikleriyle tarihe mal olmuştur. Her komünist kadro bu özellikleri kendi bünyesine içermelidir. Ama bu özellikler onları komünist yapmıyor, komünist kadro komünist örgütte şekillenir.

1970'ler sürecinde Marksizm-Leninizmin ideolojik ve politik çizgisi üzerinde şekillenen hareketimiz, her ülkedeki M-L hareketin ilk doğuşundaki benzerleri gibi eksik ve yetmezlikleri, kaçınılmaz özürleri elbette olacaktı ve oldu. Her alanda (ideoloji, Politika, pratik) eksikliklerin bulanıklıkların olduğu gibi örgütleme de de bunların olması kaçınılmazdı ve oldu. Geçmişteki örgütlenme seviyesine uygun olarak, her yönüyle gelişmiş yetkinleşmiş, meslekten profesyonel devrimi olarak yetişmiş Leninist militan tipinde kadroya da sahip olamadı. Örgütlenme, bir çocukluk evresinden geçerek olgunlaşır kuralı gereğince bulanıklıklar, eksiklikler ve zaaflar ilk başta kaçınılmaz geçici özürleri oluşturacak çocukluk evresi aşılınca, bunlar da aşılacaktır. Bunları bir ayak bağı, değişmez bir kader olarak görmek ve özel bir kaygıya kapılmak yersizdir. Devrimci deneyim, örgütlenme becerisi ve mücadelede ustalık sonradan kazanılan şeylerdir. Yeter ki bu nitelikler kazanılmak istensin, kusurların farkına varılsın, gerisi peşinden gelecektir.

Her ülke, örgütlenme ve mücadelede tecrübe ve deneyimi kendi özgülünde, kendi koşullarında aşamak zorundadır. Ülkemizde ulusal kurtuluş hareketinin geçmiş tarihi deneyimi, yaşadığımız dönemin tecrübe birikimi ve uluslararsındaki komünist örgütlenmelerin deneyiminden yararlanmak gerekliği tartışma götürmez. Ülkemizin tarihsel ve toplumsal koşullarını gözardı etmeksizin, evrensel olan Marksist-Leninist örgüt modelini ve ona uygun komünist militan tipini yaratmak kaçınılmaz bir gerekliliktir.

Ülkemizde ulusal kurtuluş hareketini daha geniş ve derin bir şekilde güçlendirmemiz ve canlandırmamız gerekir. Devrimci ulusal kurtuluş hareketinin gerçek gücü halk kitlelerinin uyanmasında; zayıflığının ise devrimci yöneticilerin bilinç ve girişkenlik ruhunun eksikliğinde, çalışma tarzında olduğu bilinen bir gerçektir. Devrimci örgütlerin büyümesi ve gelişmesi, ulusal kurtuluş hareketinin gelişmesinin ve halk kitlelerinin uyanışının gerisindedir. Sadece işçi sınıfına değil, bütün halk kesimlerine gidecek, kendi alanlarında uzmanlaşmış, siyasal ajitatörlere, propagandistlere, örgütçülere ve gerilla savaşını sürdürecek savaşçılara ihtiyaç var. Mücadeleyi bütün boyutlarıyla örgütleyecek ve önderlik edecek militan özelliklere sahip kadrolara ihtiyaç var. Görülen uzmanlaşma, örgütlenme ve savaşma eksikliği en büyük kusurumuz olarak görünüyor. Kendini devrime adamış, meslekten yetişmiş, kendi alanında uzman ve birbiriyle uyum içinde çalışan profesyonel devrimcilerden meydana gelen bir devrimciler örgütü olmaksızın mücadelenin canlılığı, kalımlılığı ve sürekliliği sağlanamaz, kalıcı zaferler elde edilemez.

Her şeyde önce yapılan işin ciddiyeti ve önemi anlaşılmalıdır. "Kendiliğinden" "ilkel" ve "amatör" bir örgütlenme ve çalışmayla hiç bir yere varılamayacağı açıktır. Devrimci sorunu, "kendiliğinden" bir sürece bırakılamaz. Bir takım kişilerin sosyalizmi "savunması", yerel düzeyde oluşan belli grupların düzene karşı çeşitli tepkileri örgütlenmesi, dile getirmesi, hatta başı sonu belli olmayan, belli bir amaç taşımayan ve bir plan dahilinde gelişmeyen silahlı eylemlerin olması bile bize bir adım dahi ileri attıramaz. Sağ oportünist, reformcu bir anlayışla "devrim kitlelerin eseridir", o halde kitle eylemliliğini bekleyelim, kile kendi içinde özgütlemesini ve doğal önderliğini yaratır, benzeri tezlerle "kitle kuyrukçuluğu"na düşmek, kitlenin gerisine düşmek ve hazırlıksız yakalanmak kadar kötü bir şey yoktur. Silahlı mücadele mi, elbette savunuyoruz, gerilla savaşı mı, hiç kuşkusuz.... Bir çok ülkenin devriminden laf açarak saatlerce nutuk çekilir. Ülkenin özgülünde ileriye doğru pratikte bir tek adım atılamıyorsa bunun da sonuçta, yukarıdaki sağcı, reformcu anlayıştan pek bir farkı yoktur. Artık bunun toplu bir bilançosu çıkarılmalıdır. Bunun zamanı çokan geldi geçiyor bile.

Bugün ülke zemini üzeride bir devrimciler örgütünün yoksunluğu kendisini her bakımdan hissettiriyor. Bu canalıcı sorun ya bilince çıkarılıp kavranamıyor, ya da bu işi pratiğe dökecek basirete sahip unsurlardan yoksunuz. Elbette bir devrimciler örgütü oluştuulmasına onay vermekle oluşturulması ve işlevini yerine getirmesi aynı şey değildir; bu hemen kolayca üstesinden gelinecek bir iş de değil. Yalnız bunu sürekli yaratma çabası ve çalışması istenen hız seviyesinde yürümüyor. Halk kitlelerine güven verecek ileri bir adım atıldığı da henüz hissedilmiyor. Sorunun üzerine gereken dikkati çekmeli ve önemle üzerinde durmalıyız.

Bir siyasal örgüt (parti veya hareket) insanlar grubundan oluşur. ancak ne örgüt şekilsiz, laçka, ilkesiz ve amaçsız bir yığınlar toplamıdır; ne de örgütü oluşturan tek tek bireyler "rastgele" sıradan insanlar durumundadır.

Siyasal bir örgütün (parti veya hareket) tarihsel ve toplumsal koşulların ürünü olarak varolmasının temelinde bir sosyal sınf yatar. Siyasal örgütler (parti) siyasal areneda sınıflar mücadelesini verirler. Her siyasal parti bir sınıfın damgasını taşır ve onu siyasal arenada temsil eder. Her siyasal, örgüt temsil ettiği sınıfın karakterini taşır, tarihsel ve sosyal koşullara göre şekillenir. Burada sınıf olarak proletaryanın nasıl bir örgütü hedeflediğini, örgütün yapısını konumuzun dışında tutarak insan öğesi bakımından, bir siyasal örgütü oluşturan insanlar grubunu üz öğede incleyeceğiz. Bunu ayrıntılandırmak farklı öğelere ayrıştırmak mümkün ama, biz, ayrıştırdığımız üç öğe insan grubunu şöyle sıralayalım:

Birincisi, sıradan ve ortalama kişilerin meydana getirdiği taraftarlar kitlesi. Bunlar sadakat ve disiplinle

www.arsivakurdi.org

(gönüllü disiplin) bir araya getirilirler. Örgütte önemli bir gücü oluştururlar, ancak merkez örgüte ve disipline bağlayan biri oldukça güçtürler, böyle biri bulunmadığında bir toz bulutu gibi dağılırlar.

İkincisi, üst yönetici kesimi oluşturan, ulusal çapta merkeziyetçiliği sağlayan, ideolojik siyasi ve örgütsel yapısına yön veren önder kesim, Bu öğe tek başına bir partiyi oluşturmaz. Tek başına"gövdesiz bir baş" veya ordusuz komutan olarak sözü edilir. Ama çok kere orduyu kurmak komutan yetiştirmekten daha kolaydır. Komutan yitirilirse yaşayan ordu mahvolur, dağılır. Ancak bir "komutanlar topluluğu" bir orduyu yaratır.

Üçüncüsü, iki öğe arasında yeralan ilki ikincisine bağlayan öğe. Yalnız "fiziki" bir bağ değil moral ve entellektüel anlamında da teması sağlar ve birleştirir. Bu üç öğenin birleşmesi bir partiyi oluşturur, belirli bir düzenlilik içinde yüksek bir etkinliğe ulaşır.

Profesyonel Devrimciler Örgütü

Lenin "'Kendiliğindenlik" ve "bilinçlilik" hakkındaki teorik tartışması ve partinin niteliğinin ve işlevinin ne olması gerektiğine ilişkin hayati öneme sahip tespitleriyle devrimci marksist akımla, marksizmi devrimci özünden soyutlamaya çalışan oportünizm arasındaki karşıtlılığı inceler, oportünizmin ideolojik temelini açığa çıkarır, araya ayrım koyar. İşçi sınıfının tarihi görevlerini yerine getirebilmesi için devrimci teori ile sosyalist bilincin önemini gösterir. Marksizmin bu alandaki düşüncelerini geliştiren Lenin'in ortaya koyduğu kuralları şöyle sıralayalım:

1. "Devrimci teori olmadan devrimci eylem olmaz" düşüncesinden harektle teorinin önemini işaret eder ve teori ile pratiğin kopukluğunu ortadan kaldırır.

2. Sosyalist bilinci ya da siyasi sınf bilincinin işçi sınıfı içinde "kendiliğinden" gelişemeyeceği ve işçilere ancak "dışarıdan" verilebileceğidir. Ve kendiliğinden bir hareket yerine bilinçli bir hareketi koyar. Buradan işçi sınıfı hareketi ile bilimsel sosyalizmin ayrı kanallarda yürüdüğünü partinin en önemli görevinin ikisini birleştirmek olduğu sonucunu elde ederken; Lenin, bu durumu, "öncü savaşçı rolü ancak en mükemmel teorinin rehberliğindeki bir parti tarafından yerine getirilebilir" biçiminde ifade eder.

Burjuva ideolojisine karşı kararlı uzlaşmaz mücadeleyi önerirken, "işçilerin sosyal-demokrat (bugün sosyalist-b) politik bilinç düzeyine yükseltmeyi" amaçlar. Devrimciler işçi sınıfına gitmelidir önerisini yetersiz bulan Lenin, devrimcilerin sadece işçi sınıfına değil "bütün sınıf ve tabakalara" gitmesi gerektiğini belirtir.

Karşımızda kökleşmiş, deneyimli, kurumlaşmış her türlü teknik donanım ve imkana sahip düşman güçler var. Kusursuz biçimde donatılmış ajan, provakatör, polis ve askeri birlikler var. Savaşan kadrolardaki kararlılık tek başına sonuç vermez. Eğitimden yoksun amatör ilkel bir çalışmayla sorunların üstesinden gelinemez. Eğer iyi donanımlı, illegal teknik aygıta sahip değilseniz en küçük bir eylemde ve faaliyette darbe yemek, polise yem olmak kaçınılmaz hale gelir. Bu da geçmişte yaşandığı gibi örgütsel yapıyı kesintiye uğratır, kalımlık ve süreklilik sağlanamaz.

Siyasal mücadeleye bağlı olarak örgütlenmede ve kadrolaşmada da sağ ve "sol" olmak üzere iki yanlış anlayış vardır. Birisi kendiliğinden gelişen sınıf hareketi, grevlerde, direnişlerde kendi örgütlenmesini ve siyasal önderliğini kendisi yaratır anlayışı; diğeri ise devrimci teoriden, bir siyasal plan ve programdan yoksun, küçük burjuva "bireysel kahramanlığı"na dayanan ülke çapında merkezi bir örgütten yoksun, mücadeleyi sadece "darbecilik"le sınırlayan, dar grup eylemliliğine dayanır. Biri reformcu, öteki "devrimci" olan bu iki eğilim kadro anlayışı sağ, pasif, siyasal mücadelede profesyonelleşmemiş, laf ebeliği yapan, disipline gelmeyen burjuva aydın bireyciliği batağında, zorluklara gelmeyen, ihtilalci özden yoksun, ufku kendiliğindenci mücadeleyle sınırlıdır. Diğeri ise düzene karşı bir reaksiyon olarak çıktığı için "devrimci bir ruh" taşısada da "bireysel kahramanlığın" ötesine geçemez. Anlık, hesapsız hareketler ya yokolmayı getirir veya zorluklar karşısında inançsızlığa kapılır. Bu iki anlayış sonuçta aynı noktada birleşir: İlk ve zorunlu pratik görevi, siyasal mücadelede canlılığı ve sürekliliği sağlayabilecek devrimciler örgütünün yaratılması olduğunu görememeleri, böyle bir örgütün de meslekten yetişmiş, eğitilmiş profesyonel devrimcilerden oluşacağını anlayamamalarıdır.

Bir örgüt kendisine uygun, meslekten yetişmiş komünist siyasal önderler ve militanlar yaratılmasını zorunlu kılar. Yığınların somut istemlerine cevap verecek, onları harekete geçirecek, önderlik edecek, kalımlı-istikrarlı merkezi militan bir devrimciler örgütünün yaratılması özel çaba sarfetmeyi gerektirir. Sıradan işçiler ve emekçi halktan kesimler bir militanın görevinin yapamazlar. Devrim mücadelesi, devrimci eylemi yürütecek, siyasi polise karşı mücadele edecek meslekten yetişmiş, özel yetenek gerektiren profesyonel devrimciyi gerektirir. Böyle bir militan hangi mesleten gelirse gelsin ister öğrenci, isterse işçi olsun her tür ayrım silinmelidir. Çünkü, söz konusu olan mesleki bir örgüt değil devrimciler örgütüdür; devrimciler örgütü, devrimciliği meslek edinmiş, M-L üyelerden oluşan "dar" ve son derece gizli olmalıdır.

Örgütün yerine sınıfın kendisini veya mesleki gevşek örgütlenmeyi geçiren ekonomist eğilimler, büyük bir yanılgı içindedirler. Son dönemdeki uvriyerist eğilimlerin ortaya çıkışı geçmişte örgtlenmelerde ağır basan popülizme karşı çıkıyoruz derken uç noktaya savrulmuş, profesyonel devrimciler örgütünü işçi sınıfı adına hareket eden, sınıf üzerinde kendisini sınıf yerine koyan, bürokratizmi doğuran bir avuç kişinin aygıtı olarak "eleştiriyorlar."

Lenin dönemi içinde aynı iddianın sahiplerini demagoji yapmakla, kitlelerin geri bilincine seslenmekle, teknik aygıt yerine, felsefi, tarihsel kökleri koymakla suçlar. Buna örnek olarak Almanya'yı gösterir.

Almanya'da burjuva partilerin milletvekillerinin Bebel'i ve Liebknecht'i yıpratmak "için delegeleriniz işçi sınıfı adına hareket ediyorlar ama hep aynı kişiler.

www.devrimci.org

İmparator'un memurlarından daha kalıcı olduğunu, daha dokunulmaz kişiler" olduğunu belirten demagojik girişimlere başvurduklarını söyler. Lenin bu girişimi "kitle"yi "önderler"e karşı çıkarma, kitlede "kötü içgüdüler" sivriltme hevesleri uyandırma ve kitlenin "on akıllı kafa"ya güvenini sarsarak hareketin sağlamlığını ve kalımlılığını ortadan kaldırma girişimleri olarak değerlendirir.

Lenin, "yüzlerce ahmağı" pohpohlayan onları bir dizine akıllıdan üstün gösteren "yığınların nasırlı ellerini" yücelten, yığınları devrimci harekete sürükleyen güvenilir liderlere karşı güvensizlik tohumları ekenleri, demagog olarak değerlendirerek,"deagojik öğelere karşı inatçı ve yorulmak bilmez bir mücadele" gerektiğini belirtir. Demagoglar işçi sınıfının "en kötü düşmanıdırlar, çünkü yığınlarda en bayağı içgüdüleri uyandırırlar" (Lenin). İşçi ve emeçi yığınlardan yana gözükerek hareketin henüz şekillenmeye başladığını sallantılı bir sırada, demogojik yöntemlerle yığınları yanlış yöne sevk ederler.

Leninist örgüt modeline özellikle sıkı merkezi disipline gelmeyen ikircimli, kararsız ruh haline sahip "aydın"lardan ve reformcu revizyonist eğilimlerden çeşitli 'karalamalar' gelebilir. Oysa gerçekte, M-L siyaseti tutarlılıkla uygulayan militan bir örgüt, hareketi düşüncesiz saldırılara girişmekten alıkoyabilir ve başarıları temin edibilir. Yerinde ve zamanında güç dengesine göre gerektiğinde, düşmana saldırır; gerektiğinde savunur.

Diğer bir suçlama ise, anti-demokratiklik suçlamasıdır. Bir örgütte "geniş bir demokrasi ilkesinin iki açık koşulu gerektirdiğini herhalde herkes kabul eder: Birincisi tam bir açıklığı, ikincisi kademelere seçimle gelinmesini..." belirten Lenin, bu iki koşulu da gizli bir örgüt sağlayamaz, der. Bu açıdan bakıldığında "geniş demokrasi ilkesi" "yararsız ve zararlı bir oyuncak"dan öteye bir şey ifade etmez. Bu bağlamda "biricik ciddi örgüt ilkesi en sıkı gizlilik, üyelerin ensıkı elekten geçirilmesi ve profesyonel devrimcilerin eğitilmesi olmalıdır". Bu nitelikler birleşince "demokratçılık"tan çok daha ciddi işler yapılabilecektir. Bu işler yapılınca devrimciler arasında eksiksiz yoldaşça karşılıklı güvene kavuşmuş olacağız. Eksiksiz güvenin hüküm sürdüğü yakın ve kaynaşmış yoldaşlar topluluğunun "oyuncak biçimler" üzerinde düşünmeye vakitleri olmadığı gibi, layık olmayan bir üyeyi de saflarında barındırmazlar.

Ancak böyle bir örgüt, ortak bir eylemi gerçekleştirirken çeşitli işlemleri-büyük ve küçük farketmez-yerine getirirken bir çok insanın-bunların meslekten yetişmiş, profesyonel devrimciler olması şart değil-yeteneklerinden, konumlarından daha iyi bir şekilde yararlanacaktır.

Kadro Sorunu ve Kadro Politikası

Proletaryanın öncü örgütü uzun vadeli stratejik hedeflerine bağlı olarak dönemsel kısa vadeli taktikler saptar ve bir politik çizgi izler. Doğru bir siyasal çizgi elbette en büyük önemi teşkileder. Ancak doğru bir siyasal çizgi tek başına hayata geçirilmedikçe, pek bir şey ifade etmez. Doğru bir siyasal çizgi, pratiğe uygulanmadıkça hiç bir değeri yoktur; teori ne kadar mükemmel olursa olsun, pratiğe geçmeyince "ölü bir teori"dir, o hayata geçtiği zaman önem kazanır, ve "yaşayan bir teori" haline gelir. Onu hayata geçirecek olan kadrolardır. Örgütün politik çizgisini kavrayan, pratiğe geçirmesini bilen, onu yanıtlama, savunma ve onun için savaşma yeteneklerine sahip devrimci kadrolar gerekir. Eğer bundan yoksunsanız, siyasetiniz kağıt üzerinde ölü kalmaya mahkumdur.

Eğer politikamızın ölü, kağıt üzerinde kalmasını istemiyorsak, kadro sorununa gereken önem verilmeli ve doğru bir kadro politikası oluşturulmalıdır.

Her siyasal örgüt, niteliğine, çalışma tarzı ve devrimci faaliyetine uygun kadro anlayışına sahip olur. Örgütsel yapıda hayati önem taşıyan yönlerden biri, M-L ile donatılmış militan tipte kadrolara sahip olmaktır. Savaşçı, öncü bir illegal örgüt, yeraltı çalışmasını bilen komünist militan tip özelliklerine haiz kadroların yetiştirilmesine özel bir önem verir. Bu kadrolar kendiliğinden yetişmez. Bu açıdan işçi sınıfının öncü örgütü, kadro politikası, yeni genç insanların kazanılmasını, yetiştirilmesi ve yeteneklerine göre görevlendirilmesi görevini görmezlikten gelemez.

Bir devrimci kadro nasıl olmalıdır? sorusuna gelince birden fala özelliğe saymak gerekir. Bir devrimci kadro, herşeyden önce çok yönlü yetişmiş, devrimci teoriyle donanmış, mücadelenin bütün biçimlerini yönlendirmeyi bilen düzenden hoşnutsuz bütün kesimleri zamanında "Somut bir eylem programı" etrafında birleştirmeyi bilen bir siyasal önder olmalıdır. Yeraltı çalışmasında uzman, siyasi polise karşı uyanık; sağlam bir bilince, sarsılmaz çelikten bir iradeye sahip olmalıdır. Ne pahasına olursa olsun sınıf çıkarlarını hizmette önüne koyduğu görevi yerine getirmeli, devrimci hareketin genel çıkarlarını kendi kişisel çıkarlarının ve yaşantısının önünde, kişesel yaşantısını ikinci planda ve devrimci hareketin çıkarlarına tabi kılmalıdır, fedakârlıkta sınır tanımamalıdır.

M-L bir devrimci kadro, ne geleneksel feodal burjuva milliyetçi hareketin yaratıldığı geri değerlerle yüklü bir tipi, ne sağ oportunizmin yılgın, pasif, yorgun tipi, ne ani duygularla dönem dönem parlayan, ama zorluklarla karşılaşınca gerileyen bir küçük burjuva tipidir. Özel bir dokudan dokunmuş atılımcı, girişken, bilinçli ve sarsılmaz çelik iradeye sahip bir tip olmalıdır. Bunun mayası nereden gelir? Her şeyden önce M-L gibi en ileri bir ideolojiye sahip olmaktan; devrimci mücadelenin ateşinde yoğrulmuş, yeraltı çalışmasının zorluklarında pişmiş, devrimci teoriyi nerede nasıl kullanılması gerektiği konusunda ustalaşmaktan; sağlam bir bolşevik karaktere sahip olmaktan gelir. Çünkü o, sınıflar mücadelesinin yasalarını bilir; bunun mayası böyle bir bilince sahip olmaktan gelir.

Bir devrimci zorluklardan yakınıp duran, başkalarına içini döken zavallı bir tip değildir. Lenin şöyle der: "Teorik sorunlarda duraksama gösteren; bir halk sözcüsünden çok sendika sekreterine benzeyen, düşmanla-

www.devrimkurumu.org

rının bile saygısını kazanacak geniş ve mücadele sanatında-deneyimsiz ve beceriksiz bir kimse-böyle bir kimse, devrimci değil, zavallı bir amatördür" der. Eğer "zavallı bir amatör" olmak istemiyorsak kendimizi yetiştirmeliyiz. Ya da devrimci bir örgüt, bu tür amatörlerle savaşın kazanılmayacağının bilincindeyse profesyonel devrimcilere sahip olmak istiyorsa doğru bir kadro politikası izlemek zorundadır.

Geçmişte hareketimz örgütlenmede "kendiliğinden" "amatör" ve "ilkel" çalışmadan kurtulamadığından bir kadro politikası ve anlayışa geliştiremedi; bunun sonucu olarak da genel anlamıyla militan tipte çok sayıda kadroya sahip olamadı ve elindeki kadroları eğitemedi ve değerlendiremedi. Hüseyin Şen, bir siyasal önder niteliğinde, örgütçü, teorik ve pratik önüne koyduğu görevlerin üstesinden gelen Hüseyin Aslan, doğal bir halk önderi ve savşaçısı niteliklerine sahip M. Emin Mutlu, egemen feodal ve sömürgeci kültürün kadına biçtiği ikinci sınıf kimliği elinin tersiyle iten Necla Baksi, vb. yitirdiğimiz örnek ve az sayıda bulunan militan komünistlerin olması yeterli değildir.

Geçmişte bir örgütlenme deneyimine sahip olmayışımız, ülkemizde ilk M-L örgüt oluşumuz, örgütlenmedeki yetmezlikler ve yetersizlikler, bulanıklıklar doğru bir kadro politikasının oluşturulmasına da yansıdı. Çok yönlü militan komünist kadrolar yetiştirilemedi, belli eğitimden geçirilmedi. Kim üye, kim sempatizan dönem dönem birbirine karıştırıldı. Eldeki militan genç unsurlar kadrolaştırılamadı. Bugünü kadar bunun bütün sonuçları acı bir şekilde çekildi.

Örgüt yeni dönemde bilinçli Leninist tipte kadro yaratma politikası izlemelidir. Leninist tipte kadroların oluşma süreci kendiliğindenliğe bırakılamaz. Örgütlenme ve kadro politikası hayati bir önem taşır.

Kadrolar politikasını üç ana başlıkta toplayabiliriz.

a) Kadroların Korunması, Kazanılması, Seçimi, Denetimi ve Değerlendirilmesi

1. Kadrolara değer verilmeli ve korunmalıdırlar. Kadrolar bir örgütün en değerli varlığıdır. Kadrolara gereken değer, saygı ve önem verilmelidir. Bir kadro kolay yetişmez, bir kadronun şekillenmesi yılları alır. Bu bakımdan öyle rastgele, hesapsız bir şekilde harcanmamalıdır. Deneyimden geçmiş yılların tecrübe ve birikimine sahip yetenekli kadrolar öyle kolay yetişmediğinden dikkatlice korunmalıdır. Korunma elbette mücadeleden alıkonulması, bir kenarda bekletilmesi anlamına gelmiyor.

2. Kadrolar iyi tanınmalıdır. Bir kadronun mücadelesi yürüttüğü faaliyetler, yetenekleri, özellikleri, eksiklikleri anlayış ve alışkanlıkları bütünüyle bilinmelidir. Devrimci militanlardan her birinin niteliği, yetenek ve eksiklikleri bilinmezse hangi görevin üstesinden gelebileceği, hangi alanda daha verimli çalışacağı bilinemez. Ayrıca eksik yönleri de tamamlanamaz.

3. Yeni kadrolar kazanmalı ve bu kadrolar özenle yetiştirilmelidir. Bunları attıkları her adımla desteklemeli teşvik etmelidir. İnsiyatiflerinin geliştirilmesine yardımcı olunmalıdır. Onlara sorumluluk vermekten korkmamalı, paslandırmadan yeni görevler ve sorumluluklar verilmeli. Burada dikkat edilmesi gereken, her kadronun yeteneklere değerlendirerek altından kalkamayacağı ağırlıkta yükün altına sokulmamalıdır.

4. Kadrolar iyi seçilmeli ve sürekli denetlenmelidir. Örgüt alışmasında esas olanın adam seçimi ve uygulamanın denetimidir. Yaptığı işteki yeteneği ölçülerek gözlenmelidir. Kadrolardaki her değişiklik ileri veya geri, başarı veya başarısızlığı görülmeli ölçülmelidir.

5. Kadrolar yeteneklerine uygun olarak yerleştirilmelidir.

Bir kadroda çeşitli nitelikler aranır. Biz bunları konumuzun başında sıraladık. Ama insanlar karşımıza her zaman öyle hazır çıkmazlar. Her insanın belli eksikleri yetmezlikleri, hataları vardır. Aynı zamanda yetenekleri vardır. Kadrolar değerlendirilirken bir tek özelliğe bakarak değerlendirilemezler; onları bütün yönleriyle, bütün yetenekleriyle olumlu ve olumsuz yanlarıyla tanımak, değerlendirmek gerekir. Kadro seçimi ve ataması yapılırken iki zıt anlayış vardır. Birisi "insanları yeteneklerine, göre atamak"tır. ikincisi "atama yaparken adam kayırmaktır". Bunlardan ilki dürüst, ikincisi dürüst olmayan yoldur, kötü amaçlı ve keyfidir. Bu örgüt içinde gruplaşmalara yol açar.

Kadroları değerlendirirken çevremizdeki insanları gözden geçirirken bir bakarsın aradığın özelliklerde çok az insan görürsün, bir başka açıdan bakarsın çok kişi görürsün. Aslında eğitilmiş deney sahibi insan sayısı azdır ama yeterince eğitilmemiş deney ve tecrübe sahibi olmayan insanların sorumluluk altında gelişeceği düşünülmektedir. İnsanlar görevlendirilir, sorumluluk altına girince onların buna uygun olarak davranacağını kendilerine daha çok çekidüzen vereceklerini ve sorumluluklarının üstesinden gelebileceklerini görmek gerekir. Kadro siyasetinde ölçüt, kadronun örgüte bağlı olup olmaması disiplinine uyup uymaması, örgütün siyasi çizgisini hayata uygulamakta kararlı davranıp davranmaması, kitlelerle bağlarının olup olmaması, yaratıcı, aktif, girişken, çalışkan, fedakâr ve bencillikten uzak olup olmamasıdır.

Yeni ve eski kadroları birleştirme, bağdaştırma ve kaynaştırma görevi doğru bir tutum olacaktır.

b) Kadroların Arındırılması

Kadro politikası, kadroların korunması, seçimi, yeteneğine göre değerlendirilmesi, eğitilmesi ve denetlenmesinden ibaret olamaz. Kadroların arındırılması politikası da hayata geçirilmelidir. Bir örgüt, canlı bir organizma gibidir. Bir tarftan kendisini yeniden üretirken, diğer bir taraftan hergün yüzlerce "hücresi" ölür. Bu doğa yasası örgüt içinde de geçerlidir. Kendisini yenilemeyen, sınıf mücadelesine giderek körelen, ideolojik-politik olarak farklılaşan unsurlar komünist örgütten arındırılmalıdır. Her komünist örgüt saflarını arındırarak bolşevikleşir ve güçlenir.

c) Kadroların Marksist-Leninist Eğitimi

Propagandanın, militanların Marksist-Leninist eğitiminin önemi belirtmeye gerek yok. Örgütün politikası doğru olabilir. Yeterli kadroya sahip ve kadroların

www.arsivkurdi.org

yeteneklerine nitelikelerine, konumlarına uygun bir şekilde düzenlenmiş olabilir. Eğer kadrolar M-L eğitimden, siyasal ve teorik bilinç düzeyinden yoksunsa, yukarıdan verilen emirlere bir robot gibi körükörüne uyan, perspektiften yoksun bir şekilde emirleri yerine getiren alelade uygulayıcılar durumuna dönüşürlerse, örgüt güçten düşer, kadroların yaratıcılığı körelir, önderlik etmede başarısız kalır, olaylar karşısında insiyatif geliştiremez, eldeki imkânların değerlendiremez duruma düşer.

Genç kadrolar çok yönlü eğitilip biçimlendirilmelidir. Bir kadro kendisini sadece tek alanla sınırlamalıdır. Sadece pratik bir savaşçı veya sadece bir ajitatör olmamalı. Olabildiğince diğer yönleriyle kendisini bilgiyle donatmalıdır. Toplumun gelişme yasalarını devrimin, sosyalizmin teorisini öğrenmelidir. Devrimci hareketimiz süreli yayınlarının yanısıra propaganda broşürleri çıkarmalı, düzenli eğitim çalışmaları yapmalıdır. Olanakları varsa okul açmalı, militanlarını kadro okullarından geçirmelidir. İmkanlardan mümkün olabildiğince yararlanmalı, yeni unsurlara (olabilirse derneklerde) yetkin propagandacılar tarafından seminer çalışması yapılmalı, konferanslar düzenlenmeli, dikkatler propaganda üzerinde toplanmalıdır.

Devrimci kadrolar, devrimci bir örgütte, devrimci faaliyet içinde yetişir, sınıf mücadelesinin içinde savaşarak çelikleşir. Bir örgütün çalışma tarzı devrimci militanları kendine özgü olarak şekillendirir. Kadrolar güçlüklerle karşı karşıya geldiklerinde, yaşam içinde savaşırken, çeliğe su verilir misali, su verilme işleminden geçerler. En iyi kadrolar zor koşulların ürünü ve zorluklar karşısında gerilemeyen, yan çizmeyen, zorlukların üstesinden gelen kadrolardır. Bu türden kadrolara sahip olursak yenilmez olacağız.

M-L örgütümüz her alanda uzmanlaşmış profesyonel kadrolar yetiştirmelidir; yeteneklerine göre çok sayıda ajitatör, propagandacı, örgütleyici eğitmeli, "polise karşı mücadele sanatı"nı kavratmalıdır. Sömürgeci faşist terörün dizginsizce hüküm sürdüğü ülkemizde, illegal örgütlenmek zorunluluktur. Eğer "yem olmak" istenilmiyorsa, her militan illegalite kurallarını bilmek, ona uygun hareket etmekzorundadır. Örgüt bu konuda eğitimi yoğunlaştırmalıdır.

Halkımız, devrimci çalışmaya yatkın, bu uğurda ölümü göze alan çok sayıda insan sağlıyor. Demek ki, bunları yerli yerinde kullanmasını bilmiyoruz. İster istemez şu paradoks insanın aklına geliyor: Yığınla insan varken, insan kıtlığı çekmek nereden kaynaklanıyor? Yığınla insan gerçekte vardır. Azgın bir terörle sürdürülen sömürgeci düzenden memun, ondan yana çıksa çıksa bir avuç insan çıkabilir. Ülkemiz işçisi, köylüsü, işsizi, genci, kadını ve halkın bütün kesimleri bu düzenden hoşnutsuz ve düzene karşı hareket halindedir. Devrim için yığınlar savaşmaya ve seferber olmaya hazırdır. Ama aynı zamanda insan kıtlığı çekiliyor. Bütün güç ve olanaklardan yararlanabilecek, en küçük bir fırsatı değerlendirebilecek, yığınları eyleme seferber edebilecek eşgüdümlü ve uyumlu bir çalışmayı sürdürebilecek siyasal önderler, örgütçüler, yani eğitilmiş deney sahibi kadrolar yok denecek kadar azdır. Burada görülen uzmanlaşma, örgütlenme ve savaşma eksikliği en büyük kusurumuz olarak görünüyor.

Bir öncü örgütün başta işçi sınıfı olmak üzere halk kitlelerine güven vermesi, saygınlık uyandırması, ancak verimli bir çalışmayla, çalışmadaki başarıyla ölçülür.

Devrimci bir örgütte "saygınlık", "yetkinlilik", kariyer sorunlarını ortaya atmak bunun peşinde koşmak densizliktir. Kariyerizm, kendini beğenmişlik, mevki düşkünlüğü, büyük, küçük görev ayrımı yapmak burjuva bireyciliğidir. Kibirlilik, kendini "şişirerek" üstün gösterme, megaloman, "havacı", "tumturaklı sözler" sarfetme, bir komünistin karekterine sığmayan şeylerdir. Leninist örgütte sorumluluk yeteneklerine "hamaratlıklarına" özverilerine ve çevredeki yoldaşların duydukları güvene bağlı olarak oluşur. Sorumluluk ve yetki paylaşımı çalışkanlık, yetenek ve özverideki tutum ve davranışlarına bağlıdır.

Proletaryanın siyasi öncü örgünde yer alacak bir insan olduğu kadar ahlaki açıdan da bazı yükümlülükler altına girer. Örgüte girecekler görevlerini yerine getirirken buna ne kadar hazırlıklı olup olmadıkları, örgüt üyeliğine hazır olup olmadıkları özenle araştırılır, yoklanır ve elekten geçirilyor. Örgüt üyesi olmak için, programı ve tüzüğü kabul etmek ve örgütün biriminde bizzat yer almak ve disiplini altında çalışmak siyasi yükümlülükleri, verilen görevleri yerine getirmek yeterli değildir. Aynı zamanda tutum ve davranışlarıyla örgütü küçük düşürmemeli. Her an yaptığı her dvranışın siyasi harekete mal olduğunu dost ve düşmanın onun şahsına örgütü tanıdığını bilmelidir ve bu bilinçle hareket etmelidir. Buradan hareketle örgüt üyesinin saflığını, sağlamlılığını, uyumluluğunu korumak, bir üyenin anlamını ve önemini en yükseğe çıkarmak gerekir.

Çalışmadaki Kısırlık, Pratikte Ortaya Çıkan Aksaklıklar Ve Bireyci Eğilimler Üzerine

Çalışmamızdaki kısırlık ve verimsizlik, ortaya çıkan aksaklıklar ve bunların nedenleri başka boyutlarıyla incelenebilir. Burada özellikle milatan ve kadrolardan kaynaklanan eksiklikler, olumsuzluklar, yetmezlikler ve bunların yol açtığı etkiler üzerinde durmak istiyorum.

Tarih bilincine sahip olanlar devrim mücadelesinin bir anla, bir dönemle, bir tek yenilgi veya zaferle sınırlı olmadığını, sürekli devinim içinde olan toplumun tarihsel olarak dönüşümünü sağlarken bir çok cephede savaşımın gerekliliğini çok sayıda yenilgi ve zaferin yaşandığını bilirler. Ulusal ve sosyal kurtuluş mücadeleleri büyük ve küçük çok sayıda yenilgi olduğunu başından kabul eder. Devrimci hareketin bir başarısızlığında bir yenilgisinde veya işler ters gittiğinde bu yenilgiden ders çıkarmak, yetersizlikleri ve hataları görüp aşmak yerine karamsarlığa kapılmak, devrimci hareketin kitleler üzerindeki etki derecesini, çabasını ve eylemlerini

www.arsivkurdi.org

küçümsemek, hareketin büyük ve yüce amaçlarını alaya alıp küçümsemek, iş yapacağı yerde yakınmak devrimci harekete zarar verebilecek, oldukça tehlikeli bir eğilimdir. Hiç kuşkusuz özeliştiri ve eleştiri zinde ve ihtilalci bir örgütün yaşamında büyük bir öneme sahiptir. Bu eğilimin yaptığı ise böyle bir eleştiri ile eksik ve hataları aşmak değildir. Aynı şekilde varolan gerçekliği olduğu gibi görmekten çok, gücünü çok büyük görüp rehavete kapılmayı besleyen aptalca optimizm (iyimserlik) saçma ve boş birşeydir. İyimserlik ve karamsarlık bir hareket için tehlikeli sonuçlara yol açarlar. Birisi hareketi rehavete sürükler, kendi güçlerini büyük gösterir, kadrolardaki uyanıklığı köreltir. İşler yürüyormuş sanını yayar, zamanında yapılması gereken birçok iş yapılmamış olur. Sonunda büyük bir hayal kırıklığı yaşatır. Diğeri ise düşmanı yıkılmaz görür, devrimci hareketin gelişen, büyüyen güç olduğunu görmez panikler. Bu saflarda moral bozar ve bozgunculuğa dönüşür. Yakınmalar sonucu yaratılan moral bozukluğu bir örgütü içten içe kemirir, yıpratır. Bazı kadrolarımızda bu eğilimler var. Bunu aşmak nesnel gerçekliği olduğu gibi görmek ve gereken müdahaleyi yapmak, hesabı bu gereklik üzerine kurmak doğru tutumuyla olacaktır.

Bazı arkadaşlar, politik faaliyet yürütmeden kendi yaşamlarını idame ettirmekle yetindiler. Bu arada faaliyetsiz bir yaşantı sürdürdüler. Buna "gizli çalışma", "illegal faaliyet" adı takıldı. Kendi düşüncelerini kafasında taşımanın ötesinde, ayda yılda karşılaştığı bir insanla sohbet etmesi ya da çevresindeki arkadaş çevresiyle bir araya gelerek konuşmak, kendi dar arkadaş, akraba çevresi içinde bir ilişki kurmak,bunları "örgütsel ilişki" şeklinde ele almak, "kendini kandırmak", devrimci mücadele ve faaliyetin içini boşaltmaktır. Yukarıdan aşağıya örgütsel organları, günlük pratik faaliyet içinde yönlendirici ve yönetici olmayan, öncü bir teorik pespektiften yoksun ve siyasal amaca doğru yönlendirilmeyen pratik çalışma, devrimci bir örgüt çalışması olamaz. Önemli olan bir örgütün siyasal mücadeleyi, hedefleri doğrultusunda yürütmesi, yönlendirmesi ve önderlik etmesidir. Aynı örgütün büyük çapta kendisini kitleler içinde yeniden üretmesi ve devrimci faaliyetin aralıksız sürdürülmesidir. Örgütsel bağın olması henüz devrimci faaliyet, devrimci mücadele değildir. Eğer bu kadrolar dönemin getirdiği mücadele tatik ve biçimlerini hayata geçirmiyorsa bu faaliyetsizliktir. Hiç bir mücadele biçimi geliştirmeden, ülke düzeyinde devrimci eylemlerle sesini duyurmadan, giderek kamuoyunda gündeme girip, gündemi yönlendirmeyen bir güç devrimci siyasal faaliyeti yeterince yürüttüğü söylenemez. İllegalite ve gizlilik maskesi takınarak, faaliyetsizliğini "illegalite" maskesi ile örtmek, sadece kişisel yaşamanı idame ettirmek, boş yere oyalanmak ve kendi kendisini kandırmaktır. Eğer ürün yoksa illegalite faaliyetsizliği perdeleyen bir maske olarak kullanılıyor demektir. Bu örgütü büyük zarar verir ve ayakları üzerinde çürütür.

İllegalite adına saflarımızda bir kısım arkadaşlarda polis fobisi oluşmuştur. Polis fobisiyle hiç bir faaliyet yürütmemektedir. Bu anlayış sömürgeci faşist devletin gücünü olduğundan büyük görme, devrim güçlerini küçümsemekten kaynaklanır. Bazı kişiler de kurduğu özel yaşamın rehavetine alışmış, onun bozulmasını istememeleri, kendilerini bir bedel ödeme özverisini gösterememeleri tutumu bu tür bir duyguyu besler. Bu kişiler düzenle bağını koparmamış, profesyonel bir devrimci olup olmamakta kararsız, devrimle özel dünyası arasında bocalamaktadır. Halk deyimiyle "ne yardan vazgeçiyor,ne de serden".

Kimseye güvenmemek herkesten şüphelenmek, "aşırı ihtiyatlılık duygusu"yla hareket etmek, yapacağı işleri yapmamaya götürür. Bir militan hem devrimci faaliyet yürütmeli, canla başla çalışmalı, hem de gereken tedbirleri almalı. Önemli olan bu ikisini birlikte yürütmek, çalışmanın verimliliğini en yüksek düzeye çıkarmaktır. Her işin kendisine göre bir bedeli vardır. Bu bedeli ödemeye hazır olmak gerekir. Bedeli ödenmeksizin hiç bir şey elde edilemez. Günün 24 saatini devrime adamayan, boş zamanını, hafta sonununu devrimci çalışmaya ayırmakla sorunların üstesinden gelinemez. Bu bir militanın tavrı değil olsa olsa devrim taraftarlarının tavrı olabilir.

Bir taraftan aşırı bir uç noktada ihtiyatlılık, kuşkuculuk gelişirken bunun zıttı kutupta aşırı serbest bir çalışma içerisine girerek illegalite kurallarını hiçe saymak bizi tersinden bir yanlışı itmektedir. Ortada ciddi bir faaliyet ve ürün vermeme duygusu, yapılan küçük bir işi saklayamama duygusuna götürüyor. Veya bilinmemesi gerektiği yerde devrimci faaliyet içinde olduğunu çevreye göstere göstere iş yapma ya da bu tür "havalar"da gezme şeklinde kendisini gösteriyor. Burada varmak istediğim gizlilik ilkesidir.

En çok ihlal edilen kurallardan biri gizlillik ilkesidir. Gizlilik çok kere güven sorununa indirgeniyor. Bunun da harekete sonradan faturası ağır çıkıyor. Elbette aynı saflarda olduğumuz aynı idealler için dövüştüğümüz yoldaşlara güveneceğiz. Ama unutulmaması gereken güvenin ayrı şey, gizlilik ilkesi ayrı şeydir. Bunlar birbirine karıştırılmamalıdır.

Dönemin getirdiği mücadele biçimleri, örgütleme, önüne konulan hefler bunun için başvurulacak araçlar belli değil. Çalışma bir plandan yoksun yürütülüyor. Her örgüt birimi en alt hücreden en üst organa kadar alttan üste raporlar işlemiyor. Çalışmalar aylık veya belli periyotlar içinde yapılacak birim toplantılarıyla değerlendirilerek aksaklıkları giderme, başarısızlıkların nedenlerini açığa çıkarma, elde edilen başarıları devrimci deney ve tecrübeleri örgüt geneline yaygınlaştırma yoluna gidilmiyor. Örgütün yukarıdan aşağıya belli bir plan dahilinde çalışacağı, merkezileşerek amatörlüğü aşacağı yukarıdan aşağıya örgütlenme ve denetim uygulanacağı işleyişi bilinen bir gerçektir. Bununla birlikte her şeyi yukarıdan beklemek, her şeyi merkezden beklemek tavrı doğru değildir. Merkezin elbette önderlik sorunu ve sorumluluğu vardır ve önderlik etmelidir. Ama bu her şeyi oradan beklemek anlamına gelmemeli.

Her militan, insiyatifli ve kendi iradesiyle soruna

www.devrimarsivi.org

müdahale etmelikatkı koymalıdır. Kişi olarak, devrime ve kollektiviteye katkısının ne olduğunu kendi kendisine sormalıdır. Başkasından beklemek, işler düzenli yürümediği için 'eleştirmek' en kolay yoldur. İş yapmayanın eleştiri hakkı yoktur.

İnsiyatif ve kendi başına hareket etmek yeteneğini geliştirmek daha ileri adımlar atmamızı sağlayacaktır. İnsiyatif ve kendi başına hareket etme, düşünce ve davranıştaki devrimci kavramlardır. Bu bile daha seri hareket edebilme, daha cesur ve daha yaratıcı olmayı getirir.

Hareketin önüne koyduğu politik çizgiyi bütün karar ve görevleri tam bir insiyatifle, yukarıdan talimat beklemeden tartmak, incelemek, tahlil etmek ve yerine getirmek için çalışmalıyız. Koşullara uygun önlemler alırken adımlar atarken her zaman aktif, akıllı, dinamik, uyanık ve esnek olunmalıdır.

Kadrolar siyasetinde doğru bir hat işlenemeyince toplumun çeşitli kesimlerinde gelen unsurlar toplumdan devraldıkları alışkanlıklarını örgütün içine taşımakta; Marksist Leninist bir eğitim, sıkı bir disiplin ve denetimden yoksun kalan bu unsurlar kendi sınıfsal kökenlerinden devraldıkları alışkanlıkları ve anlayışları örgüt içinde sürdürmektedirler; ya da alışkanlıkların güçlü olması kendilerini örgüt içinde başka biçimlerde, amatörlük ilkellik, devrimci enerji, atılımdan yoksun, "sağcı" pasif eğilimler yapı içinde kadrolarla varlığını sürdürmektedir. Bu eğilimler, gelişmede ayak bağı olmakta, çalışma tarzı bir türlü profesyonel devrimciler örgütünün leninist çalışma tarzına yükseltilememektedir.
Saflarımızda bir da ha bu tür unsurların çıkmayacağı sonucu çıkarılmamalıdır. Bir örgüt canlı bir organizma gibidir, sürekli olarak kendisini yeniler ve yeniden üretir. Her safhada doğadaki yasa burada da geçerlidir.
Devrimci bir örgüt her kadrosunu yakından tanımalı ve her değişikliği izlemelidir. Zamanında gereken müdahaleyi yapmalı.

Bireycilik eğilimi kendisini saflarımızda değişik biçimlerde göstermektedir. Bunları şöyle sıralayabiliriz.

1. Eleştiriye karşı tahammülsüzlük ve bunu bir missileme aracı olarak kullanma. Her hangi bir eletiri sözkonusu olduğunda eleştirilenin, bunun diğerini ölçerek hatasını görme kendisini düzeltmek yerine, sınıfın ve örgütün çıkarları gözardı edilmektedir. Bireysel çıkarlar düşünülmektedir. Hedef olarak düşman değil saflarımızdaki kişiler alınmakta, iç bireysel çekişmelere dönüşmekte, örgütü kemirerek mücadeledeki gücünü zayıflatmaktadır

2. "Dar grup" zihniyetidir. Örgüt içindeki çeşitli insanlar bir veya birkaç kişinin etrafında toplayarak örgüt içinde "sekt" oluşturmak, merkezi ve genel çıkarlar yerine "dar grup" çıkarları, merkezi disiplin yerine "dar grup" disiplini geçirmektir. Bu çok tehlikeli bireyci eğilim örgütü esas amacından saptırır. Örgütü iç çekişmelerde tüketir.

3. Memur tavrı takınmak. Devrime karşı sorumluluktan çok kendisini sadece verilen görevle sınırlar, bu görevin dışında başka görevle ilgilenmemek. Böylece çevresinde olup bitenlere seyirci ve kayıtsız kalır. Bunları üst kuruma rapor etmediği gibi kendisi de bir müdaahalede bulunmaz.

4. "demokrasi" ve "bireysel haklar" adına örgüt disiplinine uymamak ve disiplinini bozmak. Bu örgüte zarar verir, mücadele gücünü zayıflatır, görevlerini gerçekleştirmeden alıkoyar ve yenilgiyi hazırlar. Hiç bir bireysel çıkar örgüte şu ya da bu görev daha üstün görülemez. Bunun küçük burjuvazinin disipline karşı beslediği bireyci hoşnutsuzluk olduğu belirtilmelirdir.

5. Eleştiri adı altında örgüt disiplinini çiğnemek, örgütü yıpratmak. eleştiriye elbette karşı çıkılmaz, bunu geliştirmek, teşvik etmek gerekir. Örgüt içi eleştiri örgütü güçlendirmek hataları bertaraf etmek, örgütün gücünü arttırmak için bir silahtır. Burada devrimci eleştiri ile bireyciliğin yansıması ya da farklı bir hesapla örgütü içten yıkmayı hedefleyen iki ayrı durum sözkonusudur. Bunlara ayırtetmek zor değildir. Eleştiride şunlar gözetilmelidir:

a) Eleştiri yeri ve zamanında yapılmalıdır. **b)** Örgüt dışında ya da birim dışında, paralel ilişkiler düzeyinde değil, örgüt içinde kurlları içinde yapılmalıdır. **c)** Örgütü karalamayan ve onu yıpratan değil,örgttü güçlendiren, yapıcı, mücadeleyi geliştirici olmalıdır. **d)**.Eleştirinin esas görevi siyasal ve örgütsel hataları ve eksiklikleri açığa çıkarmaktır. **f)** Siyasal sonuçları olmayan eleştirilere, dikkatleri siyasal perspektiften kaydırarak herkesi gereğinde fazla ürkek ve ihtiyatlı yapar siyasal görevleri unutturur. **g)** Eleştiri ve özeleştiri bir "papazın günah çıkarması" işlemi değildir.
6. Örgüt içinde, 'birey' propagandası, bireyi öne çıkarma, varolan çalışmanın örgüte değil, 'bireye' kanalize edilmesi yanlıştır. Her şeyden önce kişi değil örgüt, kurum ismi, kollektiviteyi öne çıkarmak esastır. Örgüt yerine bireyi geçirmek "bireyci" bir anlayıştan yansır.
7. Bireyciliğin ve yozlaşmanın bir belirtisi, "rahata ve lükse düşkünlük" fedakarlıktan kaçınma, pasif ve durağanlık olarak ortaya çıkmaktadır.

Yaşantımızda ortaya çıkan kusurları, yetmezlikleri bertaraf etmek; daha zinde, dinamik ve verimli bir çalışmanın şartların oluşturmak sadece geçmişi eleştirmekle sınırlamamak gerekir. Geçmişteki hataları görmek bir ölçüde kolaydır. Çünkü bütün sonuçlarıyla ortada duruyorlar. Fakat bütün suçu geçmişe yıkarak, bugünkü görevlerden kurtulmalarıyla ortada duruyorlar.
Eleştiri ve öneleştiri silahını geliştirmek ve çalışmalarımızın kusurlarına uymalı ve hayata uygulamalıdır.

Güçlüklere karşı mücadelede örgütleri ve geniş işçi köylü yığınlarını hareketin çizgisi doğrultusunda hareket geçirmek; fedakârlıkta ve çalışmada hiç bir engel tanımamak, bunu bir yarışmaya ve yıldırım alışmasına dönüştürmek

Proletaryanın politik öncü örgütünün üzerine kurduğu temel ilke demokratik merkeziyetçiliktir. Bu ne demokrasi ilkesinin güdük kaldığı ihlal edildiği bürokratik merkeziyetçiliktir (faşist örgütlerde görüldüğü

www.arsivnupel.org

gibi) ne de merkeziyetçi yapıdan uzak "geniş demokrasi" adına laçka, dağınık (Otoriteyi tanımayan anarşist örgüt modeli) bir örgüttür. Her şeyden önce örgüt son derece mekezidir. Yukarıdan aşağıya bilinçli bir disiplin vardır. "Geniş demokrasi" ilkesi illegal koşullarda hayat bulmamakla birlikte, kararların demokratik olması, azınlığın çoğunluğa uyması, geniş katılımın sağlanması ve gözetilmesi gerekir.

Komünistlerin ayırdedici bir özelliği olarak hareketin ideolojik ve politik çigisi doğrultusunda insiyatif ve kedi başına hareket etme yeteneği geliştirilmelidir.

Yukarıdan aşağıya denetim olduğu gibi her görgüt üyesi aşağıdan yukarıya tüzük hükümlerinin yerine getirilmesi için de çaba sarfetmelidi. Kendilerinden sorumlu olan yöneticiyi eleştirmeli, denetlemeli ve yardımcı olmalıdır. Dikkat edilmesi gereken örgütün kendi işleyişi içinde bu işler olmalı, paralel ilişkilere kesinlikle girilmemelidir.

Kadroların başarı elde etemesinde belirleyici yol kararların uygulanması için savaşmaya kararlı olmalarıdır, ancak nasıl çalışacakları, başarı için hangi yolu izleyecekleri konusunda da açık olmaları gerekir.

Hiç kuşkusuz her örgütte bir çeşit disiplin vardır. Bu örgüt olmanın espirisinin bir gereğidir. Ama proletarya partisinin disiplini yüksek bir bilinçten kaynaklanan özel bir disiplindir. Yeraltı faaliyetinin zor koşulları bunu zorunlu kılmaktadır. Ülkemizde sömürgeci-faşist baskının sürdüğü bugünkü koşullarda bilinçli çelikten disiplin ve yüksek birlik ruhu olmadan örgüt görevini yerine getiremez, başarı elde edemez. Disiplinsizlik proletayanın öncü örgütüne yabancıdır, bunu örgüt içine taşımak küçük burjuva unsurlarının tavrıdır. Hareketi zayıflatmak ve otoritesiz, işlevsiz küçük burjuva unsurlarının tavrıdır. Hareketi zayıflatmak ve otoritesiz , işlevsiz kılmaktır. Bu da hareketin etkinliğini ortadan kaldırır ve yıkımını hazırlar.

Sonuç

Konumuzu toparlaycak olursak ülkemizde bugün herzamankinden daha çok savaşçı M.L. bir örgüte ihtiyaç var. Ulusal uyanış halk kitlelerini sarıyor, devrimci ulusal kurtuluş hareketi hızla ilerliyor. Tarihsel olarak proletaryanın siyaset sahnesina çıkması devrimin zaferini sosyalizmele taçlandırmasından elbette kuşku duyulamaz. Bu tarihsel sürece uzun vadede düşünüldüğünde böyledir. Ama bu kendiliğinden sürecin işlemesiyle gerçekleşmez. Burada insan iradesinin tarihte oynadığı rolü görmek, zaferi bugünden itibaren hazırlamak gerekir.

Zaferin hazırlanması için örgütün doğru politik çizgisinin belirlenmesi, bunun ilan edilmesi, tezler biçiminde sergilenmesi, genel bir karara bağlanması ve oybirliği ile kararı benimsemenin yeterli olduğunu düşünmek büyük bir yanılgıdır. Zaferi elde etmek için bir bedel ödemek, onu zorla söküp almak gerekir. Politikada doğru bir çizgi elbette önemlidir, bu denizdeki bir geminin yolunu tespit etmesini gösteren pusulaya benzer ve bir yönümüzü gösterir. Ama bindiğimiz tekne sağlam ve onarılmış değilse, mürettebat yerli yerinde iş yapmıyorsa hedefin doğru olması geminin batmamasını engelleyemez.

Doğru bir ideolojik-siyasi hat doğru kararlar tek başına zaferi temin etmenin garantisini oluşturmazlar. Bu sadece başlangıçtır; ancak yenme isteğini belirtir ve yenmenin teorisini bize verir. Asıl iş ondan sonra başlar, pratikte örgüt çalışması olmazsa alınan doğru karalar kağıt üzerinde kalır. Çünkü başarı, alınan kararların pratikte gerçekleşmesiyle sağlanır.

Örgütün çizgisi ancak güçlüklere karşı amansız, istemli bir mücadeleyle hayata geçirilebilir. Zafer güçlükleri aşarak elde edilebilir. Bunun teminatı örgütün proletarya başta olmak üzere halk kitlelerini seferber etmesi, onlara yön vermesi için kadroların ona göre yetiştirilmesi elverişsiz olanların görevden alınması çizgide karalı, yetenekli işlerini iyi bilenleri yerleştirmekle gerçekleşir.

70'ler süreciyle birlikte ortaya çıkan genel ideolojik-politik çizgimizi geçen zaman süresi doğrulamıştır. Buna rağmen siyasal arenada istenen yerde olmayışımızın güçlükleri nerede yatmaktadır?

Bunu nesnelliğe sığınarak açıklayamayız. Sorumluluğu nesnel koşullara yıkmak, ülkedeki siyasal gelişmeyi görememek, kendi beceriksizliğimizi, oblomocluğumuzu övmek, kusurumuzu erdem olarak görmektir. İdeolojik-siyasi çizgi doğru, ve alınan karalar doğru ise bunlar pratiğe uygulanamamış ve uygulanamıyorsa, bunun anlamı insanlarımızın gereken basireti göstermediğidir.

Bir kez daha yineleyecek olursak; önümüzdeki zorlukların üstesinden gelmek Leninist örgüte, bu ögüte özgü militan kadro tipine ve kadro anlayışına ve Leninizmin çalışma tarzına sahip olmaktan geçer. Leninizmin çalışma tarzı devrimin teori ve pratiğinde leninist fonksiyoner tipinin yaratılmasını sağlar.

Leninizmin çalışma tarzının birleştirilmesi gereken iki özelliği vardır. Birincisi "Devrimci atılım" olarak adlandırılan atalete, rutine, tutuculuğa, düşünce tembelliğine ve geleneklere kölece bağlılığa karşı düşüncede iler perspektif açan canlandırıcı güçtür. Ancak bu pratikten yoksun olduğunda yozlaşır. Yozlaşmanın kaynağı her şeyi kararnamelerle, "iyi projeler" ortaya koymakla "devrimci" plan yapmakla çözeceğine inanır ve projeler içinde boğulur. Lenin, bunu "Komünist böbürlenme" olarak adlandırır. Daha az tumturaklı laflar "ve daha çok basit hergünlük iş" der.

Hayallere ve fantezi türü projelere karşı "Amerikan akılcılığı" diye adlandırılan çalışma tarzının ikinci özelliği, hiç bir engel tanımayan her türlü engeli sebatla bertaraf eden, başladığı işi karalılıkla sonuna kadar götüren, çalışmada yılmaz bir güç ve azimdir. Ancak bu, perspektif açan ileri devrimci teorinin öncülüğünden yoksunsa "dar pratikçiliğe" ,"ilkesiz işgüzarlık" hastalığına yol açar.

O zaman iki özelliğin birleştirilmesi bize Leninist kadro tipi ve çalışma tarzını verir.❑

www.arsivdergi.org

Birayetî û Rastî

Gawa li ser birayetî tê axaftên, li ba me Kurda bext, evîn rasti û hevkarî tê bîra me . Eme kurd, yek jimera bije em biray hewdune hemû tişt tê seknandin. Em derê mala xwo heta dawiyê ji wanra vedikin. Cûnki ji berko birayetî li hame kurda pir pîroze. Mixabin Kurd li alîyê birayetî da bed bexten jibo vi pesinên me dibêjên "birayetî li roja teng û zahmetîda dîyar dibe" Rojê teng û zahmetî da çika deste xwo dane cîranê xwo hemû car ew deştê birayetî bîye ketliam û talan li ser wan ziwarîye û gohtine hûn terosîstên nezanin hovê seri çîyane".

Em dekikekî rawestên û li dîroki binhêrin gelo kî hove kî nezane û sîtemkare. Ev dîrok wek fîlîmekî sînema li ber çavê me derbas dibe. Wextê Kurdl i rojhilata nawerast bun (Mezopotamya, Mezrabotan) Ereb,Tirk û Ecem çidikirin çawa dijîya?

Birayênme Tirk (çermzer) li Navenda Asîa wek kerîyê heywan how ji yano wan li ser dizî u talana bun. Nizani bun zewî boxçe; xanî, zireat çîye, ked çîye. Wexte birçî dibun şur li dest tîr û kevan li pêsti û li ser hespa, cîranê xwo talan dikirin. Êrîş dîbîrên ser wan, talan û ketliam çêdikirin . Ewbu jîyana wan. Ne cî hebu ne var. Vek xwunmija li ciranê xwo dimêjîyan. Ji ber vê jîyani , gelî sînî ji wanra digotên kunçêkê har. Ji bo êrîsi van bidin rawestandin. Rabu kelehêndrej û melun çêkirin. Ji ber tunebuna aborî û birçî bun, li çar alî belav bun. Kîjan welatî da derbasbune wek refên kûlîya hemu cih û var xerab dikirin . Eme xwedani şarustanîyet bun li ser rûyê dinya avakirina xanîya û runuştên yekem car li welati me bu . Awedakirina zêreat, kedî kirina heyvan li van welate bu. Yekemin zanko li Xerran hati bu avakirin. Bê kurtî hê êrişîn Tirk-Mongol islamîya (ereb)ne hatibun ser welatê me. Welatê me nawenda sarutanîyeti bu. Mixabin wan Tîrani xwinmêj û hov hatîn bi carek welatî me kirin gola xwûni "Belav bun bê jimar û wekê kulî bihewra dihatin, li devê riya xwe her tişt di şewîtandin. Çi çîhên ko têre derbas dibun li pist xwe kavil û wêran dihistên. Balam îro ev bun xwedani welate me. Em bun penaber û esîr. Gelê Ereb li çola bederî bun.Jîyan li ser talane. Usa howw bun keçe xwo bi saxîtî dikirin erdê heto bimirinê . Gelekî paskewtî bun. Mihemed jiwanra derê kolonyalîzmê vekêr. Bi pêskeşîya îslami êrîs anîn ser welatê me deşt, çîya,nevala kirin pola xwînê. Herder ji meytê zaruk, jin û mêrabu. Lê disa ev têra van nedikir. Mihemed fetva enfalê der xist kû li welati me kewêr li bîne û hemu varîdatê wan talankir û hêvên welatî xwde kec û jinên me ji birin ji xwora kirin kerjas û carîye.

Pêsmamimeyên farîs ; em pêkwa bi hezaran sal jîyan em û fary pehê arî bun, Wextê kati em kels bun vanjî xencera ixanetî li pêstwa dawşandin. Beşekî weleti me dagirkirin .

Erê dirok tê çima usa bê bextî cîranên me ku di-

Rojhat MERWAN

www.arsivakurdi.org

kewtên tenganyî pêşîyen me dîgotên; em birane bi hezaran salle em bihewra dijîn çawa emê doza cuda bunê bikin. Pêvîste em alîkarî bidin wan û em bi cani xwo, bi malê xwo û bi xwîna xwo alîkarî dan wan ej rizgar bun jan ji soz û bext dabun digotên em birane, ev welat ê me hemuyana. Me go ey birayan hun rizgar û azad bun, pewiste ya wek du bira li wan axa li ser mafeki yeksani bijin, yan ji li welatê xwo bêwin xwedan dewlet. Li mixabin diroka xîyaneti disa xwo nû kir. Ey birayên Tirk Ereb û Faris hun û dewleta xwo jimera got; Kurd tuneye û ê li wan erda dijîn Tirkin, Erebin, Farisin. Hun leystokên derwane û bi tankên xwo , bi topan û balafiran ser meda hatên. Ew welatê meyê sîrîn , gûlu gûlîstan ji xwîna wekir xana xerabe. Ve ne gund hîst, ne bajar. Ew bu biratîya we û ew bu çîroka me û we. Wunê niha bêjin, hemû dewran derbas bu. Ev şerdem serdama mafi mirove, serdema yeksanîye û serdema penesta nefikirin.Gel bêtawanên, hemu cîhê dinyayê dijî sîstemkariyê û dîjî ketlîamêye. Ji ber wî jî pêwîste biratîya Kurd-Ereb - Farus - Tirk bigêrezên . Li mixabin li rojhilata naweras wan tişta xweş pir durîmene . Kesek ji bo biratî derê me venekirîye. Me silaw daye kî jimera gotine" dîyate çawaye kesî li bavê me ne pirsîye" Ez bawer nakim tê gele vek gele Kurd birayeti û asîtî dixwaze lo ji ber dîroka me hemu xwîn talan û ketlîame. Em gelê Kurd rehêtî nedîtîye. Ji neçarî welatê xwo çol kîrîye û li çar hêla dinyayê belaw bune. Ne chê me heye û ne warê me .

Ji ber van buyerên zor pêwîste gelê kurd û rêberi wî ji iro şunda nekewên xeletîyên berî. Yek nê tîni li pêşîya gelê kurd û rêberî wan heye ew ji xebateki ji bo welatekî serbixo û yekgirtuye. Em pir hatin xapandin. Zimanê me qedexe kirin. ji kultur û çanda mera xwedan derketin. Sitranên me dizîn. Hebuna me înkar kirin û welatê me dagirkirin. Kîjan çîranê me (Tirk-Ereb-Faris) got ew kurd biraymene bi hezaran sal li gel hew dijîn ev zor û sîtem li ser wan çîye? Kijan gel li dîjî van zor û sîtem rawestîyan kû em bi dîlekî rehet bîjên van cîranê me alîkarî dane me raste dinaw wan gele da çend kesê ko bi picîka were jimartên pistgîrîya me kirine balam ej ne besin. Armanca me dijminantîya bikin nîne. Rastî çîye em di xwazên wana peşkeşîya gelan bikin. Bila hemu kes rastîya xwo bizane. Çunkî îro trajêdeyekê li Kurdistan tê jîyandin. Mafê tu kesî tuneye li ber we trajedîyê bê deng be. Bê dengî beşdarî suce. Ji ber wan egera ew gel jî (Tirk - Ereb-Farus) şêrîkên û tawanbarên li ber dîrokê rûreşin.

Îro li wan çar dewletên dagirker binêrin, hemû dewletên faşi û dîktatûrûn. Çîna karker, gundîyê hêjar û zahmetkêşan eh bindeselata wanda di nalin, mafê vanê mirovatîyê tuneye, tebexa xwinmêj dewlemend ên hemu warîdat axan. Li disa van çîranê me piştgêrîya dewleta faşî dike û li kêlîka wan şerekî nehele tê meşandin bê dengên. Bes bi dengên alîkarî jî didên dewleta xwo. Eger cîranê meyên Faris -Ereb -Tirk birayetîkî rastî dixwazên, pêwîste role xweyên dîrokî bileyzên. Li diji zor û sitema dewleta xwo rawestin. Bi taybetî ew rol dikewe estuy partîyen soreşger u demokrat - rewşenbîr û sazîyên pêşweru. Ger dixwazin peh kurd van bibexşîne. Pewîste li dijî zor û sîstemê bivin bend yan na. Li pêş gelê Kurd tavanbarin... ❑

www.arsivakurdi.org

Örnek Bir Devrimci Kişilik: Hüseyin Aydın

1981'in güneşli bir kış günüydü. Alemdağ Askeri Tutukevinde herkesi ısıtan güneşin altında bazı tutuklular çok fazla büyük olmayan avluda voleybol oynuyorlardı. Avlunun zemini topraktı. Ama oyuncular önceden toprağı ıslattıklarından toz çıkmıyordu. Oyuncuların bağırtıları birbirine sık, sık karışıyordu. Zorunlu seyircilerin alkış ve gülüşmeleride. Oyun süresince seyirci ve oyuncular tutuklu olduklarını unutuyorlardı. Ben ve Metin cezevinin ikinci katındaki koğuştan aşağıdaki avluya bakarak konuşuyorduk. Metin'le aynı davadan yargılanıyorduk. Uzun yıllardırda tanışıyorduk. Metin voleybol oynayan yaklaşık 185 boylarındaki bir şahsı göstererek

—Şunu tanıyor musun? dedi. Ben evet anlamında başımı salladım. Metin,

— Dışardan tanışırız bizim eve gelirdi, dediğinde ondan daha önce hiç bahsetmemelerine şaşırmıştım.

-Bu Apocu size mi geliyordu?

-Ne Apocusu? O Tekoşinci.

Ciddi mi söylüyor diye gözlerinin içine bakarak

-Ben O'nu öyle zannediyordum. İstanbul TÖB-DER'de yanılmıyorsam iki sefer görmüştüm. Ellerini sürekli konuşurken hareket ettirmesi aynı zamanda yüksek sesiyle konuşması benim ve diğer masalarda bulunanların dikkatini çekmişti. O sırada yanımda bulunan biri O'nun Apocu olduğunu söylemişti.

Kısa bir müddet sonrada yukarı katlardaki biz tutuklular aşağıya bodrum katına indirildik. Bodrum katındaki TDKP'li ve diğer bazı diğer devrimci örgütlerden tutuklular başka cezaevlerine nakledilmişlerdi. Yerlerinede biz yukarıdakiler aşağı indirilmiştik. Bodrum katı üç koğuştan ibaretti. Birinci ve ikinci koğuş arasındaki kapı kaldırılmıştı. Bir nevi içiçeydiler. Birinci koğuşta Kawacılar ve Partizancılarla, adli bazı tutuklular vardı. İkinci koğuşta tümüyle Dev-Sol tutukluları, üçüncü koğuştada Dev-Yol, Kurtuluş, MLSB vs gurupları vardı. Tekoşinci Hüseyin Aydın'da bu koğuştaydı. Üçüncü koğuşla birinci koğuş arasında koridor vardı birbirlerine yakın olmakla birlikte karşı karşıya değillerdi. Üçüncü koğuş daha büyüktü. Tutukevinde "zorunlu misafirlerin" sayısı kapasitesinin üzerindeydi.. Bazı ranzalarda ikişer kişi yatıyordu. Böyle olması günün koşulları gereği normaldide.

Hüseyin Aydın'ın bir müddet sonra bizim koğuşa gelmek istediğini Metin'e söylemiş derhal kabul etmiştik. Bir kaç gün sonra da Hüseyin ve yanında kendisi gibi Dersimli bir arkadaşla birlikte yanımıza geldiler. Onlara "bizim mahallede" iki yer ayarladık. Birkaç ranzanın etrafı çarçafla çevrilince orası bir mahalle oluyordu. Bu mahallelere girerken dikat etmek gerekiyordu. Çoğunlukla sanki bir komşunun evine gidiliyormuş gibi hareket edilirdi.

. Aynı yöreden geliyor olmamız ve birbirimize yakın - sosyal emperyalizm değerlendirmesi dışında - görüşlere sahip olmamız kısa sürede yakınlaşmamızı getirmişti.

Hüseyin koğuşumuza geliş nedenini devrimci

M. KALMAN

www.arsivkurdi.org

gördüğü Kürt örgütleriyle birlikte aynı komünü paylaşma isteğinden kaynaklandığını söylemişti. Hüseyin'le özellikle sosyal emperyalizm konusunu tartışırdık. Sovyetlerin Afganistan'ı işgal etmesini Polanya'da ki olumsuzluklarını savunuyordu. Eminimki şimdi aramızda olsaydı bunca gelişmeden sonra O'da farklı düşünecekti.

Hüseyin'e zaman geçtikçe daha fazla ısınıyordum. Sert görüntüsünün altında sımsıcak duyguları vardı. Dost canlısıydı. Polise daha öncede yakalanmış hiçbirşey kabullenmemişti. Bu seferki yakalanmasını çok ilginç buluyordu. Almanya'dan gelen bir arkadaşıyla Bostancı sahilinde bir kahvede konuşurken başka bir örgütün taraftarının işkence sonrası kendi örgüt taraftarlarını yakalatmak için getirdiği kahvede Hüseyin'i gördüğünde "bu Tekoşinin sorumlusudur" diyerek yakalanmasına neden oluyor. Hüseyin yanındaki arkadaşını "tanımıyorum" diyerek kurtarıyor. Ve Hüseyin'de dönemin koşulları gereği uzun bir süre işkencehanelerde kalıyor. Kendisini yakalatana ifadesinin değiştirmesi için her seferinde sert bir dille uyarıyor. O şahıs yanında kabulleniyor ama polislerden bir iki dayak yediğinde önceki ifadesini tekrarlıyor. Polislere "O beni öldürmekle tehdit ediyor"diyerek işkencecilerin Hüseyin'le daha fazla uğraşmalarına neden oluyor. Hüseyin "o kahveye gitmeseydim belkide hiç yakalanmayacaktım" derken yüzündeki kırışıklar artıyor gözleri bir noktada bir süre sabitleşiyordu. Sportmen yapılıydı. Kartal gibi bakışları vardı. Her zaman çoşkuluydu. Gülmeleri yüksek sesleydi.

İşkencede ençok kişilerin kendilerini aşağılatmasına üzüldüğünü söylerdi. İşkence boyunca çoğunlukla gözleri bağlı tutulmuş. Özelliklede 1. Şubenin tuvaletinde bulundurulmuş. Kendisine çoğunlukla su verilmediğinden pis tuvalet şişelerindeki suyu içmek zorunda kalmış. Birgün polisler kendisini şubenin üst katlarındaki bir odaya götürüp gözleri bağlı bir şekilde kalorifer demirlerine zincirlemişler. Kendisini getirenler bulundukları yerin kapısını kilitledikten sonra bir bayanın kendisine seslenerek durumunun nasıl olduğunu sorunca önce şaşırdığınıve ardındanda nasıl bir yerde olduğunu sormuş. Çeşitli örgütlere mensup olmakla suçlanan bazı bayanların yalnızca odada olduğunu söylemişler. "Çıplaksanız gözlerimi açmam" demiş. Onlarda "çıplağız "demişler. Ve başlamış hemen onlara moral vermeye. Bayanların kendisinden etkilendiklerini hatta içlerinden birisi kısa bir müddet sonra tezgaha alınıp geldikten sonra kendisine teşekkür ettiğini bir başkasının da"beni biraz sonra götürecekler lütfen bana biraz daha moral verirmisin " sözlerinden çok etkilendiğini hatta tezgahtan getirildikten sonra "ne oldu? dediğimde" "hiçbirşey kabullenmedim" diye söyleyince "neredeyse sevinçten uçacaktım" diye gülerek anlatıyordu.

Hüseyin poliste kendisine ceza verdirecek bir ifade vermemesine rağmen hakkında düzenlenen polis fezlekesine dayanılarak idam cezasıyla yargılanıyordu. Ama O dışarı çıkacağından emindi. Siyasi planlarının yanısıra evlenmekte istiyordu. Diyarbakırdan birisiyle mektuplaşıyordu. Ama karar veremiyordu. Annem ziyaretimize geldiğinde "bir gün sonra yanındayım ne kadar kız tanıyorsan göstereceksin" diyordu. Annemde "hele bir çık gerisi kolay "diyordu. Ama arada "acaba şubede çözülmeyen polisin kızını bulabilirmiyim?" diyordu. "Tipi nasıl olursa olsun ben O'nun saflığından etkilendim ismini dahi bilmiyorum ama Halkın Kurtuluşu'ndan olduğunu biliyorum" diyerek O'nun hakkında daha fazla bilgiye sahip olmamaya çok üzülüyordu ve hayıflanıyordu. "O'nu mutlaka bulacağım" diyordu.

Mahkeme kendisine idam cezası verince bulunduğumuz tutukevinde getirilmeyerek Selimiye'de tek kişilik hücrede "misafir" edilir. Ve daha sonrada Sağmacılar cezaevine götürülür. Biz O'na idam cezası verilmesini sloganlarla protesto etmiştik. Selimiyede yalnızca İngilizce çalışmasına izin verilir. Ben dışarı çıktıktan sonra kendisini görmek istedim ama izin alamadım. Bir dönem mektuplaştık. Daha sonra yazışmayarak kardeşleri aracılığıyla haberleştik. Yurtdışına çıktıktan bir yıl sonra O'nun ölüm haberini aldım.

Hüseyin midesinden rahatsızdı. Ama tedavi edilmiyordu. Tutukevlerinden hastahanelere tedaviye yollanmak çok zordu. Devrimcilerin bedeni rahatsızlıklarıyla uğraşmaları faşistlerin işine geliyordu. Hüseyin'in tedavisi yapılmayınca rahatsızlığı kansere dönüşmüş ve O'nun gibileri Mide kanserinden içeride ölmesin diyerek salınmak zorunda kalınılmış. Çünkü çok farklı tepkilerle karşılaşacaklarını bilmekteydiler. Ve bir müddet sonrada çok sevdiği yoldaş ve dostlarını üzüntüler içerisinde bırakarak aramızdan istemeyerek ayrılır.

Hüseyin'le Alemdağ Askeri Tutukevi'ndeyken hoş bir anım var. Alemdağ Askeri Tutukevi benim kaldığım dönemde "en iyi koşullara sahip" yerlerden biriydi. Bir çok tutukevinde çeşitli işkenceler değişik biçimlerde devam ederken Alemdağ "çiftlik" gibiydi. Burada da çokça zulümler tutuklulara daha önceleri yapılmıştı. Ama daha sonra Cezaevi müdürü Binbaşının ılımlı tavrı nedeniyle eski yaklaşımlar yok olmuştu. Askeri Cunta tutukluları sanki askerdelermiş gibi er statüsü içerisinde olmaları doğrultusunda kararlar çıkartınca bir çok askeri tutukevinde yılları kapsayacak direnişlerin ve zulumlerin meydana gelmesinin sorumlusu oldular. Düzen karşıtı devrimcilerin beyinlerini esir almaya çalıştılar. Hemen her cezaevinde olaylar olurken bizde askerlik kanunları uygulatılmadığından tam bir sessizlik vardı. Cezaevi müdürü Binbaşı "bu cezaevine sizin faşist dediklerniz giremez" diyordu. O'nun farklı yaklaşımı sonucu 150 kadar Marks ve Engels'in, Lenin ve Stalin'in kitapları bulunuyordu. Aramalarda götürmüyorlardı. Bir çok arkadaş çok küçük harflerle ince kağıtlara önemli kitapları yazdılar. Bir kitabın birkaç sefer yazıldığını hatırlıyorum. Daha sonra bu yazılanlar çeşitli şekillerde diğer cezaevlerindeki tutuklulara verildi. Dışarıdan yi-

www.devrimvakfi.org

yecek almada serbestlik vardı. Ocaklarımız ve kendi yaptığımız fırınlarımız vardı çok çeşitli yemekleri yapabiliyorduk. Başka tutukevlerinden getirilenler bu durum karşısında şaşırıyorlardı. Diğer tutukevlerindeki durumları bildiğimizden "buranın koşullarını" korumaya çalışıyorduk. Tutukevlerinden yeniden işkenceye götürmelerde vermeyeceğiz demiyorduk ama marşlar söyleyerek sloganlar atarak "pasif" tavırlarla tavrımızı koyuyorduk. Böylesi bir tavır tutukevindeki gurupların ortak tavrıydı. Ama1981'in sonbaharında MLSP'den bir arkadaşın Erzurum'a götürüleceği idarece söylenildiğinde bizler arkadaşın düşüncesine başvurduğumuzda O "kendisinin Gayrettepe işkencehanesine götürüleceğini" söylemişti. Alınan kararlar gereği işi eskiye göre uzatarak arkadaşımızı hemen vermek istemedik. Koğuş temsilcileri birkaç kez idareye çağrıldılar. Biz işkenceye götürülmek istenenlerin bir biçimiyle nasılsa alınacaklarını biliyorduk. Ama buna seyircide kalamazdık. Mutlaka çeşitli biçimlerde tepkilerimizi göstermek zorundaydık. Öylede davranıyorduk. Kısa bir müddet önce Elazığ Askeri Tutukevi'nden kaldığımız yere tayin edilen "Doğan Yüzbaşı"nın Elazığ'dayken tutukluların üzerine gaz bombaları atarak yaralanmalarına sebep olduğu gibi duyumlar almıştık. Ama etraflıca bilmiyorduk. İşte bu Yüzbaşı koğuş temsilcilerinin "arkadaşımızı vereceğiz" demelerine rağmen yukarıdaki amirlerine danıştıktan ve onay aldıktan sonra eski alışkanlığını göstererek bizlere gözdağı vermek için her üç koğuşa 20'den fazla gaz bombası attırdı. Bizler koğuşlarımızın etrafının bombacı askerlerle çevrildiğini gördüğümüzde tecrübeli arkadaşlar tencere ve yemek karavanlarına su doldurmamızı istediler. Eğer gaz bombaları atılacak olunursa ıslatılmış bezleri yüzümüze sürmemizi söylediler. Fakat bombalar atılıpta etraf bir kara trenin çıkardığı dumandan gözgözü görmedikten ve vucudumuzun açık olan kısımlarıyla her nefes alışımızda duyduğumuz acı, yanma ve pis kokular sonrası birçokları şaşkınlıkla bodrum katının küçük pencerelerine yöneldiler. Karkaşalıkta ranzaların bazıları yığılmalardan kırıldı. Yere düşenler oldu. Çok sayıdaki gaz bombasının patlatılmasının yarattığı panik tutukevi yönetimini ürkütmüş olmalıki bir müddet sonra koğuş kapılarını açmak isteyen askerlerin gaz maskeleri olmadığından bazıları baygınlık geçirince askerlerin dışarıdan demir parmaklıkları kırmaya çalıştıklarını bazı arkadaşlar görmüşler. Ama bunun zaman alacağını görünce vazgeçmişler. Tekrardan kapıları açmaya çalışmışlar. Koridorlarda bütünüyle dumanla dolu olduğundan zorlanmışlar. Her nasılsa kapıları açtılar. Ama bizleri bir sürpriz bekliyordu. Karşılıklı olarak dizilmiş ellerinde coplarla bekleyen askerlerin arasından rasgele dövülerek avluya çıktık. Herkes şaşkınlık içindeyken Hüseyin Aydın "haydi arkadaşlar halay çekelim" diyerek gülerek oynamaya başlayınca bizleri üst katlardan seyreden askerlerin şaşkınlığını görebiliyorduk. Aramızda türkülerinde suç unsuru var gerekçesiyle tutuklu bulunan Hakkı Bulut sazını getirerek güzel türküler söyleyince herşey bir anda değişti. Cezaevi yönetimi ziyaretcilerimize çıkan dumanları "bakın evlatlarınız çarçaf yakıyorlar"diyerek ziyaretin iptal edildiğini söyleyerek geri yollarlar.

Birçok arkadaşın gazlardan sonra durumu iyi değildi. Bazıları birkaç gün sonra zorlamalarımız sonucu hastahaneye kaldırıldılar. Daha sonra üçü aralıklarla aramızdan ayrıldılar. Açlık grevleriyle protesto ettik. Cezaevi koşullarımız hemen aynı şekilde devam edip gitti. Yeni bir Yüzbaşı getirildi. İyiniyetli birisi olduğundan bir müddet sonra O'da sürgün edildi. Bu Yüzbaşının bulunduğu bir akşam sayımında yine başımıza iki gün önce görevli olarak getirilen bir çavuş sert tavırlarıyla tüm dikkatleri üzerinde topluyordu. O'nun gelmesinden sonra ki ilk ziyaretci gününde Türkçe bilmeyen yakınlarımıza baskı yaparak o kısa görüşmeci dakikalarının çok kötü bir ortamda geçmesine sebep olmuş üstelik görüşmecilerimize bağırmıştı. Bizlere bir zarar gelmesin diye yakınlarımız sessiz kalmışlardı. Akşam yapılan sayımda önce koridora çıkarılıyor daha sonrada tek, tek içeri alınıyorduk. Ben ve Hüseyin yanyana koridordan tam koğuş kapısından içeri girecekken birden sayımı yapan Çavuş'u yakasından tutarak -ikiside aynı boyda olmalarına rağmenhavaya kaldırarak duvara yasladı. "Hadi İngilizce konuş bakalım " dedi. Bizlerde şaşkınlık içindeydik. Hüseyin devamla "o halde Fransızca konuş! Onuda bilmiyorsan Arapça konuş" dedi. Çavuştan tek bir kelime çıkmayınca "bizimkilerde Türkçe bilmiyorlar yanlış yapıyorsun" diyerek yakasını bıraktı. Ve Çavuş bir daha da o günden sonra bizlere karşı bir hata yapmadı. Üstelik gizli mektupları gördüğü halde görmemezlikten geldi. Ziyaretçilerimizin Kürtçe konuşmalarına ses çıkarmadı. Hüseyin'e hep 'adamın' diye takılırdım o Çavuşu gördüğümde. Yüzünde hemen bir tebessüm olurdu.

Hüseyin Aydın Hakkı Bulut'a çok takılırdı. Hakkı Bulut iki güzel söz ve bestelerini yaptığı parçalarından dolayı tutukevine atılmıştı. Tutukevi koşulları O'nu derinden etkilemişti. Bulut, her Doğu diyişinde, Hüseyin, Kürdistan diyerek bıkmadan düzeltmeye çalışırdı. Hakkı Bulut "ben Selda ve Cem Karacayla bazen birlikte sahneye çıkıyorduk. Onlara gösterilen yakınlık beni etkiliyordu. Bunun üzerine bende yeni parça yaptım. Baktım olumlu oldu ardından ikincisini yaptım. Keşke yapmasaydım. Bakın sonunda neler oldu. İçeri düştüm. Eski seyircilerimi kaybettim" dedikçe hepimiz kendisini eleştiriyor ve moral vermeye çalışıyorduk. Hüseyin O'nunla çok uğraştı. İlk mahkemesinde salındı. Daha sonra ziyaretimize gelerek komünümüze bağışta bulundu. Kürtçe başka adlarla kaset yapma önerilerimizi geri çevirdi. O eski bilinen yolunda devam etti. Ne zaman Hakkı Bulut'u televizyonda görsem hep aklıma Hüseyin gelmekte.

Hüseyin, devrimci kararlılığın ve dostluğun güzel bir örneğiydi. 1984'ün baharında kaybetmiştik. Mücadelesi ve anıları önünde saygıyla eğiliyorum.❑

www.nuvarium.org

Çavê li Derîya Xwelî li Serîya

Pîştî helbijartinên Tirkîya, li hemu cîh, rojname, TV, kowar û hvd li wan encama rewşenbîr, sîyasetwan, lekolînwan, dîroknas bîr û buçînî xo divêjin û genqeşe dikin. Weka li Tirkîya guhartînekî nû çebîye û hemû pêkva dibêjîn "ew encam çawa derkete hole " Bi teybebî ragiyandina Tirkiya ji alîkî MHP pîr pak dîke û dixemlîne. Mirov li ser van bîr û boçîna difikire, gelo wan mirovan li dinyaî najîn ku haya wan ji peşweçunî Tirkîya nine . Bi rastî ku mirov kur difikire hemû şit ron û eşkereye. Tiştekî veşartî tuneye. Bingehe van buyera bi dehan sale bi dehan sale bî zane bun li gor çarçawa planekî hatîye avêtîn. Em sîyasetwanên Kurd çîqe hejar û belengazîn. Dagirkaran li dijî doza gelê me serî nottan planekî dur û direj; pêşîye, şoreşger û walatparêzan bi kêr li bajaran bi destî kontra û Hizbullah (parîya Xwede) şehîtkir.Bajaran bêserî hîştîn. Duwayî gunda wala kir. Têkilatîya gerîla û xelk birri. şerê nawxo li Kurdistanê peydakîr û hvd. Katî wan pîlana li Kudistanê derbazi jîyane kir. Li walatî xwo vala nesekini hemû kesa di bin şîara yekîtîya netewî kir bin zept û rept. Teknolojiya şer nûjenkir ,tektîka şer guhart hvd. Bi wî şeklî dujminê me li Kudistanê derbazi jîyane kir. Teknolojîya şer nûjenkir, tektîka şer guhart hvd. Bi wî şeklî dujminê me li Çar alîyave erîş da ser gelê me. Partî û şexsiyetên Kurt xerîk şere nawxo bun, difikirin hevdu teken defika xelaskin. Li aliye din bi hevre ketin berberîye "kesek wekime asîtîxwaz nîne ", deste me neketîye xwune "," em paqijin , em naxawazin ji Tirkiya cuda bin "," yan îro yan sube em walet rizgardikin",problem li navbeyna dujminde heye, ji bo basike asitixwaz bi serkeve em ser radewetinin. Ew curen gel ketin bin bandora hewiye . Le ser çiqe diçu dirij dibû. Hemû şer li Kurdistanê bû. Bi mîlyonan însan paneberbun. Li alîyek dîn Turkîye di nava gul û gulîstanda bû.

Bi teybeti wan dengan pistî ku A. Ocalan hate Ewrupa zêdetir bilind bu. Şîara kurdistanneke serbixo hat bu ji bîrkirin . Yek ji wan dengê reforomîsta, yêdin dengê reforomîsten radîkal. Her du deng pekva ketin berberîye lî ber Ewropa u Amrîke. Di we kelebelixêde dengên sosyalistan hat fetisandin. Mixabin îro pêşkêşîya gelen me ew dengana dikin.

Hêlbijantina 18. Nisan'e ji bo hemu kesi ronî û eşkere kir. Devlet a Tirk ji bo muafên gelên Kurd bi hîç şîwekî amade nîne. Bes ne bi tenê devleta Tirk, gelê Tirk jî amade nîne. Ji bo

Rojhat MERWAN

www.arsivakurd.org

çareserkirina keşa Kurd û Kurdistan va dîyare ew reforomîstê radikal ji dîrokka wan sud wenegîrtîne. Dibên pîştî çareserkirina meselaya Kosova ewê dorame jî were. Dewletên Ewrupa û Emrîka alîkarî dibin me. Wey lî halê me. Em çîqes belengaz û hêjarin.... Ku îro wana pêşkeşi me dîkîn.

Dîroka Rizgarîya Neteva Kurdistan li ber çawaye, yen ku hewîya xo didin devletên derva, yen ku pişta xwe didin dewletê dagîrkar tu carî nikarin doza gelê me bi serfîrazî pêsve bivin. Bi dehan salan bizewa sosyalîst diwîjê ,"Partîyen ku bawarîya wan bi gelên wan tuneye û dexwazya welatekî serbixo nakin, we dozê çareserbikin. "Bi rastî em Kurd karesetan zu ji bîrdikin. Pistî "Peyman a Cazayîr ", bizawa başurî Kurdistan çawa têk çu; naye bîra kesî. Gava mirov dibijê "Dujmînanî bav u kalan nabin dostên nebiya " Le belê bersiwa wan a amadeye ,dibijin em tekîlîyen " tektîkî" dimeşînîn.

Ew, helbijartîn pevîste ji bo hemo partîyen Kurdistanî re bive tecrube. Bî rastî keneat ji bo min çenebuye ku wan partîyan nasîya ditêbên. Çunkî ew 3-4 hîvîn reforomîstên radîkal ji debêjin;"hun çî dibêjîn em razîne, bo çareserkirina meleseya demokratîkî bo Kurda re em nawnîşanin". Jî wê pevajoyê çawa sud wergêrin teklîyen tektîkî çawa bimeşînin. Jiber wan egera mixabin yekîtîya partîyen Kurdistanî dure. Ew ji rastîyeke meye. Pistî helbîjartinên , sîyaseta dagirkeran e taze li cîhe xo runîst. Li her alî dijî gelê me bi yek dengî ewê sîyasete bi kar bînin. Ecevît dibê ; " Li alî me meselaya Kurdî tuneye, problema feodalî heye" MHP dibê ;"Ger Kurd havalexîyê Tirk bin, ji wanare hemu sît heye, balam Kurd bin mafên sîtekî tuneye" Refên leşkerî dîbên"me meselaya terorîzm zayîf kîr û pişta wî şikand, herîme xalas û ji îro şunda karê sîyasîyayê" Mixabin em lê negîstîbun, pêsîya xo me tu car nedî wek belengazan. Lî nav gel hewî dihat bilavkîrîn. Lî gor ronahîya guhartinên ve dawîye, li Kurdistan û li Turkîya pevajoyekî nû destpêkir. Bi nîşana MGK û alîkarîya ragîyandina Tirkîya faşîzm bu destheletdêr sîyaseta li dijî dagirkeran tek çu. Pewîste ji îro şunda sîtaseteke nû vera meşandin. Ew berprsîyarî dikeve sîîtîyê sosyalîsta. Çawa YNK li başurî Kurdistan derketa holê û role xo lîst, emro pewiste partîya şoreş li bakurî Kurdistan rolê xo bileyze. Van buyera KAWA rastkir, balam ew rastbun teze lazime di piratîkeda jî rolê xo bileyze. Bese êdî gelê me ji ber sîyasata çevt û xelet li ber destê dagilkaran dinalê. ❑

www.arsivakurd.org

Çe Muloçuku

Ez khe sima'ra perskeri, vaji, çe muloçike esto çino ya ki Zone muloçike esto çino?

Sima vane u sene qeso henono? Muloçiki, muloçike, zone yine çino. Ez ke vaji sima muloçuku sero çi zonene? Vatena sima muloçiku sero çina? Sima pê mi huyne. «Vane ala na qesede gosde, zovine tua çino, muloçku sero qesu pers keno. Ez sima'ra pers kon? Ala mi're name Muloçku vaze. Sima muloçuku sero çi zonene? Sima vane «muloçike, muloçika.» Ez ke simade qale zone miloçiku kon, sima qarine. Heredine... Nizan miloçku, çike sima tirto? Tua piu kalike sima yine kisto? Welate sima uska qedina. Hema, mesela hen nia. Waxto khe ma some, hiêga, de bir'de fetelime, Muloçkune khe ma vineme ju juvin niê. Bir'de dare muloçkin este. Muloçikhe daru saê. Boyine. Cao kemerin de muloçik'e gewr este. Dorme cun'de muloçike xij û sur este. Rau sero muloçku vinene, nê muloçikiju juvin niê. Çinare muloçku sero qese qesu pers nê kerime.

Muloçik, est o muloçikhe est a., Çe muloçikhe esto.../Çe muloçuku este. Lona muloçku esta. Cisne mukoçhu ju nio. Waxto muloçika sure, muloçika gewre, muloçika sae este, u waxt keremeta muloçku ki este. Sene gese yena'ra ma vir? Kam domonia ho de çe muloçku ne dio, kay ni kerdo, ya ki, mua û piye ma mere muloçku sero xeile sanik vate.

Gerissa Qayde Çe Muloçuku

Yeno'ra mi vir, ma Gerissa Qayd erime. Gerissa Qaydi nate Gurnige de dote Jaru'de sere puldera. Ez uska biu pil. Bonê maê vireni uska vi. Pêecu Bone domonia mi vesnayi. Mi bonune domenia hu sero, di hire pelgi nustnayi. Ewru des û çor serio mi welate hu nidio. Hema peroz û pesewe, zere çimune mi de ji khila adir vêseno.

Nika, ez eve zone ma domonia hu ser sima're taye qesu vajine. Era mi vir nino sêra khe çe Avasê Dile Pasi morevaê çe Ape mi Memede Hesene Pit'aliye Mileouseni vi. Ewru Avase Dil Pasi sio haqia hu ser. Bara yi kosaviê adir vo. Domone kewra avasi xeile bi. Miste Avese Dil zewejayvi çena Ape hu Xezala Çena Ale Teji guretivi. Braye yi, Yve Avasê Dili esqe Fida çena Hese Sei bi. Yve Avasi waxto esqe Fide bivi, ramit ameyvi Çe Ape mi Memedi, esqe yine sero Lawuke vazo.

Yive Avasi yeno sono male çe Ape mi fetelneno. Kolu ano. Bir birneno. Kolu onceno. Peroz pesewe sono mal û gau. Axure keno pak. Zilv erzeno. guku giredano. Sipede rew urzeno'ra do saneno. Tede na kar seveta esqe Fido keno.

Fide çena Hese Sei a. Cenza, rindeka, baqila. Pore hu dergo.

Lew pirnike hu tenike.

Kivara, delala, semta.

Dr. Ali KILIÇ

www.arsivakurdi.org

Yive Avase Dil peroz û Pesewe sono mali. Roze yeno, oda çe Ape mi'de qefeliono kuno ra. Ape yeno zere boni. Niadano Yiv sere taxt de koto'ra. Heun'de pistik keno, hu hore qesey keno. Apê mi Lewede tene nise Yiv heunu ver qesey keno urzeno ra. Ustine keno viraa hu? Pulosia ustine boni ro.. kesrete onte we vake «Fide na wa.»

Ape mi Memedi vake:

Na mesele'ra tipiya Guna Ape mi ro ci ame. Lauka yi vate. Qeyde yi kuno werte. Beno hayleme. Bir û gerisu'ra lawuka yine yena vatene. Endi Yiv ve Fide're raê nijdia.

« Ax Fide Fide, Haqo Kunedê mi de
Qedaye new Fide, Kokime piê Yivde
Ax Fide Fide Rideka mi Fide
Ax Fide Fide Zaranca mi Fide

Ax Pazapun o, merkeze zarancun o
Çe Hese Sei perskena, gole werdegun o
Ax Fide Fide Rideka mi Fide
Ax Fide Fide Zaranca mi Fide.»

Waxto Ape mi vet'ro Fide, Lawuka yine vate. Endi her kes lawuka yine vane Suaney mal dima sone lauka Fide vane. Ciran Lauka Fide vane. Pêêcu Yiv sono, Fide remneno ano. Ape mi yine zewezneno.

Yiv'ra tipia, Ape Mi Memedi zof lawuki vativi.

Lawuka, Yimise:
«Roy min Roy min Pore Zerde
Roy min nistaro soji verde.»
Lawuka Xezale.
« Ax Paxo palax u Pusi
Ez Pepu vi Xezal lojina piye to'ra nisi
Tezele suno veyve Gomemis'i
Xezale remna berda brazaye Yvisi
Ala u çek bi de ez ho ra nisi
ez hu bi kisi ez hu bi kisi hu bikisi.»

Lauka Use Keki. (Use Keke Mele, sono Sanu çe xale hu, uska dane pero, sono hete xalune ceno seveta pakete tutu ra. Eke ame vere mekemi, niadane khe zur keno, qadi ceno erzeno zere.)

« Ax bira bira Use Keki
Qey to're kerda tomete
Ifada feki
Biraye mi ke sio nisio
veng birio venge çeki.
ira bira semene mi Bira
braye veto berdo
Bira bira semene mi Bira
hefe biraye hu cenu
az ve aze kandura
çola sa dan hora
fetelun orte asirura
resme birae oncon bon
nan daira Savci'ra.
Ax bira bira se mene mi Bira.»

Kewra Avasi cûn çarno. Simer kerdo heto ju, xiz kerdo heto bin. Dot hete hêgêmaê ser serkemer kerdotop. Nu cûn, cûne maê Gerisa Qaydio. Doyme pule gerisa qaydi'de, dote vaa uêde, nate goliki dara vialê esta. Ape mi, bine vialê de nisto. Cacime kerdo, balisna kelaliê heto sero de na ro. Amnunio, germo. Kewra Avasi tige virasta mor kerda. Ape mi sero vineto, gereke u pero Tige bi pêmo, Welate ma de çitkar, qislaci, morevai eve sisteme wele gureêne. Wela, qislaci çina. Moreva, mordomo khe wela Axa de gureno. Wuaire wele Axa o. Axa, gegane wuaire wele nio, u waire gauno, hazetino, yi toximi o. Yi gislaci fire pojiê yi'ra qeeri tua ê hu çino. Milke, ma jede mio. Ape mi sera ke piê eskerde vi, serra 1945'de na milk 500 lira ra herinai vi. Ma bara hu serra 1974'de rote amê mi Ali. 100.000 lira, eve pere Fransizi 200 F pere alamani 50 Mark. Se beno, va bivone, na mesele sisteme wele sistemo'de kano. Ewru, Avase Dili, domone yi, qislaçi niye, ewru, wela mi çina. Ez qislaci niu. Hema sisteme made moreva, mordemo be welo, bê hazeto, bê toxumo. Bone axai de maneno. Hega rameno uê dano, çineno, çarneno, ano ver. Axa yeno diyine ceno ju dano morevai. Eke, toxum yi morevaio, yi ramito, yi çinito, qamçur yi do, no sistem sisteme hev o. Ju heve yi wuaire wela, ju heve yi morevai a. Ni ni waxto ke, axai, wele ramite, toxum est, morevai ue da, çinit ard ver, name no sisteme Mosil o. Axa poncine ceno ju dano morevai. Moreva, bone axai'de vinde, kira ni dano.

Lewe cûn'de Çe muloçku esto. Muloçiki yene, hev cene bene. Cinia Kewra Avasi Gewere, zof qarina. Vana «ala qayit be, haq bara mi're waro gino, na muloçku heve ma berd qedena.» Ez vost su lewe. Çe muloçku'de niadan. Muloçik vejine tever sone zere. Ez amu, lopa hu kerde pire hevi, mi berd vere çevere Muloçkude nê ro. Muloçiki hevo khe mi ard yi nê cene.

Ez amu lewe Ape hu, : mi va

« Apo Memed, nê muloçiki, muloçike bir niyê.»

Ape mi Memedi va «ya, bir'de dare muloçkin este. Muloçike biri, muloçike hardi niê. Ju juvin niê.

Mi va çinare? Apo Memed tu koti'ra zonena khe muloçiki ju juvin niê?

Ape mi Memed va:

« Waxto khe ez qatiye muloçiku bon yi yene tê lewe, ekhe muloçiki ju tage'ra niê yi danê pêro. Ez qatiye muloçku bon. Çe muloçku, des metroy tiga nun ra durio. Muloçika khe

www.arsivakurdi.org

heva genim cena, bena çevere lone caverdana. Qe pero niadane.

Ez Ape hu Memed 'ra perskon:

- Apo Memed, nê muloçku'de aqil esto çino?

Ekhe aqil çino, niadê verva çimune ma çuturi ju raê'ra yene sone.

Kewra Gewere, wela adir ana kena raa muloçku ser.

Muloçiki raa hu vurnene. Besse ni kene raa hu veze.

Ez van « kewrai, qarçe muloçku meve, seveta yine ez jede tose genim dan tu.»

Kewra gewere venge hu ne vezena.

Daka mi vend dana'ra mi vana «bi ez qedaye tu bijeri, peroz o, tu vesana, bi nune hu buye. Ape hu Memed 'ira vaze bero, nun boro. Sima pia bêrê, nun borê»

Bone ma core cûni de, pêê raê de bi. Vere bonunc made, baxçe bi. Baxçe made tuyi, herugi, siftelei, bêe goze, silani, hengure, muriê, biye. Nat dote hu bostu bi. Bostu de xiari, qauni, qerpuji, kundiri, loviki, isoti, tomatesi, loliki, piaji, punê bi. Nate bonune ma de hiniye Keçele bi. Nu hini jargen vi. Dote hiniye Keçelu, Jarri bi. Ma binena Jarru'de niaz u qirvane hu kerdene. Jarri jargene; Kes ne toreno, koliê darr bero bi vesno. Xiravo. Koliê Jarri ne vesnino. Jarrê ma dare azgele girsi qolindi vi. Ma ne zome çond sey serra ni jarri este. Ma niaz qirvanc hu ceme some bine na jarru. Vengdame ra Haqi, naz û qirvanune hu keme vila. Çilu name ro. Minete keme. ❑

www.arsivakurdi.org

NÛPEL'e Merhaba !...

Öncelikle yeni yayın yaşamına başladığı için NÛPEL'i kutlar, çalışanlarına başarılar dilerim. Kendisini sosyalist bir yayın organı olrarak nitelendirdiği için ayrıca sevindim. NÛPEL' geleneğinin de modaya uyarak bir dönem büyüme ve genişleme adına sosyalizmde veya sosyalist söylemden uzaklaşmasını yadırgadım. Tekrar sosyalizmde karar kılması ve bunu sürdüreceğini deklere etmesi sevindiricidir. "Kürtlerin sosyalizme ihtiyacı yok" türünden ilkel milliyetçi geri bir anlayışın kol gezdiği bir dönemde sosyalist değer ve düşüncelerin savunulması ve hayatla buluşturulması hele hele Kürtler için hayati öneme sahiptir.

Tabi ki tek başına sosyalist bir yayın organı olacağım demek yetmez, buna uygun yeni teorik çözümlemeler, anlayışlar (nasıl bir toplum istiyoruz noktasında özellikle) ortaya konulmalı ve burada hayatla buluşturulmalıdır. Teori pratik içindir sözü ne kadar da doğrudur. Pratikte hayat bulmayan teori ne işe yarar? Çökeleğe haksızlık yapmayalım ama 'çolka tolıka' benzer. Peki bir de "çollık"a tereyağı karıştırırsanız nasıl olur, bilenler bilir değil mi?

NÛPEL'in içeriğine ilişkin şimdilik birşey söylemek erken olur. Belki daha sonra. Ancak bir iki yazıda gördüğüm yanlış iki anlayış vardır. Bunlardan biri KUKH'nin stratejik yenilgi aldığıdır. Bu düşünce yanlıştır. Tabii ki emperyalistlerden Kürt sorununa çözüm beklemek ham hayaldir. Eğer istenilen buysa sadece bununla değerlendirilemez. Roma süreci bir yanılgı ve büyük bir ders olmuştur Kürtlere. Ve Kürtlerin yüzlerini nereye dönecekleri konusunda tarihi bir derstir. Sonuçları da ağır olmuştur. Buna rağmen, Kürt hareketinin yenilgisinden bahsetmek doğru değildir, aksine dört parçada birden Kürtler aynı anda birden ayağa kalkmışlardır, sömürgeci güçlere cevap vermişlerdir. Anlaşılan NÛPEL yazarları da bu konuda hemfikir değildirler.

İkincisi ise Simko'nun yazısında silaha karşı duyulan antipatidir. Galiba bu yazarımız ülkede yaşamıyor, yaşıyorsa da gerçeklikten pek yanlış sonuçlar çıkarmıştır. Bence şiddetin ve silahın hükmü hâlâ belirleyicidir. Yazıya egemen olan hava reformizmdir. Kürtlere silahtan uzak durmayı salık vermek kadar tehlikeli birşey yoktur. Burada bunun detayına girmemekle birlikte, tam da bu anlayışın sonucudur roma'ya gidiş. Ve bunun bedelinin ne olduğunu hep birlikte görüyoruz.

Bir yayın organının biçimi bazen içeriğinden daha önemlidir. Bunun için biçimsel ve teknik olarak derginiz ek de hoş değil. Bence çıkarırken birkaç dergi numunesi alınarak onlara bakılıp hazırlanabilirdi. Ya da bu işi bilen birilerine parası da ödenerek yaptırılırdı. Bundaki eksiklikler bilinirse, bundan sonrakilerde telafi etmek daha kolay olur, diye düşünüyorum.

Şimdi birincisi mizampaj çok kötü. Kapak zeminindeki renk ve yazılar güzel olmamış, NÛPEL logosu aylık teorik bir dergiye pek uygun değil.

Yazılır ve spotlar silik.

Yazar isimleri çok büyük.

Yazı başlıklarındaki ve spotlardaki tram az verildiği için silik çıkmış.

Baskı çok kötü, yeraltı baskısı bundan daha temiz çıkardı.

Tashih hataları çok; bir yazıyı iki ayrı kişi tashih yapmalı. Tek kişi aynı yazıyı birkaç kez okursa hataları görmeyebilir. Hele yazıyı yazanın tashihi mutlaka başkasına yaptırmalı, gerekiyorsa son tashihi kendisi yapmalıdır.

Tashihi Türkçe'yi ve politik dili iyi bilen birisi yapmalıdır.

Sayfayı doldurma kaygısıyla yazı puntoları ve yazı arası çok açılmamalıdır, bu yazının görüntüsünü ve göz zevkini bozar. Sayfada boşluk lkalıyorsa oraya kitap ilanları, dergi ve gazete ilanları konabilir.

Derginin kağıdı kuşe olması hem maliyet açısından hem de görüntü açısından pek hoş değil. Bu sayınız fotokopiyle basılmış havası veriyor. Bilgisayarcı arkadaş tashih yaparken mutlaka kaydetmeyi unutmamalıdır.

Teorik bir dergi için İstiklal mahkemeleri gibi yazılara uzunca yer verilmesi uygun değil bence.

Yayın yaşamınızda başarılar dilerim...

Bir okuyucu

www.arsivakurdi.org

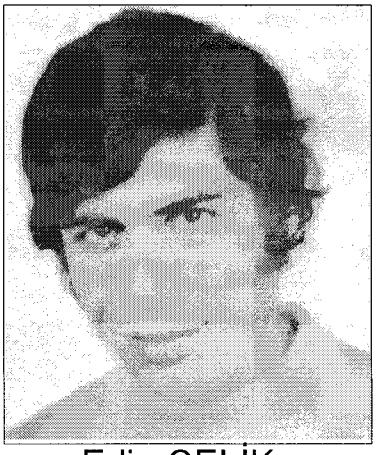

Edip ÇELİK

Ahmet YAVUZ

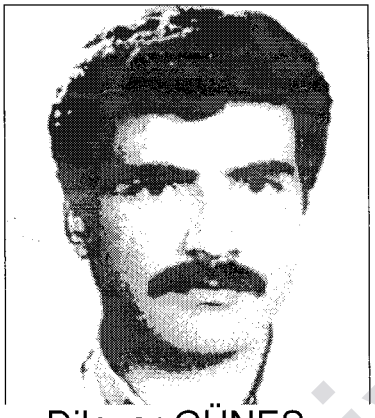

Dilaver GÜNEŞ

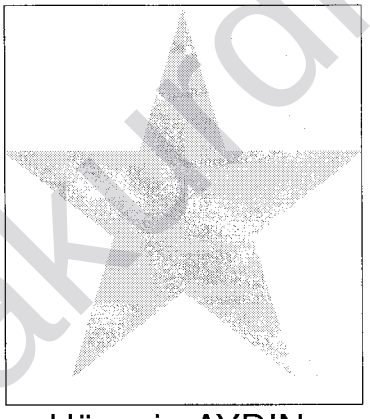

Hüseyin AYDIN

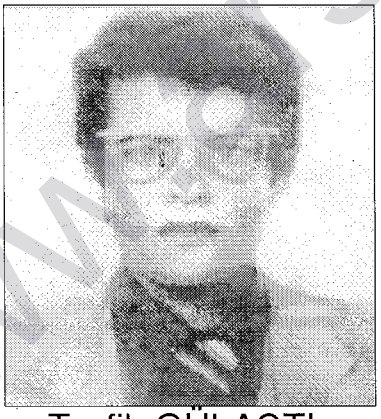

Tevfik GÜLAÇTI

Leyla QASIM

Ulusal ve Toplumsal Kurtuluş mücadelemizde yaşamını yitiren Mayıs-Haziran devrim şehitlerini saygıyla anıyoruz.

Partiya ŞOREŞ -KAWA Tutsakları adına
Oruç SURAL-Ahmet GÖLBAŞI
Süleyman ARSLAN-Mehmet Mamaş

www.arsivakurdi.org

NUPEL